DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BRANDON SANDERSON

ALCATRAZ

KARA YETENEK

AKILÇELEN kitaplar

"Sanderson'ın gençler ve her zaman genç kalanlar için kaleme aldığı bu orijinal ve çılgın romanlar, Artemis Fowl ve Talihsiz Serüvenler Dizisi'ni anımsatıyor. İçinde barındırdığı mizah öğeleri gençleri gülmekten kırıp geçirecek ve yetişkinler de bu komik kitabın sayfaları arasında kendileri için bırakılmış zekice göndermeler bulacaklar... Şeytani bir zekânın ürünü olan son sayfayı çevirdiğinizde, kendinizi bu yetenekli yazarın kaleminden çıkan başka şeyleri okumayı isterken bulacaksınız."

VOYA Dergisi

* * *

Alcatraz zorda!

Alcatraz Simedry, Kötü Kütüphanecilerin ordusunu alt etmeyi başardı ve Mokia Krallığını kurtardı. Ne yazık ki bütün bunlar olup biterken Simedry Yeteneklerini de kırmış oldu. Daha da kötüsü, babası dünyayı mahvedebilecek bir planı uygulamaya koymak üzere ve arkadaşı Bastille de komada. Alcatraz, Kötü Kütüphanecilerin arasına sızmak ve arkadaşı Bastille'i kurtarabilmenin bir yolunu bulmak zorunda.

Peki ya bu sefer yapamaz ve Kötü Kütüphaneciler kazanırsa?

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

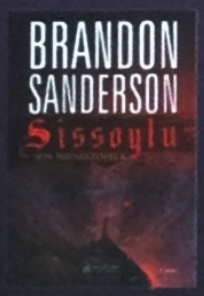

Sissoylu (6 kitap)

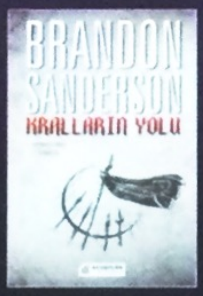

Fırtınaışığı Arşivi (2 Kitap)

Beyaz Kum

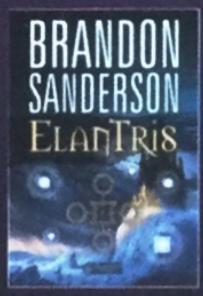

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (2 Kitap)

/akilcelenkitaplar
/akilcelenkitaplar

₺18,50

www.akilcelenkitaplar.com

ISBN 978-605-9800-34-1

ALCATRAZ
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE
KARŞI

KARA YETENEK

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Özge Özköprülü

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Alcatraz vs the Evil Librarians, The Evil Talent
Brandon Sanderson

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-9800-34-1

Ankara, 2018

Türkçesi : Özge Özköprülü
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım
Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok.
No:6/1, İskitler/ Ankara

Gerçek Alcatraz'ı tanıyan Barb Sanderson'a...

Önsöz

Ben korkağın tekiyim.

Daha uzun bir önsöz mü bekliyordunuz? Akıllı, komik ya da en azından eğitici olmamı mı bekliyordunuz? Pekâlâ... Korkağın teki olduğuma göre, beklentilerinize boyun eğeceğim sanırım.

Bu kısımda genellikle, şimdiye kadar olanları unuttuğunuz için sizinle dalga geçerim. Ne yazık ki alay edilmeye vereceğiniz tepkiden çok korkuyorum. O yüzden, bu kısa özetle idare edin artık:

1. Ben Smedry ailesindenim ve atalarım karanlık bir gücü bizim soyumuza hapsederek bu gücün dünyayı yok etmesine engel oldular. Bu güç Smedry ailesinin fertlerinde Yetenekler olarak ortaya çıkıyor ve Yetenekler başlangıçta büyük kusurlarmış gibi görünseler de çok ilginç şekillerde kullanılabiliyorlar. En azından, eskiden öyleydi. Ne yazık ki ben bu gücü, yani Kara Yetenek olarak bilinen ve benim bir şeyleri kırma Yeteneğimle bağlantılı olan bu gücü, serbest bıraktım. Bu da ailemin güçlerinin kırılmasına yol açtı ve dünyayı felakete sürükledi. Tüh.
2. Babam Attica Smedry dünyadaki herkese bir Smedry Yeteneği vermeye kararlı ve biz bunun büyük bir kargaşaya yol açacağına inanıyoruz. Babamı hapisten kurtarıp, ona bu çılgın planını uygulayabilmesi için gerekli araçları sağladım ve hiç kuşkusuz dünyayı felakete sürükledim. Tüh.
3. Kütüphaneciler, bilgiyi kontrol etmeye ve Suskun Diyarlar'daki (Kütüphanecilerin idaresinde bulunan

Avrupa, Asya ve Amerika gibi yerlerdeki) herkesin büyü ve parmakları turuncuya boyamayan peynirli cipsler gibi muhteşem şeyleri öğrenmesini önlemeye kararlı bir grup. Özgür Krallıklar'ın bir parçası olan Mokia'ya saldırdılar ve ben bu savaş sırasında kral oldum. (Hiç sormayın.) Kütüphanecileri püskürtmek için yaptığım gözü kara plan yüzünden arkadaşım (ve koruyucu şövalyem) Bastille vuruldu ve şu anda komada. Onu kurtarmanın tek yolu, Suskun Diyarlar'da bulunan ve Kütüphanecilerin gücünün merkezi olan Yücehane'ye sızmak. Bunu başarmanın tek yolu da sapına kadar kötü bir Kütüphaneci olan annem Shasta Smedry'ye bel bağlamak anlamına geliyor. Annem hiç kuşkusuz bize ihanet edecek ve (evet) dünyayı felakete sürüklemenin bir yolunu bulacak. Tüh.

4. Nihayet dipnot kullanmayı öğrendim.*

Üzücü olan şu ki bundan sonra her şey kötüye gidecek. Bazılarınız otobiyografimin bu son cildini okumak için yıllardır bekliyorsunuz. Bana Kütüphanecilerin kitabın basılmasını önleyip önlemediğini sordunuz. Keşke öyle olsaydı. Keşke dışarıdan bir gücün kitabı yazmama engel olduğunu söyleyebilseydim.

Öyle olmadı.

Bu son kitabı yazmak çok uzun sürdü, çünkü ben korkağın tekiyim. Bu kitabı yazmayı hiç ama hiç istemedim. Bu

* Bu da dünyayı felakete sürükleyecek elbette. Tüh.

kitap gençliğimin en acı olaylarını ve en büyük hatalarımı kapsıyor; hem aileme karşı hem de bütün dünyaya karşı.

Hikâyenin bundan sonrası komik olmayacak.

Uyarmadı demeyin.

Doug

Dünyanın sonundan önceki gün odamda gelmiş geçmiş en büyük düşmanımla karşı karşıya duruyordum.

Kraliyet gardırop sorumlusuyla.

Janie son moda Özgür Krallıklar kıyafetlerine bürünmüş, Nalhallalı, havalı bir kadındı. Kıyafetini teknik anlamda tunik olarak tanımlamak mümkündü ama üst sınıf bir spor araba, hurdası çıkmış bir kamyonete ne kadar benziyorsa, onun kıyafeti de tuniğe o kadar benziyordu. Tek tarafındaki büyük fiyonguyla, kemeriyle ve işlemeli kollarıyla daha çok bir elbise gibi görünüyordu.

Bana giymem için gösterdiği korkunç kıyafetin aksine güzeldi.

"Bu bir *palyaço kostümü*," dedim.

"Ne?" dedi Janie. "Hiç de değil."

"Pembe ponpon düğmeleri olan beyaz bir tulum!"

"Beyaz tahtın saflığını temsil ediyor Eski Majesteleri," dedi Janie. "Pembe de tahttan barış içinde çekilmek yönündeki asil kararınızı simgeliyor."

"Aşırı büyük ayakkabıları var."

"Krallık üzerinde bıraktığınız muhteşem izin simgesi Eski Majesteleri."

"Peki su fışkırtan sahte çiçek?"

"Size yaklaşanlara sembolik olarak hayat suyu serpmeniz için."

Şüpheyle kaşımı kaldırıp yatağa yürüdüm ve Janie'nin takmam için getirdiği gökkuşağı renklerindeki kabarık palyaço peruğunu elime aldım.

"Bu da kral olduğunuz sırada temsil ettiğiniz farklı kültürlerin ve halkların bir simgesi elbette," dedi Janie. Gülümsedi.

"Dur tahmin edeyim," dedim peruğu yatağa fırlatarak. "Kütüphaneciler eski Mokia kralları tarafından giyilen bu 'şahane' kostümü alıp benim topraklarımdaki palyaçolara verdiler. Böylece bu kostüm Suskun Diyarlar'da gülünç bir şeye dönüştü, tıpkı hapishanelere Özgür Krallıklar ünlülerinin isimlerini vermeleri gibi."

"Şey... Evet," dedi Janie. "Tabii ki... Kesinlikle öyle."

Kaçamak yanıtı kaşlarımı çatmama neden oldu. O anda üzerimde sadece bir bornoz vardı. Eski kıyafetlerim, yani yeşil ceketim, tişörtüm ve kot pantolonum gitmişti. Ceketimi kesmişlerdi ve diğer kıyafetlerim de fazlasıyla Alcatraz çıplaklığı içeren talihsiz bir olayda buharlaşmıştı.

Tuki Tuki, Mokia'nın başkenti, çok sessizdi. Davullar ve şarkılar susmuştu. Kutlama günleri son bulan Mokialılar artık sessizlik içinde, susturulan arkadaşlarının yasını tutuyorlardı.

Tahminimde haklıysam, bu sessizlik çok daha kötüye gidecekti. Kanıt için dipnota* bakın.

"Başka neler var?" diye sordum.

"Bir bakalım," dedi Janie. Palyaço kostümünü giymediğim için düş kırıklığına uğradığı belliydi. Sadece bir gün krallık yapmış olsam da Mokia'nın eski kralıydım ve konumumun geleneksel kostümü buysa, onsuz idare edecektim.

Janie büyük sandığın içine uzanıp tüylü, kuyruklu ve sarkık kulaklı bir köpek kostümü çıkarttı.

"Hayır," dedim anında.

---

* Kitaplarda dipnot kullanan insanlar çok akıllıdır. Onların söylediklerine güvenebilirsiniz.

"Ama bu eski prenslerin geleneksel..."

"Hayır."

Janie içini çekerek kostümü yatağa bıraktı ve sandığın daha da içlerine uzandı.

"Bu 'geleneksel' kostümler ne kadar garip," dedim köpek kostümünü dürtükleyerek. "Kabul etmek lazım ki Kütüphanecilerin müdahalesi olmadan bile biraz..."

"Gösterişliler mi?"

"Gülünçler," dedim. "Gören de eski krallarınızı komik duruma düşürmek *istediğinizi* sanacak."

Janie kıpırdandı. "Şey... Neden öyle bir şey isteyelim? Tahttan çekilen eski krallar fikrini değiştirip darbeye kalkışamasın ve krallığı tekrar ele geçiremesin diye onları insanların önünde küçük düşürmeyi isteyecek hâlimiz yok ya." Kendini zorlayarak güldü.

"Çok kötü bir yalancısın."

"Teşekkürler! Bu güzel kedi kostümüne ne dersiniz? Taht entrikalarındaki zarif hamlelerinizi temsil eder!"

"Hayvan kostümü olmasın lütfen."

Janie içini çekerek sandığı karıştırmaya devam etti. Bir süre sonra sessizce sövdüğünü duydum. Sandığın yanındaki ışıklar sönmüştü.

Meraklanarak sandığın yanına yürüdüm. Işıklara ne *gerek* vardı ki? Sandığın içinin, dışarıdan göründüğünden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Bu güzel bir numaraydı ama daha önce görmediğim bir şey değildi; ne de olsa Özgür Krallıklar'da insanlar özel cam türlerinden faydalanarak harika şeyler yapıyorlardı.*

Sandığın yanındaki ışıklar aydınlatma için kullanılan özel bir cam türünden yapılmıştı ve bu cam ışıltılı kum denilen özel bir kum türüydü. Işıltılı kum cam için bir nevi pil işlevi görüyordu.

---

* Kitaplara dipnotlar eklemek gibi.

(Gemi kazazedelerinin köpekbalıkları için pil işlevi görmesi gibi.*)

Işıkları çalıştıran ışıltılı kumun şarjı bitmiş gibi görünüyordu. Neyse ki ben hem kum hem de köpekbalıkları için pil işlevi görebilecek başka bir şey daha biliyordum: Kendim.

Uzanıp ışık veren camlara dokundum. Smedry Yeteneklerinin kırılmasına yol açmış olabilirdim ama hâlâ bir Optikçiydim. Bu da özel cam türlerini çalıştırabileceğim anlamına geliyordu.

İçimdeki gücü eşeleyerek dışarı ittim; bu biraz, miden bulanmazken kusmaya çalışmaya benziyordu. Janie'nin sandığını aydınlatan cam ışıklar birdenbire güneş gibi parlamaya başladı. Ani güç patlamasından irkilerek ciyakladım. Böyle şeyler yaparken genellikle bir dirençle karşılaşırdım ama o anda enerji doğrudan açığa çıkmıştı.

Camlar *erirken* tökezleyerek geri çekildim.

"Vay canına," dedi Janie. "Bu kıyafetlerden *gerçekten* nefret ettiniz, değil mi?"

"Ben..."

Burada durup önemli bir açıklama yapmak istiyorum. Benim gibi korkağın tekiyseniz, istemeden yaptığınız şeylerden kendinize pay çıkarmalısınız. Korkak olmanın bir parçası da muhteşem bir insan olarak görülmemekten ölesiye korkmaktır ama muhteşem bir insan olarak görülmemekten ölesiye korktuğunuzu çaktırmamaya dikkat etmelisiniz, yoksa karşılarında muhteşem bir insan görmek isteyen insanlar muhteşemliğinizin aslında o kadar da muhteşem olmadığını düşünebilirler.

"Ben muhteşem bir insanım," dedim.

Pardon. Geçen paragrafta biraz kafam karıştı. Bu yazma işi bazen aynı eski bir Mokia kralı kadar gösterişli olabiliyor.

Janie bana baktı.

"Öhö," dedim. "Bir asker üniforması gördüm. Ona ne dersin?"

* Doğru bir benzetme. Bir düşünün.

Üniforma parlak ışıkta bir an gözüme çarpmıştı: Omuzlarında büyük apoletler* bulunan, ipler, kurdeleler ve düğmeler içeren Nalhalla tarzı bir üniformaydı. Amacı subayların savaş meydanında göze çarpmasını ve önce vurulmasını sağlamaktı ki gerçekten savaşan askerler güvende olabilsin.

"O üniformayı çıkartmaya çalışabilirim sanırım," dedi Janie. "Ama önce yeni ışıklar takmam gerekecek." Sandığın yanındaki erimiş camlara baktı.

"Teşekkürler," dedim.

"Kurbağa kostümü istemediğinizden *emin* misiniz? Teknik olarak bunu giyebilmek için en az yedi gün tahtta kalmanız gerekir ama bir şeyler ayarlayabiliriz sanıyorum."

"İstemem, teşekkürler." Tereddüt ettim ama sormadan duramadım. "Dur tahmin edeyim. Kurbağa kostümü kralın engellerin üzerinden atlamasını simgeliyor, değil mi?"

"Hayır. Krallık dönemini vıraklamadan atlatmasını simgeliyor."

Elbette.

Janie etrafta ışık aramaya başladı. Camını mahvettiğim için utanmıştım, dolayısıyla bir bahane uydurarak dışarı sıvıştım. Aslında biraz yalnız kalmak istiyordum.

Koridorun duvarları hasırlarla süslenmişti ve çatı sazdandı. Etrafta hiç kimse yoktu. Ortalık aşırı sessizdi ve parmak ucunda yürümeye başlamış olduğumu fark ettim. (Benim gibi korkakların çok sık yaptığı bir şey.)

Son birkaç günde yaşananlardan sonra, giyeceğim kıyafete karar vermekten çok daha önemli şeyler yapıyor olmam gerekirmiş gibi hissediyordum. Tuki Tuki güvendeydi ama savaşı kazanmamıştım. Hem Bastille hem de birçok Mokialı hâlâ komadaydı,

---

* Apoletler, askerlerin daha önemli görünmek için omuzlarına taktıkları şeylerdir. Hiçbir şey apoletler kadar, "Bak ne kadar güçlü bir erkeğim!" diye bağıramaz. Belki, "Bak ne kadar güçlü bir erkeğim!" yazan büyük bir tabela da aynı işi görebilirdi ama mesajımızı o kadar da *aleni* biçimde vermeyi istemeyiz, değil mi?

Suskun Diyarlar hâlâ Kütüphaneciler tarafından yönetiliyordu ve kullanılmadan duran birçok dipnot vardı.*

Babamı bulmamız ve çılgın planını uygulamasını önlememiz gerekiyordu. Gerçi... belki de planı artık işe yaramazdı. Ne de olsa Yetenekleri kırmıştım. Belki bu babamın herkese Smedry Yetenekleri vermesine engel olurdu.

Hayır, diye düşündüm. *Burada babamdan bahsediyoruz*. Babam ölümsüz İskenderiye Kütüphanecilerini alt etmiş ve Rashid'in Kumları ile ilgili sırrı açığa çıkartmıştı. Bunu da başarabilirdi. Eğer biz ona engel olmazsak.

Koridordan sesler geldi ve sesleri takip ederek tavanında pervaneler bulunan büyük bir odaya çıktım. Büyükbabam, etnik kostümlere bürünmüş insanların yüzlerinin göründüğü parlak bir camın önünde duruyordu. Bu insanlar Özgür Krallıklar hükümdarlarıydı – bir kere hayatlarını kurtarmıştım. Belki de iki kere. Sayısını unuttum.

Kafasının üst bölümü kel olan büyükbabamın gür bıyıkları ve ensesinden fışkıran bir o kadar gür beyaz saçları vardı; sanki büyük bir yastık savaşına karışmış da yastıkların dolgusu kafa derisine yapışmış gibiydi. Her zamanki gibi şık bir smokin giymişti.

"Nankörlük etmek istemem ama..." diyordu büyükbabam hükümdarlara, "sorumlu Solucanlar millet! Biraz geç kalmadınız mı?"

"Mokia yardım istedi," dedi Kraliçe Kamiko. Asyalılara benzeyen ellili yaşlarında bir kadındı.

"Evet," dedi Avrupa tarzı bir taç takmış olan bir adam. İsmini bilmiyordum. "Ordu istediniz. Gönderiyoruz. Sorun nedir Smedry?"

"Sorun mu?" diye püskürdü büyükbabam. "Savaş bitti! Torunum savaşı kazandı!"

"Evet," dedi rengârenk bir şapkası olan koyu tenli bir hüküm-

* İşte. Daha iyi oldu.

dar. "Yine de yapılacak çok iş vardır mutlaka. Toparlanma ve yeniden yapılanma gibi işler."

"Sizi korkaklar," dedim odaya girerek.

Bana güvenebilirsiniz. Korkak görünce tanırım.

Büyükbabam ve ekrandaki hükümdarlar bana baktılar. Özgür Krallıklılar, Suskun Diyarlılar ile hiçbir ortak noktalarının olmadığını iddia ederlerdi ama bu cam duvar, İletişim Camı olarak adlandırılıyordu ve uzun mesafeler arasında iletişim sağlamak için tasarlanmıştı, Suskun Diyarlar teknolojisine çok benziyordu. Bir elmanın iki yarısı gibi.

Aynısı, karşımdaki hükümdarlar ve Kütüphanecilerin liderleri için de geçerliydi. Anlaşılan politikacılar, birbirlerine temsil ettikleri insanlardan daha çok benziyorlardı.

"Evlat..." dedi büyükbabam.

"Konuşacağım," dedim yanına giderek.

"Ama..." dedi büyükbabam.

"Beni susturamazsın!"

"Susturmayacaktım," dedi büyükbabam. "Dünya hükümdarlarına üzerinde *bornozla* hitap ettiğini söyleyecektim."

Hım...

Doğru.

"Bu bornoz Mokialıların canlarını büyük bir duyarsızlıkla hiçe saymaları karşısındaki tiksintimi temsil ediyor!" dedim parmağımı havaya kaldırarak.

Teşekkürler Janie.

"Genç Smedry," dedi Kamiko. "Yaptıkların için sana minnettarız ama bizimle böyle konuşmaya hakkın yok!"

"Bal gibi de var!" diye çıkıştım. "Ben Mokia'nın eski kralıyım."

"*Bir günlüğüne* kral oldun," dedi minik bir dinozor. İşte onu tanıyordum; Supremus Rex, dinozorların hükümdarı.

"Bir gün fikir edinmeme yetecek kadar uzun, ama kendimi kaybetmeme yol açmayacak kadar da kısaydı," dedim. "*Şimdi*

mi ordu göndermeye karar verdiniz? Savaş kazanıldıktan ve Kütüphaneciler ile ittifak kuramayacağınızı anladıktan sonra? Buna hiç..."

"Bunları dinlemek zorunda değilim," diye araya girdi Kamiko. Ardından da camını kapattı. Diğerleri de onu taklit ederek ekranlarını kapattılar. Geriye bir tek üzgün görünen kızıl saçlı ve sakallı bir adam kaldı. Yüce Kral Brig; Bastille'in babası.

Öfkemin dindiğini hissettim ve aval aval büyükbabama baktım. Bir anda içeri dalıp toplantısını mahvetmiştim.

"Çok enerjik bir konuşmaydı!" dedi Büyükbaba Smedry. "Beğendim."

"Bilmem ki," dedi odanın arkalarındaki biri. Amcam Kaz orada oturmuş meyveli bir içecek yudumluyordu ve maceraları sırasında taktığı şapkası da yanındaki sehpada duruyordu. 1,20 metre boyundaki Kaz, lütfen kendisine cüce demeyin, deri bir ceket ve sağlam botlar giymişti. Cebinde Savaş Mercekleri vardı; Optikçi değildi ama yine de dövüşte oldukça maharetliydi.

Kaz bardağını bana doğru kaldırdı. "Korkak olduklarını söylemen güzeldi Al ama bence camlarını kapatmadan önce araya bir iki hakaret daha sıkıştırabilirdin. Kapanış cümlen de... pek etkileyici değildi doğrusu."

"Doğru, doğru," dedi büyükbabam. "Çok daha dramatik bir giriş yapabilir ve çok daha sinir bozucu olabilirdin."

Ailemi bundan daha iyi tanıtamazdım herhâlde. Son bir yılda Kütüphanecilerin hayaletlerini kışkırtmış, Yeteneğimi pervasızca kullanarak orduları dize getirmiş, defalarca tehlikeye atılmış ve yaşayan en önemli Kütüphanecilerin birkaçını kendime düşman etmiştim ama yine de Smedry ailesinin geri kalanıyla kıyaslandığında daha *sorumluluk sahibi* ve *serinkanlı* biri olduğum söylenebilirdi pekâlâ.

"Hükümdarları aşağılamanın pek bir faydası olacağını sanmıyorum Leavenworth," dedi Yüce Kral parlak camdan. "*Korkuyorlar.*

Daha birkaç gün önce yaşadıkları dünyayı anlıyorlardı ama şimdi her şey değişti."

"Kütüphaneciler püskürtüldüğü için mi?" diye sordum. Bastille'in babası çok yorgun görünüyordu; yüzü solgundu ve gözleri kızarmıştı.

"Evet," dedi kral. "Kütüphaneciler tek bir kişi tarafından ve o kişinin sahip olduğunu bilmedikleri bir güç tarafından püskürtüldüğü için; unutma ki bu bilmedikleri ve anlamadıkları bir güç. Yaptıklarının Kütüphanecileri öfkelendireceğinden korkuyorlar."

"Mokia'yı gözden çıkaracaklardı," dedi Büyükbaba Smedry öfkeyle. "Kütüphanecilerin bununla yetineceğini umuyorlardı. Ne yazık ki şimdi de Kütüphanecilerin bütün güçleriyle döneceğine ve bu kez Özgür Krallıklar'ın tamamını almaya çalışacağına inanıyorlar."

Politika.

Politikadan *nefret ederim*. Özgür Krallıklar'ı ilk duyduğumda, muhteşem bir yer olarak hayal etmiştim. Tam iki kitap boyunca oraya ulaşmaya çalışmıştım ama ulaştığımda, bütün mucizelerine rağmen, Özgür Krallıklar'daki insanların da... insan* olduğunu görmüştüm. Özgür Krallıklar'daki insanlar da Suskun Diyarlar'daki insanlarla aynı kusurlara sahiplerdi; sadece daha komik giyiniyorlardı.

Baygın yatan Bastille'i düşündüm. Öyle görülmek onu çok utandırırdı. Bu hükümdarlar kendi küçük oyunları için onu ve Mokia'yı terk etmişlerdi. Bu beni öfkelendirdi. Hükümdarlara öfkeliydim. Kütüphanecilere öfkeliydim. *Dünyaya* öfkeliydim. Dişlerimi sıkarak öne çıktım ve ellerimi duvardaki İletişim Camı'na koydum.

"Evlat?" dedi Büyükbaba Smedry.

Parmaklarımın altındaki cam parlamaya başladı.

---

* Maymun mu bekliyordum acaba? Bilmiyorum ki...

Janie'nin ışıklarına yaptıklarım düşünülürse, temkinli olmalıydım belki. Ne var ki bir şeyler *yapmak* istiyordum. Cam duvarı çalıştırdım. İçimdeki bütün gücü cama aktararak ışıl ışıl parlamasına yol açtım.

"Onları geri çağıramazsın," dedi Kaz. "İzin vermedikleri sürece..."

O cama *bir şey* aktardım; güçlü bir şey. Suskun Diyarlar'da büyüdüğüm için belirli avantajlara sahiptim. Özgür Krallıklar'daki herkesin neyin mümkün olup olmadığı konusunda belirli görüşleri vardı.

Ben onların bildiklerini bilemeyecek kadar aptal ve bunu umursayamayacak kadar Smedry'ydim.

Sonrasında yaptıklarımı açıklamak mümkün değil. Ne var ki zor kavramları size aktarmaya çalışmak benim görevim olduğu için, yine de deneyeceğim. Yüksek bir binadan bir şekerleme denizine atladığınızı, sonra da milyonlarca kolunuzu uzatarak bütün dünyaya dokunduğunuzu düşünün. Bu sırada bütün duygularınızın diğer bütün duygularla bağlantılı olduğunu ve hepsinin aslında tek bir büyük duygu olduğunu fark ediyorsunuz; tıpkı çok yakın olduğunuz için tamamını göremediğiniz bir duygu-balinası gibi.

Derin bir nefes aldım.

Vay canına.

O anda İletişim Camı ekranları yeniden çalışmaya başladı. Hükümdarların odaları göründü. Çoğu hâlâ odasındaydı ama yardımcılarıyla konuşmak için yerlerinden kalkmışlardı. Birisi sandviç yiyordu. Bir diğeri iskambil kartlarıyla oynamakla meşguldü.*

Bana baktılar ve bir şekilde, yüzümün bütün camları kapladığını anladım.

"Ben Yücehane'ye gidiyorum," dedim.

---

* Evet, iskambil kartlarıyla oynuyordu. Ne yani, kralların ve kraliçelerin *hep* kafa uçurmak ve komşu krallıkları fethetmek gibi önemli şeyler yaptıklarını mı sanıyordunuz?

Bu benim sesim miydi?

"Tehlikeli bir şey başlattığımı düşünüyorsunuz," dedim. "Ama yanılıyorsunuz. Ben başlatmıyorum, *bitiriyorum*. Kütüphaneciler çok uzun zamandır dehşet saçıyorlar. Bir kez olsun *onların* korkmasını ve *onların* kaybedebileceklerini düşünüp endişelenmesini sağlamaya kararlıyım...

"Bazılarınız korkuyor. Bazılarınız bencil. Geri kalanınız ise düpedüz cahil. Artık bütün bunları bir kenara bırakmanız gerekiyor, çünkü olacakları görmezden gelemezsiniz. Ben Kütüphanecilerin bilmediği bir şey biliyorum. Son geldi. Bu savaşı durduramazsınız. Yani mızmızlanmayı bırakıp ayaklanmanızın zamanı geldi. Ya yardım edin ya da *yolumdan çekilin*."

Camı bıraktım. Görüntüler kayboldu ve duvar kararadı.

"İşte *bu* etkileyici bir kapanış cümlesiydi!" dedi Kaz arkadan.

Lilly

Bir zamanlar bir oğlan çocuğu varmış.

Bu pek de şaşırtıcı olmasa gerek, çünkü dünya nüfusunun yaklaşık yarısı erkek.

Bu çocuğun başı sık sık belaya girermiş ki bu da pek şaşırtıcı olmasa gerek. Küçüklüğünde herkesin başı sık sık belaya girer; sokağın aşağısında yaşayan Reginald dışında yani ama onu da kimse sevmiyor zaten.

Bu çocukta farklı bir şeyler varmış. Başının belaya girmesi çoğunlukla onun suçu değilmiş. Gerçekten onun suçu değilmiş. "Kardeşim yaptı" veya "O boş kurabiye kavanozu neden yatağımın altında duruyor bilmiyorum" veya "Niyetim Polonya'yı işgal etmek değildi" gibi değil. Hayır, bu çocuğun gerçekten hatası yokmuş.

Etrafındaki şeyler kırılıveriyormuş.

Hayatı boyunca yapmadığı şeyler için suçlanmak bu çocuğu çok kötü etkilemiş. Hayattan umudunu kesmiş, ta ki bir gün bir şeyler değişene kadar. Çocuk ailesine kavuşmuş. Ünlü olduğunu öğrenmiş. Ona özel olduğunu söylemişler.*

Bunun ardından inanılmaz gelişmeler olmuş. Çocuk artık başarılıymış. İşler yolunda gidiyormuş. Bu gelişmelerin onu endişelendirmesi gerekirmiş, çünkü hayatta öğrendiği bir şey varsa, o da etrafındaki şeylerin kırıldığı zaman çok ama çok kötü kırıldığıymış.

* Daha doğrusu, HER ŞEY DEĞİŞENE kadar.

Çocuk, ne kadar zor olursa olsun, başaramayacağı hiçbir şey yokmuş gibi yaşamaya başlamış. Son macerasında biraz bocalamış ve zorlanmış ama sonunda her şey yoluna girmiş. Ne güzel.

Yukarıda okuduğunuz şey bir masal; eski bir masal değil, yeni bir masal. Farkı nereden anlıyoruz?

Çünkü bu masalın sonu yalan.

"Bu durumda..." dedi Kaz odanın arkasından. "Yücehane'ye sızıyoruz, öyle mi? Kongre Kütüphanesi'ne yani?"

"Evet," dedim.

"Bunu da herkese duyurduk," dedi Kaz. "Krallar Konseyi'nin Kütüphanecilere yakın olan üyeleri de dâhil olmak üzere... Bu durumda müttefiklerine ne planlanladığımızı haber verecekleri kesin."

"Öyle oldu."

"Cesurca," dedi Kaz. "Neredeyse aptallık derecesinde bir cesaret hatta."

"Smedry tarzı mı?" diye sordum.

Kaz ayağa kalkıp şapkasını taktı. "Sayılır."

"Şöyle düşün oğlum," dedi büyükbabam Kaz'a. "Attica da Yücehane'ye gidiyor. Genç Alcatraz'ın yaptığı şey, babasının kütüphaneye girmesini zorlaştıracak ve bize zaman kazandıracak."

"Ayrıca," dedim bunu neden söylediğimi bulmaya çalışarak, "Bastille'in ve Mokialıların bir türlü çıkamadıkları komadan çıkmalarını sağlayacak bir panzehir varsa, bunu ancak Yücehane'de buluruz."

"Böyle söyleyince kulağa neredeyse mantıklı geliyor," dedi Kaz. "Neyse, merak etmeyin. Kütüphanecilerin geleceğimizi bilmesi önemli değil, çünkü Yeteneğimi kullanarak..." Cümlesini yarım bıraktı. Bir an için Yetenekleri kırıp işlemez hâle getirdiğimi unutmuştu belli ki. Yüzü asıldı. "Doğru ya. Aklımdan çıkmış. Kütüphaneye nasıl gireceğiz?"

"Öncelikle karmaşık bir yanıltma politikasına başvuracağız,"

dedi büyükbabam. "Ben Nalhalla'nın politik çevrelerine Kütüphaneci sempatizanlarına ekonomik yaptırımlar uygulanmasına dair bir önerge sunacak ve bunun Krallar Konseyi'nde görüşülmesini isteyeceğim."

"Ekonomik yaptırımlar!" dedi Kaz. "Çok eğlenceli!"

"Ardından Suskun Diyarlar'da uzun ve kararlı bir propaganda kampanyası başlatıp halkta memnuniyetsizlik yaratacağız ki Washington'ın güvenliğinden sorumlu olan askerlerden bazılarını kendi tarafımıza çekebilelim."

"Vay canına, propaganda! Tam da insanların bir macera kitabından bekleyeceği heyecan."

"Kesinlikle," dedi büyükbabam. "Yıllar süren uğraşların ardından kendi tarafımıza çektiğimiz Suskun Diyarlılar'dan birini, Baş Kütüphaneci'nin kapısına suçlama içeren ve uluslararası bir olay çıkartan bir not asmaya ikna edeceğiz. Bunu takip eden kargaşada bizi elçi olarak atamalarını sağlayıp şehre gireceğiz ve böylece on yedi adımdan oluşan kütüphaneye gizlice girme sürecinin ilk adımını atmış olacağız!"

"Harika!" dedi Kaz.

Bir an durup birbirimize baktık. Şehirde derin bir sessizlik vardı; ta ki yakınlarda bir yerlerde, dış surlara taşlar fırlatan ve hepimizi sarsan gürültülü bir patlama gerçekleşene kadar.

"Hım," dedi büyükbabam. "Ya da açıklanamaz patlamadan koşarak kaçıp bir gemi çalarız ve gözümüzü karartıp Suskun Diyarlar'a uçarız."

"Şükürler olsun," dedim. "Bir gün otobiyografimi yazacağım ve demin anlattığın şeyleri yazmak *gerçekten* zor olurdu."

Odadan, birdenbire hareketlenmiş olan koridora çıktık. Patlama insanları hayata döndürmüş gibi görünüyordu. Dört bir yana koşuşturan Mokialıların arasından yolumuzu açarak ilerledikten sonra dövmeli ve mızraklı muhafızlarla karşılaştık. Ortalarında genç ve uzun boylu bir Mokialı olan Kraliçe Kamali vardı.

"Biz yapmadık!" dedi Kaz hemen.

"Sizin yaptığınızı düşünmemiştim zaten Lord Kazan," dedi kraliçe. "Bu Kütüphaneciler tarafından gerçekleştirilen bir füze saldırısı. Asıl istila başlamadan önce yıllar boyunca bu saldırılara maruz kaldık." Bana baktı. "Elbette, bir şey onları bu saldırıyı özellikle gerçekleştirmeye itmiş olabilir."

"Şey..." dedim. "Nereden biliyorsunuz?"

"Ültimatomunu mu? Sarayın bütün camlarında izlenebiliyordu Lord Alcatraz."

Öyle mi? Anlaşılan, İletişim Camı'na güç aktarırken biraz aşırıya kaçmıştım.

"Geçmişte bu saldırılar sinir bozmaktan öteye gitmiyordu, çünkü koruyucu kubbemiz vardı," dedi kraliçe. "Artık bir kubbemiz olmadığı için, saldırılar daha etkili olabilir. Herkese sığınaklara gitmesini emrettim." Tereddüt etti. "Siz gitmeyeceksiniz sanırım?"

"Orada atıştırmalıklar var mı?" diye sordu Kaz.

Şehir bir patlamayla daha sarsıldı. Kraliyet muhafızlarından Aluki kraliçenin omzunu tuttu. "Gitmeliyiz. Bırakın Smedry ailesi en iyi yaptığı şeyi yapsın."

"Dünyayı mı kurtaralım?" diye sordu büyükbabam.

"Başımızı belaya mı sokalım?" diye sordu Kaz.

"Çığlıklar atarak etrafta mı koşalım?" diye sordum.

"Dikkatleri üzerinize çekin," dedi Aluki, kraliçeyi uzaklaştırarak. Kraliçenin muhafızları da onlarla birlikte gitti.

Büyükbabam gülümsedi ve parmağıyla ileriyi işaret edip koridordan koşmaya başladı. Biz de onu takip ettik. Kaz Savaş Mercekleri takmış olduğu için hepimizden hızlı hareket ediyordu. Benim Merceklerim büyükbabamdaydı. Önceki gün yaşadıklarımdan sonra istirahat etmem gerekiyordu ve büyükbabam, temizlemek ve kontrol etmek için Mercekleri benden almıştı.

Koridorlardan geçerek büyük bir kapıya ulaştık ve devasa cam

hayvanlarla dolu bir alana çıktık. Bunlar, Özgür Krallıklar tarzı araçlardı. Kurnaz bir karga, mağrur bir ejderha, muhteşem bir kartal ve... bir penguen.

Büyükbabam alanda koşmaya başlarken, "Pengueni seçeceksin, değil mi?" diye sordum içimi çekerek.

"Tabii ki evlat! Elimizdeki seçeneklerin en zarifi o."

Elbette. Suskun Diyarlar'a uçmaya can atıyordum ama yelken açmak da işe yarardı herhâlde.

Tuki Tuki'yi oluşturan kulübelerin ve ahşap yapıların üzerine füzeler yağıyordu. Şehrin koruyucu kubbesinin kalıntılarının arasından geçen füzeler arkalarında dumanlar bırakıyordu. Yakınlardaki bir patlamanın etkisiyle yer sarsılırken sendeledim ve içimdeki öfkenin kabardığını hissettim. Önce kuşatma, şimdi de bu. Kütüphaneciler Tuki Tuki halkının, kaybettiği dostlarının ve akrabalarının yasını tutmasına bile izin vermiyordu. Bunun yerine, kuşatma bittikten bir gün sonra hava saldırısı düzenlemişlerdi... Belli ki, "Sahip olamıyorsak yakıp yıkalım," anlayışındalardı.

"Dur büyükbaba!" diye bağırdım. "Annem! Annemi almamız gerekiyor."

"Bundan emin değilim!" diye bağırdı büyükbabam.

"O da bizimle gelecek," dedim. Evet, annem Kütüphaneciydi. Evet, büyükbabam ona güvenmemekte haklıydı. Ne var ki babamın gideceği yeri tahmin eden kişi annemdi ve onu büyükbabamdan bile daha iyi tanıyordu.

Gerçekbulan Mercek annemin babam konusunda yalan söylemediğini teyit etmişti. Annem yıllardır Attica'yı durdurmaya çalışıyordu. İçgüdülerim ona ihtiyacımız olacağını söylüyordu. Kenar notu* olarak belirtmek isterim ki hayatım okuyabileceğiniz en garip diyaloglardan bir kısmını içerir. Örneğin:

"Tamam," dedi büyükbabam. "Sen kötü bir Kütüphaneci olan anneni hapisten al da gel. Ben devasa pengueni ısıtırım!"

* Ki dipnottan tamamen farklıdır.

"Ben de seninle geleyim Al," dedi Kaz. Şehrin içinden hapishaneye, daha doğrusu annem için oluşturduğumuz uyduruk hapishaneye doğru koşmaya başladık.

Tuki Tuki bir zamanlar çiçeklerle, çimenlerle ve gülümseyen yüzlerle dolu cennet gibi bir yerdi. Şimdiyse cam parçalarıyla ve ezilmiş çiçeklerle dolu harap bir şehre dönüşmüştü. Füzeler şehirde için için yanan kraterler oluşturuyordu.

Ne var ki tahliye işlemi iyi gidiyordu ve insanlar sağ salim yeraltı sığınaklarına ulaşmayı başarıyordu. Çok geçmeden, neredeyse boş bir şehirde koşmaya başladık; üzerimize yağan füzeler dışında tabii ki... Buna benzer tuhaf durumlarda çok sık kalmış olduğum için artık paniğe kapılmadığımı fark etmek beni sevindirdi.

Güneş gözlüğü sayesinde bana rahatlıkla ayak uyduran Kaz, "Yetenekleri ne zaman... geri getirebileceğin konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Emin misin?"

"Ben..."

Bulunduğumuz yerin yakınlarına bir füze düşünce cümlemi yarım bıraktım. Bir duvarın yanına saklandık ve biraz ileriye düşen füze seke seke durdu. Gerginlikle bekledik ama patlama olmadı.

"Patlamadı," dedi Kaz. "Gidelim."

Kaz'ı takip ederek füzenin oldukça yakınlarından geçtim. Garip bir şey dikkatimi çekti. "Arka tarafı tamamen camdan," dedim. "Kütüphanecilerin Özgür Krallıklar teknolojisini* kullanmaktan kaçındığı yalanmış."

"Çoğu kaçınır aslında," dedi Kaz. "Ama birçoğu da böyle şeyleri sadece *kendisinin* kullanması gerektiğine inanır. Unutma, Biblioden Kütüphanecisi olmak tamamen kontrolle alakalıdır. Değersiz kişilerin cam gibi şeylere erişimi olmasını istemiyorlar. Motorları

* Özgür Krallıklar teknolojisinin tamamı cam içerir. Hiç sormayın. Bana da çok garip geliyor.

ışıltılı kumla çalıştırılınca füzeler daha hafif oluyor ve daha uzun mesafe kat ediyor ama patlayıcıları, silimatik benzerlerinden çok daha ucuz olan Suskun Diyarlar patlayıcılarıdır muhtemelen."

"İkiyüzlülük."

"Evet. Kütüphanecilerin bizden çalamadığı tek şey Yetenekler." Kaz bir an tereddüt ettikten sonra üstelemeden duramadı. "Tam olarak ne yaptın? Belki Yetenekleri nasıl kırdığını anlarsak, onları geri getirmenin yolunu da buluruz."

Yüzümü buruşturdum. "*Ne* yaptığımı bilmiyorum Kaz. Yeteneğimi kontrol etmeye çalışmaktan yoruldum ve onu salıverdim. Canının istediğini yapmasına göz yumdum."

"Ondan sanki canlı bir şeymiş gibi bahsediyorsun," dedi Kaz ıssız bir sokağa saparak.

"Bana öyle geliyor."

Kaz başını salladı. "Vicdanın ya da öfken nasıl canlı değilse, Yetenekler de canlı değildir. Bazen canlıymış gibi hissedebilirsin ama bu tehlikeli bir düşünce çünkü Yeteneğini dış bir güç hâline getirir Al. Sanki senin bir sorumluluğun yokmuş gibi. Yeteneğin senin bir parçan. Yetenekleri tekrar çalıştırabilmemiz için bunu anlaman gerektiğini düşünüyorum."

"Haklısın sanırım," dedim.

"Güzel. Ayrıca, füze geliyor."

Füze döne döne üzerimize gelirken bir hendeğe atladım. Bu seferki füze bozuk değildi. Yakınlardaki bir kulübeye çarparak patladı ve patlamanın sesi kulaklarımı neredeyse sağır etti. Sersemlemiş bir hâlde kafamı kaldırıp baktım ve Kaz'ın yanımda olduğunu gördüm. Patlamanın fırlattığı büyük bir metal parçası Kaz'ın kafasının birkaç santim yukarısına isabet etmişti. Kaz metal parçasına bakıp mesafeyi ölçtü ve kaşını kaldırarak bana baktı.

"Kısa boylu insanların uzun boylu insanlardan daha muhteşem olduğunu mu söyleyeceksin?" diye sordum üzerimdeki tozları silkeleyip ayağa kalkarak.

"Bu aslında bir yanlış anlaşılma," dedi Kaz yeniden koşmaya başlayarak. "Kısa boylu insanlar ortalamada uzun boylu insanlardan daha muhteşem değildir. Hatta benim içimdeki muhteşemliğin hemen hemen senin içindeki muhteşemlikle aynı olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu kabul etmen çok hoş."

"Elbette... benim muhteşemliğim daha küçük bir kalıba sıkıştırılmış olduğu için daha konsantre. Limon suyu ile sitrik asit arasındaki fark gibi. Yani benim muhteşemliğim daha etkili."

Homurdandım. "Delinin tekisin."

"Evet. Neyse ki deliliğim de daha konsantre, tıpkı..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Köşeden döndüğümüzde, hapishaneyle karşı karşıya gelmiştik. Hapishane dediğim, pencereleri çivilenmiş ve kapısı dışarıdan demir çubukla kapatılmış küçük bir tatil kulübesiydi. Mokialıların gerçek bir hapishanesi yoktu.

Kulübenin yanına bir füze isabet etmiş ve duvarlardan birini patlatmıştı. Annem, hâlâ hayattaysa, serbest kalmış olmalıydı.

Norton

Bu bölüm girişlerini yazmaya devam etmemin sebebini merak ediyorum. Bu girişlere fazlasıyla zaman harcayarak asıl hikâyeden uzaklaşıyorum. Bunun bir sebebi olmalı. Kabul etmek istemediğim bir şey.

Bu da bir erteleme taktiği. Kaçınılmaz olanı yazmamı engelliyor. Tavşanlardan ve bazukalardan bahsettiğim sürece, gerçek sona doğru ilerlememiş oluyorum.

Oraya ulaşmak istemiyorum. Bu otobiyografileri gerçekleri ortaya çıkarmak için yazdığımı iddia etsem de aslında bunu yapmak istemiyorum. İçten içe, bir kahraman olduğuma inanmayı tercih ediyorum.

Elbette bu kısmı kitaba dâhil edemeyecek kadar korkağım.

Derin bir nefes alıp uyduruk hapishaneye doğru yürüdüm ve kırık duvardan içeri göz attım. Annem Shasta Smedry küçük bir tabureye oturmuş kitap okuyordu. Tipik Kütüphaneci kıyafetleriydi ola ekose bir etek, beyaz bir bluz ve dar bir yelek giymiş ve sarı saçlarını topuz yapmıştı. Kemik çerçeveli gözlüğünü takmıştı ve füzenin duvarı kırmış olmasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Demek geldin," dedi beni görünce. "Nihayet. Umarım büyükbabanın kötü huylarını kapmıyorsundur Alcatraz."

"Neden orada oturuyorsun?" diye sordum.

"Başka nereye gidecektim?"

"Kaçabilirdin."

"Kaçmak istemiyorum. Şu anda, aptalca bir şey yapmadan önce Attica'ya ulaşmak için en iyi şansım sensin." Ayağa kalktı ve kitabı bir kenara fırlattı; bir Kütüphaneci için fazlasıyla sert bir hareketti bu. Ne var ki kitap bir fantezi romanı olduğu için o kadar da önemli değildi.

Ona baktığımda karnıma yumruk yemiş gibi oluyordum. Onu hâlâ Bayan Fletcher olarak, yani çocukluğumda benimle ilgilenmiş olan bir sosyal hizmetler görevlisi olarak görüyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde yanımdaydı ve beni azarlayıp alaşağı etmek için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Hayatım boyunca kendimi yalnız, terk edilmiş ve değersiz hissetmiştim. Aslında annem hep yanımdaydı ama kim olduğunu hiç açıklamamış ve bir kez olsun beni rahatlatmaya çalışmamıştı. Bu kadın bana birazcık sevecenlik gösterseydi, her şey çok farklı olabilirdi.

"Kazan da buradaymış," dedi Shasta ona bakarak. "Umarım onu yanına almayı planlamıyorsundur Alcatraz. Sadece üç kişi olacaktık. Sen, ben ve Leavenworth."

"Bir de senin onayladığın kişiler."

"Öyleyse Kazan'ı onaylamıyorum."

"Peki," dedim annemin bakışlarına karşılık vererek. "Kaz, büyükbabama pengueni durdurmasını söyle. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Shasta kolları göğsünde kavuşmuş hâlde bana bakmaya devam etti. "Değişmişsin," dedi sonunda. "Artık daha sertsin. Hoşuma gitti. Pekâlâ, Kazan bize katılabilir. Hadi gidelim."

Annem hangi durumda olursa olsun, kontrolü ele alabiliyordu sanki. Hapishaneyi bile kendi seçimi gibi yansıtmıştı. Gerçi... bu çok da mantıksız değildi belki. Düşününce, hapishanelerde

bedava yemek, insanın kendisine ait bir oda (bu konuda ısrarcı davranırsa) ve arkadaşlık kurabileceği aynı kafa yapısında insanlar olurdu. Ayrıca *gerçekten* azılı suçlular yakalanmayacak kadar akıllı oldukları için hapishanede onlardan endişe etmeye gerek yoktu.

Bu kitaplarda size yapmanızı söylediğim şeylerin hepsini yapıyorsanız, zaten hapishanedesinizdir muhtemelen. Dürüst olmak gerekirse, benim de bu kitaplarda anlatılanların bir kısmını hapishanede yaşamamış olmama hayret ediyorum.*

Annemle birlikte piste doğru koşmaya başladık. Tepemize hâlâ füzeler yağıyordu. Hatta birisi oldukça yukarıda bir yerde patlayarak kafamı karıştırdı. Bozuk bir füze daha mı? Hayır, bu füze örümceğe benzeyen ve basketbol topu büyüklüğünde makineler içeren küçük paraşütler bırakmıştı. Makineler yere indikten sonra ön bacaklarındaki lazerlerle binaları yerle bir etmeye başladılar.

Kütüphaneciler herkesin sığınaklara ineceğini biliyorlardı. İnsanlar saklanırken, şehri robotlarıyla dümdüz edeceklerdi.

"İşte sen bunun bir parçasısın," dedim anneme. "Bunu destekliyorsun."

"Saçmalama Alcatraz. Sen nasıl ki Özgür Krallıklar'ın ve hükümdarlarının yaptığı her şeyi desteklemiyorsan, ben de Kütüphanecilerin yaptığı her şeyi desteklemiyorum."

Kaz yıkık bir kulübenin yanında beklememizi işaret edince durduk. Kaz gözcülük yaparak örümcek robotların geçip gitmesini izliyordu.

"Öyle mi?" dedim anneme beklerken. "Kütüphaneci gibi giyiniyor ve Kütüphaneci gibi konuşuyorsun. Onlarla çalışıyorsun ve onların aleyhinde hiçbir şey söylemiyorsun. Onlardan birisin. *Bunda* senin de sorumluluğun var."

"Özgür Krallıklar'a katılıp Suskun Diyarlar'ı öylece arkamda bırakabilir miydim sence?"

---

* Gerçi en büyük suçum gereksiz dipnotlara başvurmak ki ona da yeni başladım zaten.

"Ben öyle yaptım."

"Artık Özgür Krallıklılardan biri misin yani?" diye sordu annem. "Onlar gibi mi düşünüyorsun? Onlar gibi mi davranıyorsun? Hamburger ve kot gibi şeyleri özlemiyor musun?"

"Ben..."

"Sen onlardan biri değilsin Alcatraz. Birkaç ay boyunca büyükbabanla oyunlar oynamış olman, yıllarca Suskun Diyarlar'da yaşadığın gerçeğini değiştiremez. Sen..."

Onunla konuşmak istemiyordum. Kaz başıyla işaret verdiği anda öfkeyle koşmaya başlayarak ikisini de arkamda bıraktım. İçinde bir parça gerçeklik barındırmasaydı, söyledikleri canımı bu kadar acıtmazdı.

Hâlâ nereye ait olduğumu bilmiyordum. Özgür Krallıklar'da kendimi yabancı gibi hissediyordum; neler olup bittiğini ve insanların yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını nadiren anlıyordum. Ne var ki Suskun Diyarlar'ı da annemin ima ettiği kadar özlemiyordum kesinlikle. Hamburgerler ve kot pantolonlar güzel şeylerdi ama edindiğim yeni bilgilerin ardından orada huzur içinde yaşayamazdım.

Hayatımı gerçek bir evim olmadan mı geçirecektim? Kalabalık bir odadaki kötü bir koku gibi bir aileden diğerine sürüklendiğim günlerden beri değişen bir şey olmuş muydu?

Annemin beni etkileyebilmesinden nefret ediyordum. Yanılıyor olmasına rağmen beni rahatsız etmeye yetecek kadar haklı olmasından nefret ediyordum. Ayrıca kuşkonmazdan da nefret ediyordum. Gerçi bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok; nereden çıktı bilmiyorum.

O kadar hızlı koşuyordum ki örümcek robotların ileride bir yerde toplandığını ve bizim küçük grubumuzu işaret ettiğini görmedim. Kaz bağırarak silahını çekti. Piste neredeyse ulaşmıştık ve ilk füzenin düşüp patlamadığı yerdeydik.

"Aman ne güzel," dedi annem yanıma gelip robotlara bakarak.

"Olay çıkartarak bizi *bu* duruma düşürdün. Sen hâlâ çocuksun Alcatraz. Nalhallalılar on üç yaşındaki çocukları savaş meydanlarına gönderiyorlar diye bunu unutma sakın."

"Bu, çocukların umutlarını yıkmaktan iyidir," dedim. "Öksüz olduklarına inanmalarına göz yummaktan iyidir. Kim olduğunu açıklamamaktan iyidir."

"Öyle mi? Baban benden daha mı iyiydi? Büyükbaban? En azından *ben* seni kolladım."

"Rashid'in Kumları'nı istediğin için," dedim. "Beni önemsediğin için değil. Sen..."

"Ben senin *annenim*," dedi Shasta. "Benimle böyle konuşamazsın."

"Çocuklar?" dedi Kaz. "Robot ordusu geliyor! Çocuklar?"

"Sen benim annem değilsin," dedim. "Beni doğuran kişisin sadece; *o* iş için de yerine başka birini bulmamana şaşırdım doğrusu! Çocuk büyütmenin *diğer* zor kısımlarından kurtulmaktan memnun görünüyorsun!"

Shasta kollarını bağladı.

"Çocuk olmama gelince," dedim çömelerek. "Evet, ben de bunun farkındayım. Bu, bazı şeyleri bilmediğim anlamına gelmez." Elimi yerdeki patlamamış füzeye koyarak ona Optik enerji aktardım.

Füze beyaz beyaz parlamaya başladı ve arkasından alevler çıktı. Fırlayıp robot sürüsüne çarpan füze *patladı*. Patlama bize zarar vermeyecek kadar uzakta gerçekleşti ama robotlar bizim kadar şanslı değildi; parçaları Moğolistan'a kadar uçtu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Füzenin patlamasını beklemiyordum; robotların arasından geçerek bize yol açmasını planlamıştım. Füze bozuk değil miydi öyleyse? Ben de çömelip ona *dokunmuş muydum*?

Etrafımıza robot parçaları yağarken, annem istifini bile bozmadı. Ayrıca, muhteşem robot yok etme yeteneğimden de etkilenmemiş görünüyordu.

"Baban kadar kötüsün," dedi.

"*Şimdi* de Özgür Krallıklar vatandaşlarından biri mi oldum?" diye sordum sarsılarak.

"Saçmalama," dedi Shasta benden uzaklaşarak. "Baban da buraya hiçbir zaman uyum sağlayamadı. Hiçbir yere uyum sağlayamadı. Hoşuma giden özelliklerinden biri de buydu."

Yokluğumuzda için için yanan oyuklarla kaplanmış olan piste ulaşana kadar diğerlerini takip ettim. Devasa cam penguen bu oyukların arasında savaş meydanında dalgalanan son bayrak gibi duruyordu ama çok daha şapşal bir görüntüsü vardı.

Büyükbabam penguenin göbeğindeki pencereden sarktı. "Çarpışan Çakıllar!" diye bağırdı. "Neden bu kadar geciktiniz? Gelin, gelin! Bu arada, pengueni sana veriyorum Shasta!"

"Bana mı veriyorsun?" diye sordu Shasta penguenin alt kısmına ulaştığımız sırada. "Neden öyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü torunuma bir gemi çalacağımıza söz vermiştim," dedi büyükbabam. "Lanet olasıca gemi bize aitken bunu nasıl başarabiliriz ki? Dolayısıyla gemi artık senin. Bu arada, biz onu çalıyoruz. İleri!" Bunları söyledikten sonra penguenin içine döndü.

Kaz'ı takip ederek merdivenlerden penguene çıktık. Aracın içi merdivenlerden ve kenarlardaki küçük odalardan meydana geliyordu. Bir asansör çok hoş olurdu ama Özgür Krallıklar'da yaşayanlar merdivenlerin asansörlerden daha gelişmiş olduğu gibi garip bir fikre sahipti. Açıklamamı istemeyin çünkü pek de mantıklı bir açıklaması yok.

Uzun bir tırmanıştan sonra penguenin kafasına ulaştık; gözleri ön cam işlevi görüyordu. "Penguenatör'e hoş geldiniz!" dedi büyükbabam pencere kenarındaki koltuğundan.

"*Penguenatör* mü?" diye sordu Shasta.

"Adını ben koydum!" dedi büyükbabam.

"Hiç belli olmuyor." Shasta koltuklardan birine oturdu ve Kaz da göz-pencereye en yakın koltuklardan birine geçti. Pilotluğu-

muzu Kaz üstlenecekti. O birtakım düğmelerle oynayınca araç tıngırdamaya başladı ve aşağıdan bir uğultu geldi.

Ben ayakta kaldım ve cam duvarlardan birine yaslandım. Kararlılıkla ve her şeyi göze alarak alelacele Mokia'ya gelmiştim. Tacını takmama rağmen Mokia'yı doğru düzgün görememiştim ve şimdi yine yollardaydım.

Bütün hayatım böyle geçiyordu bir süredir. Kısa bir süre Nalhalla'da kaldıktan sonra Mokia'ya doğru yola koyulmuştum ve şimdi de Suskun Diyarlar'a dönüyordum.

Nereye aittim?

Penguenatör daha şiddetli sarsıldı. Özgür Krallıklar araçları bütünüyle camdan yapılırdı ama tamamen şeffaf olmazdı.

"Alcatraz?" dedi Kaz. "Oturacak mısın?"

"Ayakta kalacağım."

"Bu pek güvenli olmayabilir," dedi Kaz bir kolu çekerek. Yakınlarda bir patlama gerçekleşince araç sarsıldı. Şehre hâlâ füzeler yağıyordu.

"Paytak paytak giderken çok mu sarsılacağız?" diye sordum cam koltuklardan birine oturarak.

"Paytak paytak mı?" diye sordu büyükbabam. "Kütüphanecilerin penguenler konusundaki propagandalarına inandığını söyleme lütfen."

"Uçamayan deniz kuşları olduklarına mı?" diye sordum. "Çok sevimli ve şapşal olduklarına mı? Hayvanat bahçesinde penguenler gördüm."

"Senin gördüklerin yavru," dedi büyükbabam. "Tam büyümemiş olanlar."

"Hım... Tam büyümüş olanlar nasıl oluyor peki?"

Ansızın döndük ve penguen kafasını gökyüzüne çevirdi.

Aşağıdan bir gümbürtü geldi.

"Biyolojik jet motorlarını taklit etmeye çalıştık," dedi büyükbabam. "Ne yazık ki onların doğal hava hızını yakalayamadık.

Ama sanıyorum Kütüphanecilerin bilim uzmanları ilk füzeleri tasarlarken onlardan ilham aldılar."

"Bu..."

Devasa cam penguen havaya fırlarken söyleyeceklerimin gerisini unuttum.

Bob

Kabul etmiyorum.

Bu kitaplardaki diyalogların bazen gerçek olamayacak kadar abartılı olduğunu söyleyebilirsiniz. "Gerçek insanlar, özellikle de gençler, 'Sen beni doğuran kişisin sadece; *o* iş için de yerine başka birini bulmamana şaşırdım doğrusu!' gibi şeyler söylemezler Alcatraz," diyebilirsiniz. Ben de size derim ki "Ben yazarken omzumun üzerinden okumayı bırakın. Hem evime nasıl girdiniz ki?"

Daha önce de belirttiğim gibi, bu biyografilerdeki her şey yüzde yüz gerçek. Evet, annesiyle konuşan gerçek bir çocuk, "Sen aptalın tekisin. Falan filan..." diyebilirdi. Neyse ki *ben* çok daha güzel konuşurum.

Bana inanmıyorsanız, aptalın tekisiniz. Falan filan...

Penguenatör havaya fırlayınca koltuğuma yapıştım. Yükselirken derimin çekildiğini hissedebiliyordum. Etrafımızdan füzeler geçiyordu ama bir şekilde, şans eseri ya da Kaz çok dikkatli uçtuğu için hiçbiriyle çarpışmamayı başarıyorduk. Bu da beni çok mutlu ediyordu. Sabahın köründe patlamaktan nefret ederim.*

Mokia'dan çıktığımızda Kaz sevinçle bağırdı. Ben Kütüphanecilerin yaptıkları şeylere duyduğum tiksintiyi ve gemiye binmeden önce tuvalete gitmeyi akıl etmiş olma dileğimi temsilen gurultuya benzer bir ses çıkarttım.

* Akşamüstü patlamak kesinlikle daha uygun olur.

Araç sonunda düzeldi ve bir jet uçağı gibi yatay bir pozisyon aldı... Poposundan alevler çıkan penguen şeklinde bir jet uçağı gibi. İşte Kütüphaneciler böyle harika şeyleri okumanıza engel olmaya çalışıyorlar çocuklar.

"Uçuşumuz ne kadar sürer?" diye sordu büyükbabam araç düzeldikten sonra.

"Aşağı yukarı bir saat," dedi Kaz.

Kontrol panelindeki saate baktım. Kütüphanecilerin Washington çevresindeki savunma güçlerinin bizi havaya uçurması öğlen biri bulacaktı. Çok daha iyi.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Kaz.

"Bir şeyler buluruz," dedi büyükbabam neşeyle.

"Hep öyle diyorsun," dedi Draulin. "Kusura bakma ama ben bundan biraz şüpheliyim."

"Sen bizi içeri sokabilir misin?" diye sordum anneme.

"Mümkün değil," dedi. "Bana güvenmiyorlar. Hem de yıllardır. Yücehane'ye girmeme izin vermezler."

"Öyleyse Kılık Değiştirme Mercekleri kullanacağız," dedim. "Onlar sayesinde istediğimiz herhangi birinin kılığına bürünebiliriz. Büyükbabamla birlikte Mercekleri takar ve önemli Kütüphanecileri taklit ederiz."

"Kütüphanecilerin böyle şeylere karşı hazırlıklı olmadığını mı sanıyorsun?" diye sordu annem. "Yücehane sıradan bir yerel şube değil; sağlam savunmaları var. Bir Optikçi içeride Mercek kullanırsa, Mercek parıl parıl parlar. Kılık değiştirmek için Mercek kullanamazsın."

"Doğru söylüyor," dedi Draulin. "Bu bizim gizlice içeri girmemize hep engel olmuştur."

"Öyleyse," dedi Kaz, "Penguenatör'ün yere çakılmasını sağlayarak dikkat dağıtabiliriz belki de. Hepimizin öldüğünü sanmaları için dışarıya canlıymış gibi görünen mankenler fırlatırız. Draulin, sen de onlardan birinin yerine geçebilirsin aslında. Bize ne kadar bağlısın?"

Draulin amcama çok sert bir bakış attı; sadece kendisinin atabileceği türden...

Bir dakika, *Draulin* mi?

Evet, bu oydu. Bastille'in annesi zırhıyla ve kristal kılıcıyla karşımızda duruyordu. Sert bir saç modeli, sert bir yüzü ve *daha da* sert bir mizacı vardı.

Draulin de kızı gibi benim ailemi korumaya ant içmiş bir şövalyeydi. Ancak bu kollarını bağlamış bir hâlde kapıda durmasının sebebini açıklamıyordu.

"Draulin'in birdenbire ortaya çıkması sizi şaşırtmadı mı?" diye sordum diğerlerine bakarak.

"Hayır," dedi büyükbabam. "Draulin bunu yıllardır yapıyor."

Draulin gözlerini kısarak büyükbabama baktı. "Genç Smedry'nin bildirisini duyunca, gizlice kaçmaya çalışacağınızı fark ettim."

Cam kırıkları! Hükümdarlar için sergilediğim küçük gösteriyi *bütün şehir* mi görmüştü?

"Bu gemiyi seçeceğinizi tahmin etmek zor olmadı," dedi Draulin. "Ne de olsa Smedry filosundaki en hızlı ve en zarif gemi. Gittiğiniz yeri bize bildirmediğinizde, sizi korumak ne kadar *zor* oluyor biliyor musunuz?"

"Elbette," dedi büyükbabam neşeyle. "O yüzden bildirmiyoruz zaten!" Draulin'e gülümsedi.

"Sorumsuz baş belası," dedi Draulin.

"Uyuz."

"Düzen bozan."

"Tu'mi'kapi."

"Bunu ilk kez duyuyorum."

"Mokia dilinde 'yaşlı yarasa' anlamına geliyor."

"Hım."

"Bir sevgi ifadesi elbette."

"Belki yarasalar arasında," dedi Draulin koltuklardan birine oturarak.

Atışmalarını şaşkınlıkla izledim. Söyledikleri sözlere rağmen birbirlerini gerçekten seviyormuş gibi görünüyorlardı ve bunu daha önce fark etmemiştim. Yani, Draulin hiçbir şeyi sevemezdi, değil mi?

"Hangisine daha çok alındığımı bilmiyorum İhtiyar Smedry," dedi Draulin. Koltuğunda hiç de rahat görünmüyordu. "Bana haber vermeden, kötülüğüyle ün salmış bir Kütüphaneciyle birlikte maceraya atılmana mı yoksa kızımın durumuna çare bulabileceğimiz *tek yere* doğru yola çıkıp da beni davet etmemene mi..."

"Gemiye gizlice girmek daha çok hoşuna gider diye düşünmüştüm," dedi büyükbabam. "Tıpkı eski günlerdeki gibi!"

"Eski günler berbattı."

"Tam senin sevdiğin gibi işte!"

İnanması zor olsa da Draulin'in dudaklarında *gülümsemeye* benzer bir ifade oluştu. Nalhalla'dayken de ailesini seviyormuş gibi görünüyordu. Belki de bu kadın düşündüğüm kadar sert biri değildi.

Draulin bir anda uzanıp annemin yüzüne bir yumruk geçirdi.

Shasta'nın koltuktan düşmesini şaşkınlıkla izledim. Yerde yuvarlanan Shasta bir dizinin üzerinde doğruldu ama saçları darmadağın olmuştu ve gözlüğü çarpık duruyordu. Yine de bir Kristalya Şövalyesi tarafından yumruklanmış birine göre gayet *canlı* görünüyordu.

"Kekeleyen Kelebekler!" diye bağırdı büyükbabam koltuğundan fırlayarak. "Buna hiç gerek yoktu Draulin."

"Sakin ol," dedi Draulin ayağa kalkıp annemin bakışlarına karşılık vererek. "Üzerinde koruyucu bir cam var. Ne kadar hasar verebildiğimi ölçmem gerekiyordu."

"Yine de!" Büyükbabam Draulin'den Shasta'ya döndü.

Annem sakin bir tavırla ayağa kalktı ve gözlüğünü düzeltti. "Bir

---

* Gelip geçenlere ateş püsküren gözlerle bakmak ya da homurdanma yarışmalarını kazanmak dışında.

de 'kötü' olan *benim*, öyle mi? Koruyucu kalkanım olmasaydı, ne olacaktı şövalye?"

"Bayılacaktın," dedi Draulin. "Böylece hepimiz daha güvende olacaktık." Draulin dönüp Kaz'ın yanına gitti ve cam kontrol panelinin altından ışığı yanıp sönen küçük bir aygıt çıkarttı. Aygıtı göstererek Shasta'ya döndü. "Bunu buraya yerleştirdiğini görmüş müydünüz?"

Aval aval aygıta baktıktan sonra anneme döndüm. "*Bunu* nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım," dedi Shasta kollarını bağlayarak. "Bu gerçekten Kütüphanecilerin izleme aygıtı ama bana ait değil. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum."

Keşke Shasta'nın aklından geçenleri okuyabilseydim. Hep aynı duygusuz sesle konuşuyordu. Sanki onun için yüzüne yumruk yemenin dizine sinek konmasından bir farkı yoktu.*

Draulin yumruğunu sıkarak aygıtı paramparça etti. "Her zamanki gibi, Smedryler neye bulaştıklarının farkında değiller."

"Farkındayız," dedim. "Ama umursamıyoruz."

Draulin ateş püsküren gözlerle bana baktı.

"O aygıtı ben yerleştirmedim," dedi Shasta koltuğuna oturarak. "Ayrıca, bu macerada size yardım etmemi istiyorsan, köpeğini daha sıkı bir denetim altında tutmalısın Leavenworth." Cebine uzandı ve ortası çatlamış olan ince bir cam tabakası çıkarttı. Draulin cam tabakaya ağır bir hasar vermişti.

"Ben onay vermediğim sürece kimseyi yumruklamak yok Draulin," dedi büyükbabam.

Draulin tek kaşını kaldırarak merak dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Tekmelemek, kılıçla veya başka silahlarla saldırmak, kafa atmak ve vurmak da yok."

"Tamam."

---

* Ben olsam, yüzüme yumruk yemenin, ikide bir hikâyeye hiçbir şey katmayan dipnotlar okumak zorunda bırakılmak kadar sinir bozucu olduğunu düşünürdüm.

"Isırmak da yok," diye ekledi büyükbabam.

Draulin'in yüzü asıldı. "Gözünü bunun üzerinden ayırma," dedi Shasta'yı işaret ederek. "Bu görevde çok dikkatli olmalıyız. Kızımın güvenliği söz konusu. Panzehri hemen ele geçirmek istiyorum ki o da kendine gelip bize yardım edebilsin."

"... Yardım mı?" diye sordum. "Bastille'i de mi getirdin?"

"Tabii ki," dedi Draulin. "Üç..." Hızlıca anneme baktı. "Hatta, teknik olarak *dört* Smedry ile başa çıkmak için onun yardımına ihtiyacım olacak. Bastille aşağıdaki revirde."

"Harika," dedi Shasta. "Kızın da bu maceraya atılan herkesle birlikte öldüğünde kendinden başka suçlayacak hiç kimsen olmayacak o zaman."

Draulin tıngırdayan zırhıyla ayağa kalktı.

"Öhö," dedi büyükbabam. "Draulin, sen gemide başka izleme aygıtı olup olmadığını kontrol et istersen."

Draulin Shasta'ya ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra büyükbabama dönüp reverans yaptı. "Emredersiniz Lord Smedry," dedi ve dönüp gitti. Büyükbabamı dinlemesine şaşırmıştım; Bastille olsa emirlerini kendisine saklamasını söylerdi.

Annemin yanında durmak istemediğim için ayağa kalkıp Draulin'in peşinden gittim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama büyükbabam müdahale etti. "Senin odan üçüncü güvertede Alcatraz. Teknik olarak bu gemi senin filonun bir parçası... Daha doğrusu, ben gemiyi Shasta'ya verene kadar öyleydi. Dolayısıyla orada sana ait bir dolap olmalı. Üstünü değiştirmeni öneririm. O bornoz yanında havlu olmadan pek şık görünmüyor."

Gemi artık yatay durduğu için, Penguenatör'ün içinde yürümek tuhaf bir deneyimdi. "Katlar" arasında gidip gelebilmek için Draulin ile birlikte merdiven boşluğuna girmemiz ve basamakların yanındaki alandan yürümemiz gerekti. *Bütün* odalar hem zeminde hem de duvarda yürünebilecek şekilde mi tasarlanmıştı?

Bir pencerenin yanından geçtik ve ben olduğum yerde kaldım. Yanımızdan *penguenler* mi geçiyordu? Cam penguenler değil, gerçek penguenler?

"Bunlar penguen mi?" diye sordum işaret ederek.

"Dev penguen," dedi Draulin. Dikkati dağınık gibiydi.

"Gerçekten uçabiliyorlar mı?"

"Elbette," dedi Draulin. "Yoksa neden füzeye benzesinler?"

Başımı salladım. Ne zaman dünyayı anladığımı zannetsem, başıma bu dev penguenler* gibi bir şeyler geliyordu. Yürümeye devam ettim ve duvarda üçüncü güverteye ulaştığımızı gösteren bir tabela görmeme rağmen, iki güverte boyunca daha Draulin'in peşinden gittim. Draulin cam bir kabine girdi.

Bastille bir yatağa bağlıydı. Kabin, Penguenatör hareket ettiğinde dönebilecek şekilde tasarlanmıştı. Daha önce de buna benzer Özgür Krallıklar teknolojileri görmüş olduğum için şaşırmadım. Draulin kabinde izleme aygıtı olup olmadığını kontrol etmek için masaların altlarına ve cam raflara bakmaya başladı.

Bastille'in yanına gittim. Çok... çaresiz görünüyordu. Annesi ona Suskun Diyarlar'da giydiklerimize benzer pijamalar giydirmişti ve kılıcı yanı başındaki sehpaya bağlı duruyordu. Gümüş rengi saçları yastığa yayılmıştı ve gözleri kapalıydı. Başka biri olsa huzurlu göründüğünü düşünebilirdim ama Bastille'e baktığımda ne kadar öfkeleneceğinden başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bu doğru değil, diye düşündüm. *Bastille yatalak olmamalıydı.*

Panzehri bulmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey var mıydı? Bastille konuşabilseydi ne yapmamı isterdi?

Muhtemelen çaresiz göründüğünü söyleyen herkesi yumruklamamı isterdi.

"Onu bırakamadım," dedi Draulin yanıma gelerek. "Şehre füzeler yağıyordu ve büyükbabanla birlikte gizlice sıvışacağınızı biliyordum. Bastille'i yanıma aldım ama onu sığınaklardan birine

* Aptal dev penguenler.

götürecek kadar zamanım yoktu. Yapabileceğim tek şey onu da yanımda getirmekti, anlıyor musun? Ben..."

"Sorun değil," dedim.

"Ona çok sert davrandım," dedi Draulin. Eldivenlerinden birini çıkartıp elini şefkatle Bastille'in yanağına koydu. "Benim izimden değil babasının izinden gitmesini istiyordum. Şövalyeler çok yalnız bir hayat yaşar."

Draulin'in gözleri doldu. Bu bir kayanın ağlamasını görmeye benziyordu. Şaşkınlıkla ona baktım.

Demek çocuğunu gerçekten önemseyen bir anne böyle görünüyormuş, diye düşündüm. *Hım.*

"Öyle çaresiz duruyor ki," dedi Draulin.

Draulin'e bir yumruk attım.

Ben elimi acıyla sallarken, Draulin "Lord Smedry?" diye sordu. Üzerinde zırh olan bir insana yumruk atmak = hiç akıllıca değil.

"Bu Bastille içindi," dedim. "Çünkü o buna çok öfkelenirdi... yani ... bence o..."

"Ha," dedi Draulin. "Anladım. Doğru."

Draulin izleme aygıtlarını aramaya döndü ve ben de sonunda üçüncü güvertedeki kabinime gittim. Dokunup komut vererek duvarları karartabiliyordum, dolayısıyla istersem biraz kestirebilir ya da bir yerlerimin* kokpitten bile görünmesinden korkmadan üstümü değiştirebilirdim.

Duvarları karartıp dolaba baktım ve içinde güzel kıyafetler olduğunu gördüm. Çoğu Özgür Krallıklar yapımıydı: Mokia kıyafetleri ve Nalhalla tunikleri gibi şeyler. Ancak bir tarafta da Suskun Diyarlar kıyafetleri asılıydı. Birkaç tişört, bir kot pantolon ve birtakım acayip kostümler. Özgür Krallıklar halkı Suskun Diyarlar'da giyilen kıyafetler konusunda tuhaf fikirlere sahipti ve bizim hakkımızdaki bilgileri çoğunlukla moda dergilerine ve eski filmlere dayanıyordu.

* Kıçımın.

Tişörtlerden birine bir not iliştirilmiş olduğunu gördüm.

Olası sızma operasyonlarında işe yarayabilecek farklı kıyafetler topladım. Ancak, Suskun Diyarlıların bu tişört kadar yavan şeyler giydiklerine inanmıyorum. Bunu giymenizi tavsiye etmem. Bunun yerine, arka tarafa astığım tavuk kostümünü giyebilirsiniz.

--Janie

Janie bu dolabı dolduracak zamanı nereden bulmuştu? Başımı sallayarak notu çıkarttım. Bir tişört ve kot alıp yatağa yürüdüm. Neyse ki cam değildi ve giyinmeye hazırlandım.

Ancak elimde kıyafetlerle orada oturup kaldığımı fark ettim. Bütün maceralarımda inatla Suskun Diyarlar kıyafetlerimi giymiştim. Tanıdık ve rahatlardı. *Beni* yansıtıyorlardı, öyle değil mi?

Dolaba baktım. Acaba bir tunik mi giymeliydim?

Sen onlardan biri değilsin Alcatraz...

Annemin haklı olmasından nefret ediyordum. Uzun süre düşünüp taşındım. Derken, dolaptaki bir şey* gözüme takıldı. Gülümsedim.

Kısa bir süre sonra Penguenatör'ün kokpitine yaklaştığımda, Kaz'ın ve büyükbabamın konuşmaları koridorda yankılanıyordu.

"Şarkı'ya ulaşamayız," diyordu Kaz. "Yeterince zaman yok."

"Bize bir uzman gerekiyor oğlum," dedi büyükbabam. "Suskun Diyarlar'ı yeterince iyi bilmiyorum ve Alcatraz da küçük bir kasabada büyüdü. Bak sana söylüyorum, ekibimiz tamam değil. Bir kişiye daha ihtiyacımız var."

"Ama bu kişi Dif mi?" diye sordu Kaz. "*Ondan* pek hoşlanmadığımı bilirsin."

"O kadar da kötü değil."

"*Tuhaf*," dedi Kaz.

---

* Hayır, tavuk kostümü değil, sizi sadistler.

Kapıya yürüdüm. "*Bizim* yanımızda tuhaf kalıyorsa, gerçekten çok acayip biri olmalı," dedim.

İkisi de bana döndü. Annem hâlâ koltuğunda oturuyor ve cebinden çıkarttığı bir kitabı okuyordu. Bana doğru baktı ve ağzı açık kaldı.

Büyükbabamınkine benzeyen kırmızı papyonlu bir smokin giymiştim. Çok saçmaydı. Büyükbabam Suskun Diyarlar'a uyum sağlamasına yardımcı olduğunu sandığı için smokin giyiyordu ama bu aslında daha da fazla dikkat çekmesine neden oluyordu.

Ancak, smokinin benim için farklı bir anlamı vardı. Kırmızımsı bir rengi olan Optik Merceklerimi taktım. Suskun Diyarlar'a ya da Özgür Krallıklar'a uyum sağlayamıyordum belki ama uyum sağladığım bir yer *vardı*.

Smedry ailesi.

Lilliana

Ne kadar dramatik. Haydi Ezop'tan bahsedelim.

Ah pardon. Siz kitabın Yücehane'ye sızma operasyonuyla mı devam etmesini bekliyordunuz? Ne güzel. Sabırsızlıkla bekleyeceğiniz bir şey var demek ki.

Ezop hayvan kuklalarını sevmesiyle, tepelerden paraşütsüz atlamaktan hoşlanmasıyla* ve belki de hiç var olmamış olmasıyla tanınan komik bir Yunandı. (Tıpkı Sokrates gibi, onun da bir şeyleri yazıya geçirmiş olması gerekirdi.)

Ezop utanmadan hayali kahramanları akıllı bir anlatımla sunarak masallarını dinleyen insanlarla dalga geçen bir masalcıydı. Yani muhteşem bir insandı. Hâlâ hayatta olsaydı, otobiyografimi onun yazmasını isterdim. Ne yazık ki... Yukarıda tepelerle ilgili yazdıklarıma bakın.

Her neyse, Ezop'un masallarının hepsinin ortak bir noktası vardı: Bu masallarda yer alanların sonu genellikle kötü olurdu. İster bir kurbağa (balıkçıl tarafından yutulan), ister bir ağustosböceği (kışın açlıktan ölen), ister bir yılan (en iyi arkadaşı yengeç tarafından öldürülen), ister bir geyik (kalbi aslan tarafından yenen), ister bir fare (istiridyenin içinde boğulan) olun, ömrünüz kısa, ölümünüz ise vahşi ve acı olurdu.

Bu masalların yeni anlatımlarıyla ilgili bir şey fark ettim. Git-

* En azından *bir* tepeden.

gide sevimlileştiriliyorlar. Modern anlatımlarda ağustosböceği açlıktan ölmüyor ve karıncalar onu yanlarına alıyor. (Aynı şekilde, modern masallarda denizköpüğüne dönüşen kızların sayısı daha az ve şarkı söyleyen yengeçlerin sayısı daha fazla.)

Bunun ne önemi mi var? Söyleyeceğim.*

Eninde sonunda.

"Dif kim?" diye sordum duvara yaslanıp kollarımı bağlayarak. Smokinle kendimi çok şık hissediyordum. Hiç denemediyseniz, mutlaka denemelisiniz. Bu sayede ben de komik göründüğünüz için sizinle dalga geçebilirim, çünkü bu işi benim kadar iyi kıvırmanız mümkün değil.

"Dif akrabalarımızdan biri," dedi büyükbabam. "Birkaç dakika önce aradı ve böylece ekibe bir kişi daha gerektiğini fark ettim. Dif hayatının büyük bir bölümünü Suskun Diyarlar'da geçirdi ve Kütüphanecilerin kültürü konusunda en önemli uzmanlarımızdan biri."

"Kaçığın teki," dedi Kaz.

"O bizim akrabamız."

"Shasta da öyle baba."

Annem burnunu çekerek kitabının sayfasını çevirdi.

"Nereden akrabamız?" diye sordum. Soyağacımızı hâlâ tam öğrenememiştim.

"Amcamın oğlu," dedi büyükbabam. "Ailesi yıllardır Suskun Diyarlar'da gizli görevdeydi. Kütüphaneciler sonunda onları buldu ama Dif kaçmayı başardı. Güçlü bir Yeteneği var; daha doğrusu, sen müdahale etmeden önce *vardı*. Bak Kaz, Dif bütün hayatını Suskun Diyarlar'da geçirdi. Üstelik de yakınlarda bir yerde. Dünya Kulesi'nde araştırma yapıyor."

"Biliyorum," diye homurdandı Kaz. "Arayıp kahvaltıda yediklerini anlatmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var."

"Harika!" dedi büyükbabam. "Geçerken onu alırız öyleyse."

---

* Sanki şüpheniz vardı da.

Dünya Kulesi mi? Lavaboyu* bulmaya giden büyükbabamın koltuğuna oturdum. Dünya Kulesi, Bastille ve Draulin gibi Kristalya Şövalyeleri'nin insanüstü güçlere kavuşmasını sağlayan taşların geldiği yerdi. Enselerinde bulunan ve onları birbirine bağlamak gibi tuhaf özellikleri bulunan taşların. Bütün bunların anlamını tam olarak bilmiyordum çünkü üçüncü kitap bu bakımdan benim için biraz kafa karıştırıcıydı.

Kaz alçak sesle söylenerek kontrol panelinden Dif'i aradı. Karşıdan gelen ses enerjik ve tizdi. Kaz sesi kısmış olduğu için pek bir şey duyamıyordum ama maceraya davet edilmek Dif'i oldukça heyecanlandırmış gibiydi.

Kaz isteksizce kontrolleri ayarlayarak Penguenatör'ü birkaç derece döndürdü. O sırada artık dönmüş olan büyükbabam Kaz'ın omzunu sıvazladı. "Gidip Merceklerimizi hazır edeceğim," dedi bana sonra. "Bize büyük bir cephanelik hazırladım. Dif'le tanıştıktan sonra odama gel de seni bilgilendireyim."

Okyanusun ortasından yükselen Dünya Kulesi'ni görmem uzun sürmedi. Haftalar önce onu ilk gördüğümde, oldukça uzaktaydım. Sivri bir kule gibi göründüğünü düşünmüştüm ve bir bakıma öyleydi. Aslında daha çok devasa bir kristale benziyordu. Bana Bastille'in kılıcını anımsatıyordu ve ince bir dağ gibi görünüyordu.

Ben burada yerleşim olmasını beklemiyordum ama yaklaşınca kristalin altında bir şehir olduğunu ve etrafının da ahşap bir iskeleyle kaplı olduğunu gördüm.

"Kristali incelemek için mi?" diye sordum iskeleyi işaret ederek.

Kaz başını sallayarak onayladı. "Dünya Kulesi dünyanın en büyük gizemlerinden biridir. Kristalya Şövalyeleri taşlarından pek bahsetmeseler de, sonuçta güçleri bu kristalin bir parçasından gelir. Hani bazen insanın kulakları çınlar ya?"

"Evet?"

---

* Diğer bir deyişle tuvaleti. Bu dipnotları okuduğunuza çok memnunsunuz, değil mi?

"İşte o, Dünya Kulesi'nin ucuna fiske vurulduğunda olur. Birisi Dünya Kulesi'ne fiske vurduğunda, dünyanın dört bir yanında rastgele sayıda insanın kulağı çınlar."

"Hım."

"Sadece o kadar da değil," dedi Kaz. "Ürpertiler mesela. Dünya Kulesi'ne rüzgâr estiği için birileri ürperti hisseder. Açıklanamayan baş ağrıları mı? Dünya Kulesi'ne bir şey çarptığı için. Dünya Kulesi'nin başına gelenler, rastgele sayıda insanın da başına gelir. Her seferinde farklı insanların."

"Bu biraz... ürkütücü."

"Tuhaf olduğu kesin. Hepimiz birbirimizle bir şekilde bağlantılıyız ve bunun merkezinde de bu kristal var."

Bu kitaplarda şimdiye kadar yazdıklarıma dikkat ettiyseniz, bu konuşmanın bir ipucu olduğu sonucuna varmış olabilirsiniz. Aferin size! Ama yanılıyorsunuz.

Eğer otobiyografim bu son kitaptan sonra da devam edecek olsaydı, bu kesinlikle bir ipucu olurdu. Ama etmeyecek.* Ayrıca size orada olanları anlatmama gerek yok. Dünya Kulesi'ni içeren olaylar Suskun Diyarlar'da bile göz ardı edilmiş olamaz. Gidin anne babanıza sorun. Onlar bunu yaşadılar.

Eğer anne babanız söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyormuş gibi davranıyorsa, üç olasılık söz konusu:

1. Anne babanız aslında Kütüphaneciler için çalışan birer casus. (Bu durumda, onların kurabiyelerini yiyerek Kütüphanecilerin baskısına baş kaldırdığınızı gösterin.)
2. Anne babanızın hafızası, Kütüphanecilerin hafıza silme kurbağası tarafından silinmiş. (En muhtemel olasılık. Bu işlemin yan etkilerinden biri de kişiyi biraz dalgınlaştırmasıdır, dolayısıyla anne babanız farkına varmadan bir kurabiye araklayabilirsiniz.)

* Bu sefer gerçekten yalan söylemiyorum.

3. Anne babanız biraz kalın kafalı. (Eğer durum buysa, teselli için bir kurabiye alın. Eminim bu durum kalıtsal değildir. Ayrıca telefon kılıfını çiğnemeyi bırakın. O bir kurabiye değil.)

Penguenatör Dünya Kulesi'ne yaklaştı. Gelgelelim, yavaşlamadı.

"Şey..." dedim. Ne kadar hızlı gittiğimizi fark etmemiştim. "Biraz yavaşlamamız..."

"Duramayacak kadar acelemiz var," dedi Kaz cam bir kolu çekerek. "Oradaki kafesi görüyor musun?"

Dünya Kulesi'nin etrafındaki iskeleden çıkan direkten sarkan büyük, metal bir kafes vardı. Yanından hızla geçip giderken kafesi ancak bir anlığına görebildim. Penguenatör sarsıldı. Bir an sonra Dünya Kulesi arkamızda kalan büyük bir gölgeden ibaretti.

"Gemiden ipli bir kanca sarkıttım," dedi Kaz kolu tekrar çekerek. "Kafesi yakalayıp çektim. Sanırım."

"Ani hızlanma, sarsıntı ve momentumun korunumu kanunu gibi konuları açmayacağım bile."

"Güzel," dedi Kaz. "Öğreniyorsun."

Özgür Krallıklar halkı fizik kanunları yokmuş gibi davranırdı. Dif'in gelişinin de kanıtladığı gibi, bu genellikle herhangi bir sorun yaratmazdı. Ellili yaşlarında dişlek bir adam olan Dif sırıtarak kokpite girdi. Pantolon askısı ve papyon takmış olan Dif'in giysileri bütün bir İskoç klanına yetecek kadar ekoseliydi.*

"Bir sızma operasyonu!" dedi Dif. "Hem de en sevdiğim iki insanla, Leavenworth ve Kaz'la!" Sevinçle bağırdıktan sonra koşup koltuğun arkasından Kaz'a sarıldı.

Kaz alçak bir sesle homurdandı; balık kroket yemiş gibi görünüyordu.

---

* Gerçekten. Pantolonunda farklı, gömleğinde farklı, papyonunda farklı bir ekose deseni vardı. O kadar kötü görünüyordu ki başlangıçta tahtından feragat etmiş bir kral olduğunu sandım, çünkü hiç kimse isteyerek böyle giyinmezdi.

"Kuzen Alcatraz da buradaymış!" dedi Dif bana dönerek. Sarılmasını önlemek için ellerimi kaldırdım.

Yine de kurtulamadım.

"Merhaba," dedim kucaklaşırken. "Senin Yeteneğin ne Kuzen Dif?" Smedry ailesinin fertleriyle tanışmanın en uygun yolunun bu olduğunu öğrenmiştim.

Pattywagon Hala'nın Yeteneği gibi, insanı rahatsız eden bir Yetenek bekliyordum. Ne var ki Dif geri çekildi ve sırıtarak, "Çok unutkanım!" dedi.

"Kütüphanecilerin hafıza silen kurbağası yüzünden mi?" diye sordum.

"Hayır, hiç alakası yok!" dedi Dif. "Bu benim doğal Yeteneğim."

"Çok güçlü bir Yetenek," dedi Kaz isteksizce. "Etrafındaki herkesi etkileyebiliyor. Smedry ailesinin tarihinde sadece üç kişi bu Yeteneğe sahip oldu."

"Harika," dedim gülümseyerek. Kaz'ın bu adam konusunda neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum. Evet, biraz... heyecanlı bir tipti ama sonuçta Smedry ailesinin çoğu öyleydi. "Mesela insanlara seni gördüklerini unutturmak gibi şeyler mi yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dif sırıtarak.

"Yeteneğini kullandığında herkes yaşananları unutuyor," dedi Kaz.

"Kulağa biraz rahatsız edici geliyor."

Dif omuzlarını silkti. "Kazara bir şeyleri kırmak gibi mi? Ya da istemeden kaybolmak gibi mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Tuhaf yan etkileri olmasa, Smedry Yeteneği olmazdı zaten. "Ama... kullandığını hatırlayamıyorsan, Yeteneğinin neler yapabileceğini nereden biliyorsun?"

"Gerektiğinde devreye giriyor. Mesela bu sabah. Kahvaltıdan sonra olanları hiç hatırlamıyorum! Demek ki Yeteneğim devreye girdi."

"Bu sabah mı?" diye sordu Kaz. "Yeteneğin *çalıştı* mı?"

"Evet," dedi Dif. Kaz'dan bana döndü. "Bunda... bir sorun mu var?"

"Sorun yok," dedi Kaz çenesini ovuşturarak. "Ama bu bir ipucu olabilir. Öyle değil mi Al?"

Başımı sallayarak onayladım. Bu, Yeteneklerin hâlâ arada sırada çalıştığı anlamına gelebilirdi... veya belki de Dif uzakta olduğu için Yeteneği kırılmamıştı. Ancak belki de Dif zaten unutkan bir insandı ve Yeteneğinin sabah olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bilmenin hiçbir yolu yoktu; onu izlemem ve bunun bir daha olup olmayacağını görmem gerekiyordu.

"Benim gidip büyükbabamın hazırladığı Merceklere bakmam gerekiyor," dedim.

"Harika!" dedi Dif. "Şahbastik!"

"Ne?" diye sordum.

"Şahbastik!" dedi Dif. "Uydurduğum bir kelime. Bizim kadar şahane anlamına geliyor!" Kolunu omzuma atarak bana yandan sarıldı. "Smedry ailesi kadar yani. Öyle değil mi ama?"

"Evet, tabii," dedim ondan uzaklaşarak.

"Elini çabuk tutmaya çalış Al," dedi Kaz cam kontrol panelindeki rakamlara bakarak. "Kütüphanecilerin Washington çevresindeki savunmalarına ulaşmamıza yarım saatten daha kısa bir süre kaldı."

"Bu gemide silah yoktur herhâlde," dedim içimi çekerek. "Hiç..."

"Karınca çiftliğime bak!" dedi Dif. Camdan kenarları olan küçük bir kutu çıkartarak aramızdaki kontrol paneline koydu.

"Im..." dedim.

Evet. Karınca çiftliği. Bunu nerede *saklıyordu* acaba?

"Bu bir metafor," dedi Dif eğilip karıncalara bakarak. "Onlara küçük makineli tüfekler verdim."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Hiçbir ilgisi yok!" dedi Dif. "Güzelliği de orada ya zaten. Söz kesmek insanın dikkatini dağıtır. Ne kadar saçma ve tuhaf, o kadar iyi! Çünkü biz Smedry ailesiyiz! Şahbastik insanlarız! Öyle değil mi ama? Öyle değil mi?" Karıncaların daha hızlı hareket etmesini sağlamak için karınca çiftliğini salladı. Neyse ki karıncalar Dif'in koyduğu küçük oyuncak tüfekleri tamamen görmezden geliyorlardı.

Uzunca bir süre Dif'e baktım. Annem kitabının sayfasını çevirirken, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Birdenbire Dif'ten ölesiye nefret ettiğimi fark ettim. Bu çok yersiz ve acımasız bir tepkiydi. Ne var ki böyle hissediyordum.

Utanarak bu duyguyu bastırmaya çalıştım. Dif'ten nefret etmek için ne gibi bir sebebim vardı? Biraz eksantrik bir insandı ama hepimiz öyleydik. Biz... Smedry ailesiydik... ve...

Hepimiz bu kadar kötü müydük?

Kendimi rahatsız hissederek oradan ayrıldım ve Dif'i silahlı karınca çiftliğini Kaz'a açıklamaya bıraktım.

Neyse ki birazdan ben de silahlanacaktım.

Mary

Artık hepimiz gıcık kuzenime gıcık olduğumuza göre, bunun bir fabl olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Bu kitabı yazan Ezop değil. Hayat. Hayat her zaman anlamlı değildir. Bazen neyse *odur* sadece. Benim tecrübelerim, sonunda anlamlı bir ders barındıran derli toplu bir paket değil.

Bununla birlikte, son zamanlarda kafamın fabl ve masallara takıldığı da bir gerçek. Eski masallar çok karanlık; oysa bugünlerde anlatılan yeni masallar hep mutlu sonla bitiyor. Gidin kitapçılara bakın. Oradaki kitapların kaçının sonunda kahraman bir tilki tarafından yutuluyor? Hiçbirinde tahminimce. Bunun yerine kitaplar düğünlerle, partilerle veya öpücüklerle bitiyor. Genellikle üçüyle birden.

Artık neden farklıyız? Kütüphaneciler bizi kötü sonla biten masallardan koruduğu için mi? Yoksa iyilerin kazandığını görme ihtiyacı, bizimle ve yarattığımız toplumla mı ilgili?

Sanki bunun olabileceğine dair bir kanıt görmek istiyor gibiyiz.

Büyükbabamın odasına doğru yürüdüm. Kapıyı bir papyonla işaretlemişti. İlginç ve orijinal. Tıpkı bir Smedry'nin olması gerektiği gibi, değil mi?

Büyükbabam cam bir masada Mercekleri temizliyordu. Mercekleri iki sıra hâlinde önüne dizmişti. "Kuzen Dif'le tanıştın mı?" diye sordu yanına yürüdüğümü görünce.

"Evet."

Büyükbabam Mercekleri bıraktı ve temizleme bezini kaldırdı. "Ona karşı acımasız olma Alcatraz," dedi büyükbabam. "Bize uyum sağlamak istiyor ve belki biraz fazla çabalıyor. Zor bir hayatı oldu. Ona karşı nazik olmakta fayda var. Üstelik gerçekten de oldukça bilgili biri."

Cevap vermedim ama büyükbabamın söyledikleri bana yanlış geldi. Mesele Dif'in uyum sağlayamaması değildi. Hatta... Dif aslında bize *fazla* uyuyordu. Bir parmağın burun deliğine uyduğu gibi.

Büyükbabam bir Mercek alıp masadan bana doğru itti. Gerçekbulan Mercek. Sonraki Mercek ise mor ve yeşil tonlarındaydı; büyükbabamın bana ödünç vermiş olduğu Bağış Merceklerinin geriye kalmış olan teki. Ortasında büyük bir çatlak vardı. Belli ki Tuki Tuki Kuşatması'nın sonlarında kendimden geçtiğim sırada Merceği düşürmüş ve mahvetmiştim.

"Özür dilerim," dedim.

"Bunlar sonuçta camdan yapılıyor!" dedi büyükbabam. "Erittirip baştan yaptırırız. Dert etme." Bir an düşündükten sonra önüme başka bir Mercek itti. Bordo rengindeki bu Mercek oldukça havalı görünüyordu; en azından pembe veya bebek mavisi değildi.

Merceği alıp havaya kaldırdım. "Dur tahmin edeyim," dedim. "Bu Mercek bana hayatla ilgili önemli bir şey göstererek hayatımın ve çevremdekilerin kıymetini daha iyi anlamamı sağlayacak."

"Hayır," dedi büyükbabam. "Bu Mercek bir şeyleri patlatmaya yarıyor."

İrkildim. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ama... Yani..." Daha önce de saldırı Merceklerim olmuştu ama büyükbabam genellikle onlara pek sıcak bakmazdı. Bilgiyle ilgili Mercekleri tercih ederdi, çünkü asıl gücün bilgiden geldiğine inanırdı.

"Yücehane'ye gidiyoruz," dedi büyükbabam kendisinden beklenmeyecek kadar durgun bir tavırla. "Kendini savunabilmen gerekiyor. Utanç Merceği ilkeldir ama bazen en etkili çözümler ilkel çözümlerdir. Bu Mercekten sadece bir tane var. Sen artık tek göz için olan Mercekleri kullanabilecek kadar kendini geliştirdin."

Gülümseyerek Merceği smokinimin ceketinin cebine koydum. "Buna neden Utanç Merceği diyorlar?" diye sordum.

"Çünkü hedef patlamadan önce büyük bir utanca kapılıyor."

Bir kahkaha attıktan sonra büyükbabama baktım. Ciddiydi.*

"Öyleyse sadece insanlar üzerinde kullanılabiliyor," dedim.

"Ne?" dedi büyükbabam. "Öyle bir şey yok. Ne kadar önyargılısın Alcatraz. Bunu torunumdan hiç beklemezdim, evet, beklemezdim!"

"Ben..." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu şimdi uydurdun, değil mi?"

"Merceği bir şeyin üzerinde dene de gör. Uzaktaki bir şeyin üzerinde dene ama. Pek değerli bir şey de olmasın. Gıcık birine ait değilse tabii." Büyükbabam parmaklarıyla masaya vurdu. "Bunu sana verip vermemeyi çok düşündüm, çünkü gerçekten tehlikeli."

"Dikkatli kullanırım," dedim cebime vurarak.

"Ne? Hayır, onu değil. O eğlence için. Ben şimdi vereceğim Mercekten bahsediyordum; *gerçekten* tehlikeli olandan." Büyükbabam masadaki bir Merceği aldı. Mercek bir galaksinin yıldızlarını çağrıştıran gümüş rengi ve beyaz taneciklerle kaplıydı. Büyükbabam değer biçercesine Merceği inceledi.

"O ne?" diye sordum.

"Şekillendirme Merceği," dedi büyükbabam. "Karşındakinin kalbini, ruhunu ve en derin arzularını görmeni sağlıyor."

Kaşımı kaldırdım. İşte bu benim beklediğim gibi bir Mercekti. "İsmi çok garipmiş."

* O anda yani. Genel olarak değil.

"Ben özellikle bu ismi verdiklerini düşünüyorum," dedi büyükbabam. "Şekillendirme Merceklerinin sağı solu belli olmasa da, bu Merceği elinde bulunduran bir Optikçinin insanlar üzerinde büyük bir gücü vardır. Bu gücü ilham vermek, yaratmak ve geliştirmek için kullanmak gerekir. Yıkmak için değil." Büyükbabam Merceği bana uzattı.

Büyükbabamın Merceğe gösterdiği saygıyı hissettiğim için Merceği alırken dikkatli davrandım ama bana (hâlâ) bir şeyleri patlatan diğer Mercek kadar güçlü gelmiyordu.

"Bu sana diğer insanların karşısında belki de hiç sahip olmaman gereken bir avantaj sağlıyor," dedi büyükbabam. "Etrafındakilerin duygularına ve hayallerine erişim sağlıyor Alcatraz. Bu bilgiyi kötüye kullanma, Kütüphanecilere karşı bile."

"Kullanmamaya çalışırım."

"Ben sana güveniyorum evlat. Sonuçta Merceği de bu yüzden sana verdim zaten! Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Aslında, *bütün* Mercekleri kullanırken dikkatli ol."

"Ben hep dikkatliyim," dedim Mercekleri kaldırarak.

"Daha da dikkatli ol. Mercekler bu aralar biraz tuhaf. Az önce birine güç aktardım ve beklediğimden *çok* daha büyük bir enerji yaydı."

"Gerçekten mi?" dedim. "Öyleyse sadece ben değilim. Sen de artık camlara daha çok güç aktarıyorsun."

"Evet," dedi büyükbabam. Ardından da bana son Mercek setini uzattı: Uzaktan konuşmamızı sağlayan Haberleşme Merceklerini.

"Mokia'da sana ve Yeteneklere olanlar düşündüğümüzden çok daha... geniş kapsamlı sonuçlara yol açtı."

Oturmaya devam ederken, düşüncelerle doluydum. (Teknik olarak daha çok kanla doluydum ama arada düşünceler de vardı. Bir de sabah yediğim Mokia dürümü.) Kısa bir süre sonra tıngırtılar duydum. Draulin açık olmasına rağmen kibarca kapıyı çaldı ve büyükbabam onu çağırınca içeri girdi.

"Bitirebildin mi..." diye başladı büyükbabam.

Draulin kaş göz işaretleri yaparak parmağını dudaklarına koydu. Belli ki odada Kütüphanecilerin dinleme aygıtlarından olabileceğinden endişeleniyordu.

"... göbek atmayı?" diye tamamladı büyükbabam cümlesini.

Göbek atmayı mı? diye sordum dudaklarımı kıpırdatarak.

Hızlı düşünmem gerekiyordu, diye cevapladı büyükbabam da ses çıkartmadan.

"Ben..." Draulin büyükbabama acı çekiyormuş gibi baktı. "Evet."

"Harika!" dedi büyükbabam. "Geminin bütün odalarında göbek attın mı?"

"Bu hariç hepsinde," dedi Draulin.

"Öyleyse biz seni tutmayalım!" dedi büyükbabam.

Draulin tıngırdayan zırhıyla cam dolapların içinde ve cam tezgâhların altında dinleme aygıtı olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Ben arkama yaslanırken, büyükbabam masadaki diğer Mercekleri kaldırdı.

"Söylemeden edemeyeceğim," dedi büyükbabam. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en kötü göbek dansı."

"Zırhla biraz zor oluyor," dedi Draulin masanın altına çömelerek. Başını kaldırıp bize baktı ve masanın altını işaret etti.

Aşağı bakınca, Kütüphanecilerin küçük aygıtını gördüm. Draulin tezgâhtan bir kâğıt alıp yazmaya başladı.

Bunu da diğerleri gibi yok mu edeyim?

Yazık olur gibime geliyor, yazdı büyükbabam. *Biz kullanamaz mıyız?*

Ne tür bir teknoloji? yazdım. *Cam içeriyor mu?*

Büyükbabam Draulin'e baktı.

Diğerlerinin içinde biraz cam vardı, yazdı Draulin. *Muhtemelen İletişim Camı, tek tarafa yayın yapmaya ayarlanmış.*

Büyükbabam kaşını kaldırıp* bana baktı. Saraydaki camdan faydalanarak istemedikleri bir anda hükümdarlara bakmayı başarmıştım. Yine aynı şeyi yapabilir miydim?

Omuzlarımı silktim. Belki.

"Vay vay Draulin," dedi büyükbabam yüksek ve yapmacık bir sesle. "Bu ne enerjik bir dans. Dikkat et de bayılma."

Draulin büyükbabama kızarmış ekmeğimin yanına brokoli haşlayabilecek ateş püsküren gözlerle baktı. Ardından zırhının tıngırdaması için zıplamaya başladı ve sonunda da kendini yere attı.

"Vah vah!" dedi büyükbabam. "Onu uyarmıştım."

"Evet, uyarmıştın."

"Eğilelim de onu daha rahat ettirip ettiremeyeceğimize bakalım."

Bütün bunların amacı masanın altına eğilip gürültü çıkartmamız için bir bahane yaratmaktı. Ne de olsa Kütüphaneciler muhtemelen bizi dinliyorlardı. Büyükbabam çenesini ovuşturarak masanın altındaki küçük aygıta baktı.

Draulin bir bıçak çıkarttı ve bıçağı kullanarak aygıtın metal kılıfını söktü. Aygıtın içinde küçük kablolar ve göze çarpan bir cam parçası vardı. Suskun Diyarlar teknolojisini camla birleştiren bir Kütüphaneci aygıtı daha.

Diğerleri bana bakınca, uzanıp cama dokundum. Sonrasında olanlar için, birkaç bölüm önce duygu-balinasıyla ilgili yazdıklarımı okumanızı öneririm. Ondan daha iyi bir tarif yazabileceğimi sanmıyorum ancak bu kez kendimi peynirli sandviçe dönüşen bir kaşar parçası gibi de hissediyordum.

Parmaklarımı camdan çekmeden gözlerimi kırpıştırdım ve aygıttan sesler gelmeye başlayınca gözlerimi açtım. Sesler çok alçaktı ama duyuluyordu.

"Zavallı kadını neden dans ettirdiklerini nereden bileyim?" dedi biri. "Bu insanların yaptığı hiçbir şey bana anlamlı gelmiyor ki!"

---

* Kendi kaşını neyse ki.

"Bir tür ceza herhâlde," dedi bir başkası. "Korumalarından hep yakınıyorlar; bu da bir çeşit intikam olmalı."

"Yaptıkları her şeyin ayrıntılı kayıtlarını alın," dedi bir kadın sesi. "Kâtip onların amaçlarını sizden daha iyi anlar."

Sesi tanımıştım. Adı Anılamayan.* Nalhalla'da karşımıza çıkan yüksek mevkili bir Kütüphaneci.

Sesi tanımak yeterince büyük bir şoktu zaten. Ancak, ikinci kısım tümden donakalmama yol açtı.

Kâtip mi?

İçim ürperdi. Kâtip Biblioden'di, değil mi? "Kötü Kütüphaneci" olayını ilk başlatan adam? Biblioden ölmüştü.

Ölmemiş miydi?

"Sessizleştiler," dedi Kütüphanecilerden biri. "Cam neden böyle parlıyor? Ben..."

Bizim tarafımızdaki camdan buharlar çıkmaya başladı ve ben çığlık atarak elimi hızlıca çekerken, cam eriyip topaklaşarak yere düştü.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi Draulin sanki camı isteyerek eritmişim gibi.

"Kâtip mi dediler?" diye sordum.

"Evet," dedi büyükbabam çenesini ovuşturarak.

"Bir şey sormak istiyorum," dedi Draulin.

"Belki de yeni bir lider seçmişlerdir," dedim araya girerek. "Seçtikleri Kütüphaneci Kâtip unvanını kullanıyordur."

"Biblioden'in ortadan kaybolmasının üzerinden asırlar geçmiş olmasına rağmen, hiçbir Kütüphaneci o unvanı kullanmaya cesaret edemedi," dedi büyükbabam. "O unvanı kullanmaya en çok yaklaşan, Kâtibin Kemikleri birliği oldu ki onlar da Biblioden'in öğretilerini en yakından takip eden birlik olduklarını iddia ederler."

---

* Adını anmak herhangi bir şeye yol açtığından değil. Adını telaffuz etmek o kadar zor ki sadece birkaç kişi bunu başarabiliyor. Vay canına... Dipnotta faydalı bir bilgi mi verdim yoksa? Bunu alışkanlık hâline getirmemeye dikkat etmeliyim.

"Hâlâ bir şey sormak istiyorum," dedi Draulin.

"Ortadan kayboldu derken..." dedim büyükbabama. "Öldü demek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette," dedi büyükbabam. "Öldü tabii." Bir kahkaha attı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Nereye gömüldüğünü hiç kimse bilmiyor."

"Evet."

"Harika."

"Soru..."

"Evet, evet, Draulin."

"Yerden kalkabilir miyiz?"

"Sıkıcı olmak istiyorsan, tabii."

"Ben şahsen iyi tükürmeyi öğrenmek isterdim."

Ayağa kalkarken, ikisi de bana baktı çünkü bütün bu konuşmayı masanın altında yapmıştık... Ne olmuş yani? Büyükbabam kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne dedin?"

"Pardon," dedim. "Senden daha uzun bir cümle kurmak istedim sadece. Böylece bu konuşmayı kâğıda aktardığımda güzel görünecek."

"Anladım. Mantıklı."

"Şey... çocuklar?" Büyükbabamın duvarında Kaz'ın yüzü belirdi. "Buraya gelmek isteyebilirsiniz. Çünkü vardık ve birazdan *şaşılacak* kadar çok insan bizi öldürmeye çalışacak."

Trillian

Benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Olur mu? En sevdiğiniz yazara bir iyilik yapar mısınız?

Tamam, buzdolabına gidin. Biraz et, peynir, turşu, marul, biraz daha et ve mayonez* alın.

İki dilim ekmeğin üzerine bol miktarda mayonez sürün. İyice sürün. Sürdünüz mü? Sürdüğünüzü sanmıyorum. Sandviçi hazırlarken bu tarifi okumaya çalıştığınız için sayfalara mayonez bulaşmış olmalı. Şimdi de turşuları seçin; en kıtırlarını. Sonra da peynire tuz ekin.**

Anladınız mı? Ben beklerim. Bitti mi? Güzel. Çok da zor değilmiş, öyle değil mi?

Şimdi zamanda geriye gidin, Özgür Krallıklar'daki evime ışınlanın ve ben bunları yazarken sandviçi bana verin. Biraz acıktım da.

Penguenatör'ün kokpitinden dışarı bakarken, "Vay canına," dedim alçak bir sesle.

"Bir daha söylesene," dedi büyükbabam. "İlk seferinde pek duyamadım da. Bu sefer daha yüksek sesle söyle."

"Vay canına!"

---

* Bu kelimeyi kim bulmuş sahiden? "Fransızlar" demeyin. Onların gerçek olmadığını herkes biliyor. Kütüphaneciler bulmuş olmalı.

** Evet. Peynire tuz ekin.

"Şimdi oldu."

Bir keresinde okul gezisine katılarak Washington'a gelmiştim ama o zaman *hiç* böyle görünmüyordu. Chesapeake Körfezi'ne çıkmıştık ve yoğun bulut örtüsünün altında uçuyorduk. Bu yükseklikten şehri bütünüyle kaplayan mor kubbeyi görebiliyordum. Tencereden çıkan buhar gibi, eflatun bir ışıkla parlıyordu. Optik Merceklerimi çıkarttım. Evet, onları çıkarttığımda kubbe gözden kayboluyordu ve havadaki bir dalgalanma dışında her şey normal görünüyordu.

"Şu dalgalanma ne?" diye sordum işaret ederek.

"Penguenatör'ün cam gözlerinden kaynaklanıyor," dedi Kaz. "Normal insanlar kalkanı göremezler; bu cam pencereler pilotları Kütüphanecilerin illüzyonlarına karşı uyarmak için tasarlandı."

Başımı sallayarak onayladıktan sonra tekrar Optik Merceklerimi taktım. Kaz ve annem kontrol panelinin başında oturuyorlardı ama annem ilgisiz bir tavırla kitabını okumaya devam ediyordu. Ben büyükbabam ve Draulin ile birlikte onların koltuklarının arkasında duruyor ve manzaraya bakıyordum. Kuzen Dif büyükbabamla benim aramda kendisine yer açarak kollarını omuzlarımıza attı. Karınca çiftliği görünürlerde yoktu.

Washington'a yaklaştığımızda, dünyaya yansıtılandan çok daha farklı bir şehir gördüm. Dış kısımlar genel olarak aynıydı ama merkez, yani kartpostallarda gördüğünüz kısım *çok* farklıydı. Lincoln Anıtı'nın tepesinde gökyüzüne uzanan uçaksavarlar barındıran bir taret vardı ve önündeki uzun, ağaçlıklı yol da parktan ziyade bir piste benziyordu. Beyaz Saray'ın çevresinde kırmızı renkli yüksek parmaklıklar vardı. Müze binalarının çoğu daha uzun, sivri ve şeytani görünüyordu. Sadece Washington Anıtı aynıydı; karanlıkla çevrelenmiş, gökyüzüne uzanan yalnız bir anıt.

Yücehane'yi görmem uzun sürmedi. Gerçek dünyada masum ve heybetli bir taş bina gibi görünen Yücehane, yani Kongre Kütüphanesi, uğursuz taş kuleler barındıran ve etrafında kapkara ya-

ratıklar uçan dört katlı kara bir kaleydi. Kütüphaneciler hakkında ne derseniz deyin, stil sahibi oldukları kesindi.

Ne yazık ki Yücehane'ye uzun süre odaklanamadım, çünkü üzerimize doğru uçan jet uçakları vardı. Sayıları yüzü bulan bu siyah ve gösterişli jetler, havacılık müzelerinde gördüğüm uçaklara hiç benzemiyordu.

"Kütüphaneciler bütün hava kuvvetlerini göndermişler herhâlde," dedi Kaz. "Bunlar Amerikan ordusunun uçakları değil, *Kütüphanecilerin* savunma kuvvetleri. Hiç bu kadar çok sayıda uçak gönderdiklerini görmemiştim."

"Onları korkutmuşuz," dedi büyükbabam heyecanla.

"İnanılmaz!" dedi Dif omzumu sıkarak.

"Yanımda siz varken Yücehane'ye *sızabileceğimi* sanmak ne büyük bir aptallık," dedi kitabını nihayet bırakmış olan annem.

"Sızma operasyonları eğlencelidir ama bu *çok* daha heyecanlı," dedi büyükbabam. Duraksadı. "Onları atlatabilirsin, değil mi oğlum?"

"Belki," dedi Kaz. "Ama bir kısmınızın dışarıda savunma yapması gerekecek. Alın." Büyükbabama mikrofonu da bulunan bir kulaklık seti attı.

"İletişim Camı mı?" diye sordu büyükbabam.

"Hayır. Bluetooth." Kaz büyükbabama bir cep telefonu verdi.

"Kütüphanecilerin teknolojileri," dedi Draulin burun kıvırarak. "Bağırmak kadar gelişmiş bir teknoloji değil."

"İşe yarıyor," dedi Kaz, bana ve Draulin'e de birer mikrofon kulaklık atarak. "Önemli olan bu."

Büyükbabam kulaklıkları takmaya çok hevesliydi ama biraz yardıma ihtiyacı vardı, çünkü kafaya oturan kısmı göz bandı sanmıştı. (Özgür Krallıklar halkının Suskun Diyarlar teknolojilerine ve yöntemlerine yaklaşımı biraz... ilginçtir.) Kolay iletişim kurabilmek için dört kişilik bir konuşma başlattık.

Ardından Dif'i, Shasta'yı ve Kaz'ı arkamızda bırakarak çı-

kış bölmesine doğru ilerledik. Burası duvarı içeri çekilebilen bir bölmeydi. Orada, Kanca Cam barındıran ve diğer cam türlerine yapışan botlar giydik. Botları giymek bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Bunu son yaptığımda, Suskun Diyarlar'dan kaçıyordum. Oysa şimdi bütün gücümle geri dönmekle meşguldüm.

O zamanlar Kütüphaneciler kaçmamı engellemeye çalışıyorlardı. Şimdiyse beni uzak tutmak için yapmayacakları şey yokmuş gibi görünüyorlardı. Artık av değildim. Mokia'da Kütüphanecileri yenmiştim. Artık ben kurttum, onlar kuzu. (Tabii kuzuların uçaksavarları, bazukaları ve jet uçakları olduğunu da unutmamak gerek.)

Bu da bana eşekarılarını hatırlatıyor.

Ne? *Size* eşekarılarını hatırlatmıyor mu? Çok tuhafsınız. Yani, kitabın *tam da* böcek biyolojisinden bahsedilecek kısmına geldik. Bunu, Harika Kitaplar Yazma Sanatı'nda* bile görebilirsiniz.

Eşekarıları ile balarıları birbirinin doğal düşmanıdır. Tıpkı kedilerle köpekler, Disko ile Rock ya da Bastille'in yumruğu ile yüzünüz gibi. Birbirleriyle durmadan savaşırlar, ta ki bir gün işler değişene kadar. İşleri değiştiren de Japon eşekarılarıdır. Bu canavarlar okyanusu aşarlar (herhâlde devre mülk satın aldılar ve kullanmak zorunda olduklarını hissettiler) ve Amerika'yı istila ederler.

Bu, balarıları için büyük bir sorundur. Çünkü Japon eşekarılarının derisi Amerika'daki eşekarılarının derisinden daha kalındır. Japon eşekarıları daha büyük ve daha saldırgandır. Normal bir balarısının onları öldürmesi neredeyse imkânsızdır. Birkaç Japon eşekarısı koca bir kovanı, yani on binlerce balarısını yok edebilir.

Peki ben eşekarısı mıyım yoksa balarısı mı? Bu, hikâyenin Ezop tarafından anlatılıp anlatılmadığına göre değişir.

Draulin Penguentör'ün yan tarafını açınca, uğuldayan bir rüzgârla ve midemin düğümlenmesine yol açan bir manzarayla

* Yazar Alcatraz Smedry. Birinci baskı. Gerçi henüz yayınlanmadığı için sadece benim rafımda bulabilirsiniz.

karşı karşıya kaldım. Büyükbabam yeşil camlı gözlüğünü taktı: Fırtınakoparan Mercekler. Bu Mercekler rüzgârı kontrol altına almasını ve penguen şeklindeki geminin dış tarafında daha rahat yürümemizi sağlayacaktı. Botlarımızı zemine yapıştırarak kapının dışına doğru uzayan ve kalasa benzeyen bir mekanizmanın üzerine çıktık. Oradan Penguenatör'ün dış duvarına geçebilecektik. Botların yere çakılıp ölmemizi önleyeceğine güveniyorduk.

Dışarı çıktığımızda büyükbabam merkeze, yani penguenin kafasının hemen tepesine gideceğini işaret etti. Devasa cam kılıcını omzunda taşıyan Draulin geminin sol tarafına yürüdü ve ben de sağ tarafı aldım.

Tepemizde kara bulutlar toplanıyordu. Yakında fırtına kopacaktı.

"Arabaya Servis'e hoş geldiniz," dedi Kaz. "Siparişinizi alabilir miyim?"

"Şey..." dedim. "Ne?"

"Suskun Diyarlar'da telsiz konuşmaları böyle başlıyor," dedi Kaz. "Filmlerde gördüm."

"O öyle..."

"Ben büyük boy gazoz ve patates kızartması alayım," dedi büyükbabam.

"Büyük boy gazozun ne olduğunu biliyor musun ki?" diye sordum.

"Bir şifre," dedi büyükbabam. "Anlamı da şu: 'Seni duyuyorum. Bu arada, bana patates kızartması verir misin lütfen?'"

"Ben... Aman, boş ver."

"Her neyse," dedi Kaz hattan. "Yücehane'ye sızmak için harika bir planı olan?"

"Sızmak için mi?" dedi Draulin. "Bunun için biraz geç kalmış olabiliriz Lord Smedry."

"Yok daha neler!" dedi büyükbabam. "Büyük bir karmaşa yaratırız ve herkes yorulunca da gizlice içeri gireriz."

"Bunun işe yarayacağını varsaysak bile, kubbeden nasıl geçmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Draulin.

"Hım..." dedi büyükbabam.

"Şuna ne dersiniz?" diye bağırdı Shasta Kaz'ın hattından. Konuşmalarımızı dinliyor muydu? "Ben bir plan bulayım ve siz de havaya uçmamızı engellemeye odaklanın."

Bu bana iyi bir fikir gibi geldi, çünkü jetler tepemize binmek üzereydi. Hatta iki tanesi gümbürdeyerek âdeta birer karaltı gibi yanımızdan geçti. Geriye çekilerek Utanç Merceğini çıkarttım.

Bir jet daha geldi ve bu seferki bir füze fırlattı. Çığlık atarak elimdeki Merceğe güç aktardım. Elimden çıkan bordo renkli ışın füzeyi vurdu.

Kafamda bir ses duydum.

Vay canına. Yüklenirken diğer füzelere ne biçim çarptım öyle? Özellikle de o tatlı füzeye? Nasıl o kadar sakar olabildim? Peki ya fabrikadaki o gün? Kaplamam yere sürttüğünde ne biçim bir ses çıkarttım? Herkes bana baktı. Of. Keşke... Keşke yok olsam...

BUM.

Füze buharlaşınca, şaşkınlıkla ve tedirginlikle Merceği alçalttım. Büyükbabam geminin ön tarafından dönüp zafer işareti yaptı. Rüzgârı engellemek için Mercekleri kullanmaya devam ediyordu ama yine de saçlarını dalgalandıracak kadar rüzgâr esiyordu.

Kendimi çok kötü hissettim. O füzenin kendini yok edecek kadar *suçluluk duygusuna* kapılmasına mı neden olmuştum? Sesi çok dokunaklıydı.

O *cansız bir nesne*, diye düşündüm. *Neden umurumda olsun ki?*

Dişlerimi sıkarak Merceği hızla üzerimize gelen başka bir şeye doğrulttum. Kırmızı ışın bu kez bir düşman jetinin tamamını sardı.

Vay canına, diye bir ses duydum kafamda. Konuşan uçağın pilotuydu. *İki yıl önce Jim'e söylediklerime inanamıyorum. Herkes*

güzel güzel eğleniyordu ama ben tuttum ona annesini sordum. Annesinin öldüğünü biliyordum. Cenazesine gitmiştim! Ama ağzımdan çıkıverdi işte. 'Annen nasıl?' Bunu neden sordum? Şu anda patlasam...

Korkuyla ve nefes nefese Merceği çektim. Biraz daha geç kalsaydım, pilot utançtan *patlayacaktı* belki de.

Amaç bu değil miydi peki?

Merceğim kapalı olmasına rağmen jet sarsıldı ve kontrolden çıktı. Birinin jetten atladığını gördüm sanırım. En azından gördüğümü varsayıyorum.

Hep daha güçlü Mercekler istememiş miydim? "Etkisiz" Mercekler aldığımdan yakınmamış mıydım? Ne var ki bu... belden aşağı vurmaktı. O sesleri duymak bana yaptığım aptalca şeyleri, muhtemelen herkesin çoktan unuttuğu küçük hatalarımı hatırlatmıştı. Bunlar insanın yatağında yatarken aklına takılan ve kendini aptal gibi hissetmesine yol açan şeylerdi. Ortadan kaybolmayı dilemesine yol açan şeyler.

Bu çok tehlikeli bir Mercekti. Üstelik büyükbabam diğerinin, yani Şekillendirme Merceğinin daha da kötü olduğunu düşünüyordu.

Neye bulaşmıştım böyle?

Penguen birdenbire alçaldı; Kaz kaçmak için ani manevralar yapıyordu. Havada oradan buraya savrulurken, füzelerden birini güçlükle havaya uçurdum ama jetlere saldırmaktan uzak durdum.

Neyse ki büyükbabam ve Draulin benden çok daha becerikliydi. Draulin, önceki yolculuklarımızdan birinde Bastille'in yaptığı gibi füzelerin önüne atlıyor ve kılıcıyla onları savuşturuyordu. Sanki tenis oynarmış gibi bir hâli vardı.* Büyükbabam ise...

Büyükbabam Mercekler konusunda uzmandı. Rüzgârı kontrol ederek füzeleri yolundan saptırmasını, uçakları çarpıştırmasını ve Penguenatör'ü saldırılardan kurtarmasını izlerken dikkatim da-

* Tenis patlayan toplarla oynansaydı çok daha ilginç olmaz mıydı?

ğıldı. Hareket etmiyordu; yüzünde dikkatli bir ifadeyle yerinde duruyordu ve Mercekler önünde *süzülüyordu*. Büyükbabam beş ya da altı Merceği aynı anda kullanarak patlamalar meydana getiriyor, rüzgârı kontrol ediyor ve düşmanın konumunu saptıyordu.

Büyükbabam bazen gülünç bir ihtiyar gibi davranırdı ama aynı zamanda da *müthiş* bir insandı.

Ne var ki yaptıkları yeterli olmayacaktı. Gemimiz Kütüphanecilerin gemilerinden daha iyiydi, pilotumuz harikaydı ve büyükbabam çok iyi mücadele ediyordu ama füzelerden, makineli tüfeklerden ve toplardan kıl payı kurtuluyorduk. Kaz düz ilerleyemiyordu, çünkü yaylım ateşinden kurtulmak için devamlı manevra yapması gerekiyordu.

On dakikalık şiddetli bir çatışmanın ardından hiç ilerleme kaydedememiştik.

"Düşünüyorum da..." dedi Draulin bir füzeyi ikiye bölerken. "Bu saldırıyı pek iyi planlamadık."

"Ne kadar da şaşırtıcı," dedi annem.

"Senin bir planın var mı?" diye sordum. Ardından, üzerimize doğru gelen bir füzeye dönüp Merceğimi kullandım. Zavallıcık seri numarasının yanlış basıldığını düşünerek patladı. Penguenatör'den şarapnel parçaları sekti.

"Evet," dedi Shasta. "Ama birkaç dakikalığına ilgi odağı *olmamamızı* gerektiriyor."

"Yani imkânsız," dedim. "Biz Smedry ailesiyiz."

"Bilmez miyim?" dedi Shasta. "Bir kez olsun bütün dikkatleri üzerinize çekmezseniz çok iyi olur."

"Farkına varamamışsın galiba," dedi büyükbabam yorgunlukla ve nefes nefese. "Smedry ailesinin en iyi yaptığı şey budur."

"Garip kokmak mı?" diye sordu Kaz.

"Hayatımı zorlaştırmak mı?" diye sordu Draulin.

"Arkanı döndüğünde cipslerini yemek mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi büyükbabam. "Dikkatleri üzerine çekmek."

Bir süre sessiz kaldık.

"Çam fıstığı!" diye bağırdı Kaz. "Geminin iletişim camından bizi arayan biri var."

"Cevapla ve telefonu da duyabileceğim bir yerde tut lütfen," dedi büyükbabam.

Kaz büyükbabamın dediğini yaptı ve tanımadığım birinin sesi yankılandı.

"Arabaya Servis'e hoş geldiniz. Siparişinizi alabilir miyim lütfen?"

"Büyük boy gazoz falan filan," dedim. "Kiminle görüşüyorum?"

"Lord Smedry! Çağrınızı gördük. Bütün camlara yansıdı!"

"Harika," dedim. Cam kırıkları! Küçük gösterim her yere mi ulaşmıştı? "Ama siz kimsiniz?"

Tepemizdeki bulutlarda gölgeler belirdi ve ardından bulutların arasından farklı şekillerde en az elli tane cam gemi çıktı. "Birleşik Özgür Krallıklar Hava Kuvvetleri," dedi konuştuğum kişi. "Tuki Tuki'ye gönderilmiştik ama... orada yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Size destek gerekip gerekmediğini kontrol etmeye karar verdik. Tabii hepsini kendi başınıza yok etmek istemezseniz lordum."

"Hayır, hayır," dedim. "Yok etme işini paylaşmaya hazırım. Bu seferlik. İnsan paylaşmayı öğrenmeli."

"Nasıl isterseniz lordum."

İşte böylece *gerçek* savaş başladı.

Deckard

Kürklü deniz miskininin alüminyumdan meydana gelen bedeni harika bir kürkle kaplıdır. Bu soylu hayvanın türü günümüzde tehlike altında; ben bunları yazarken doğadaki kürklü deniz miskini sayısı eksi dört; oysa yüz yıl önce, Newfoundland kıyısı açıklarında yaşayan kürklü deniz miskini sayısı sıfırdı.

Kürklü deniz miskini, sohbet programı sunucularıyla ve çubuk şekerle beslenir. Bu barışçıl hayvanın hiç kimseye zararı yoktur, çünkü aslında böyle bir hayvan yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır ama yine de doğal yaşam alanı tehdit altındadır: Wikipedia tarafından.

Wikipedia saldırılarını durdurun ve Amerika'nın eski başkanlarından altısının (biri zombi) önderlik ettiği, sohbet programı sunucularının ise katılmadığı kürklü deniz miskinlerini kurtarma projesine destek verin.*

"Gemilerin geleceğini biliyordun," dedim Penguenatör'ün tepesinde durmaya devam eden büyükbabamın yanına yürüyerek.

"Geleceklerini umuyordum," dedi büyükbabam. Havada süzülen Mercekleri indirip kaldırdı. "Hükümdarlar gemileri gönde-

* Bu bölümü, yanınızdan bir Kütüphaneci geçtiğinde, hemen bu sayfayı açın diye ekledim. Kütüphaneci omzunuzun üzerinden kitabı okumaya çalıştığında, ki gıcık oldukları için bunu hep yaparlar, kürklü deniz miskinlerini anlatan bir bilim kitabı okuyormuş gibi görüneceksiniz. Yani hayatınızı kurtardım, dolayısıyla sandviçimi hazırlamaya başlasanız iyi edersiniz.

receklerini söylediklerinde ve konuşmanı bütün şehir gördüğünde... askerlerin Mokia'yı kaderine terk ettikleri için kendilerini kötü hissedeceklerini düşündüm."

"Emirlere karşı geliyorlar," dedi Draulin yanımıza gelerek.

"Neyse ki!" dedi büyükbabam.

Draulin ona ateş püsküren gözlerle baktı.

"Bu *tam olarak* emirlere karşı gelmek sayılmaz Draulin," dedi büyükbabam. "Hükümdarlar gemileri 'Smedry ailesine yardımcı olmak' için gönderdiler. Teknik olarak torunum Özgür Krallıklar'daki çoğu insandan daha yüksek konumda. İptal emri gelmediği için, torunumun saldırıya katılmaları yönündeki daveti emir sayılır!"

"Bu doğru değil. *Protokolü* uygulamıyorlar."

"Ölmediğimize sevinebilir misin lütfen?" dedim. "Bu seferlik. Bir dahaki sefere ölürüz, söz."

"Öyle olsun," diye homurdandı Draulin. "Her şeyi kitabına uygun yapalım da."

"Ne kitabı?" diye sordu büyükbabam Penguenatör'ün arka tarafına doğru yürürken.

Draulin tereddüt etti. "Emin değilim aslında..."

"Ben bir gün kitap yazacağım," dedim. "Ona uygun davranabilirsin istersen."

"Aman ne güzel."

Büyükbabam aracın içine girdi ve Draulin de onu takip etti. Ben yukarıda oyalandım.

Etrafımda füzeler patlıyordu. Jetler vızır vızır geçiyordu. Patlamalar, ateş, duman. Kütüphanecilerin jetleri Özgür Krallıklar'ın gemileriyle çatışırken, aşağıdaki masum yerleşim alanından dumanlar yükseliyordu. Havai fişek seslerine benzer sesler duydum ve döne döne yere çakılmakta olan bir geminin arkasında bıraktığı dumanın içinden geçtik.

Bunlara ben sebep olmuştum. Gemileri buraya getiren ben-

dim. Kütüphanecilerle tek başıma savaşmak zorunda olmadığıma memnundum ama o anda yaptıklarımla yüzleşmem gerekiyordu. Birçok insan zarar görecekti ve birçoğu bunu hak etmiyordu.

Savaşa katılmak istemedikleri için hükümdarları azarlamıştım ama Kütüphanecilerin savaş jetlerini düşürme fırsatını yakaladığımda geri adım atmıştım. Verebileceğim zarardan korkmuştum.

Ben korkakların en kötüsüydüm. Kendisi karışmak zorunda kalmadığı sürece başkalarının ölmesine göz yuman bir korkak.

Aşağı indim ve büyükbabam kapıyı kapattı. İkimiz birlikte kokpite yürüdük ama Kanca Camlı botları çıkartmadım. Kaz devamlı ani manevralar yapıyordu ve botlar olmasaydı ayakta kalmam pek mümkün olmayacaktı ve duvarlara çarpıp durmam da işten bile değildi.

Kokpite vardığımızda, Kuzen Dif sevinçle, "Yaptıklarınız inanılmazdı!" diye bağırdı. "İkiniz de harikasınız. Son saniye kurtarışlarından daha 'Smedry' hiçbir şey olamaz!"

"Öyle gerçekten," dedi büyükbabam.

"Yani, bizi uyarabilirdiniz," dedi Dif. "Daha hazırlıklı olmamızı sağlayabilir ve öleceğimizi sanmamızı engelleyebilirdiniz. Ama hiçbir şey söylemediniz ki her şey daha heyecanlı olsun! Harikaydı."

"Evet," dedi büyükbabam. "Öyle yaptık sanırım. Hehe."

"Bize anlatmadığınız için planınızı kazara mahvedebilirdik," diye devam etti Dif. "Mesela Kaz bulutların üzerine yükselip, Kütüphanecilerin uçaklarını doğrudan, hazırlıksız Özgür Krallıklar gemilerine yönlendirebilirdi ama *siz* gerçek Smedry tarzını..."

"Öhö," dedi büyükbabam. "Shasta? Bir planın olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet," dedi annem dönerek. "Kütüphaneciler yere indiğimizi anlamadan inmemiz gerekiyor. Dolayısıyla Kaz Kütüphanecilerin taretine doğru uçacak ve taret ateş ederken sokaklara doğru alçalacak. Patlamaların dumanı arasında bizi yere bırakabilir."

Devam etmesini bekledik.

"Şey..." dedim. "Bu kadar mı?"

"Düşünecek fazla zamanım olmadı," dedi annem kızgınlıkla. "Ama dahası da var. Büyükbabanın saçma sapan, karakteristik bir konuşmasını kaydedip yayınlayacağız. Kütüphaneciler konuşmayı dinleyecekler ve onun hâlâ gemide olduğunu zannedecekler, dolayısıyla biz içeri girerken peşimizde olmayacaklar."

"Hım," dedi Kaz. "Yani içeri girme teşebbüsümüzü saklamak için içeri girme teşebbüsümüzü kullanacağız."

"Öyle bir şeyler."

"Benim hoşuma gitti!" dedi büyükbabam parmağını havaya doğrultarak.

"Tüh," dedi Shasta. "Sana sıkıcı gelmesi gerekiyordu."

"Sıkıcı mı?" dedi büyükbabam. "Son hız giden bir penguenden atlamamız gerekecek!"

"Giden mi?" diye sordu Shasta. "Ben iniş yapar diye düşünmüştüm."

"İniş yapacak zaman yok," dedi büyükbabam. "Bu çok eğlenceli olacak! Kazan, haydi Kütüphanecileri kışkırttığım bir video kaydedelim. Sonra da atlarız!"

"Tamam baba," dedi Kaz. "Ama benim arkada kalıp gemiyi uçurmam gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

"Hım," dedi büyükbabam. "Acaba Dif..."

"Ben gemiyi uçuramam!" dedi Dif mutlulukla. "Hem, benim sizinle birlikte gelip Suskun Diyarlar kültürü konusunda bilgi vermemi istemiyor muydun?"

"İstiyordum sanırım." Büyükbabam derin bir nefes aldı. "Öyle olsun o zaman. Bu durumda, sen bizim kaçış planımızsın oğlum."

Kaz başını sallayarak onayladı.

"Anlaştık!" dedi Dif. "Ben gidip toplanacağım."

"Toplanacak mısın?" diye sordum. "Toplanacak ne var? Seni daha yeni aldık."

"Yanıma alacak çılgınca şeyler bulmalıyım!" dedi Dif. "Bir iki çorap, bir sicim, bir böcek, hiç kimsenin beklemediği *tuhaf* ve *acayip* şeyler! Böylece onları kullanarak günü kurtarabiliriz! Öyle değil mi çocuklar? Ha?"

Dif koşarak gitti.

"Bu adamdan *gerçekten* nefret ediyorum," dedi Kaz alçak bir sesle.

"Kaz!" dedi büyükbabam. "O sadece bize uyum sağlamaya çalışıyor."

"Bence bizimle dalga geçiyor," dedi Kaz.

Başımı salladım. Bence bizimle dalga geçmiyordu ve son derece içtendi. Smedry ailesinin diğer fertleri gibi olmak istiyordu. Ne var ki her şeyi o şekilde dile getirdiğinde... kulağa çok aptalca geliyordu. Bu durum, aynı bir espriyi açıklamak zorunda kaldığında esprinin mahvolmasına benziyordu..

Büyükbabam İletişim Camı'nı kullanarak Smedry tarzı bir mesaj kaydetmek için odasına dönerken, Kaz ile annemin arasına geçip penguenin ön camından dışarı baktım. Bir çatışmanın ortasındaydık ve öyle hızlı hareket ediyorduk ki olup bitenleri takip etmek zordu. Kaz birdenbire alçaldı ve midem ağzıma geldi. Solumuzdaki devasa cam yarasa, jet uçaklarından birini yakaladı. Sağımızdaki baykuşun yan tarafında büyük bir delik vardı.

"Kubbe konusunda bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi Shasta. "İçinden nasıl geçeceğiz?"

Cebime uzanıp Utanç Merceğine dokundum. "Pencereleri açabilir misin?"

"Elbette," dedi Kaz. "Ama içerisi biraz rüzgârlı olabilir."

"Deneyelim."

Kaz başını sallayarak onayladı ve bize ateş eden bir uçağı atlattıktan sonra cam kontrol panelindeki bir düğmeye bastı. Penguenin göz-pencerelerinden biri açıldı.

Kulaklarım patlayacakmış gibi oldu ve yüzüme sert bir rüzgâr

çarptı. Havanın hızla içeri dolmasıyla nefes almanın o kadar zorlaşması şaşırtıcıydı. Bir bazuka tarafından ateşlenen patlamış mısırları yemeye çalışmaya benziyordu. Yine de Utanç Merceğini kaldırıp kubbeye doğrultmayı başardım. Saçlarım uçuşup papyonum dalgalanırken Merceğe güç aktardım ve kubbeye bir utanç dalgası gönderdim.

Kafamda derin ve yüksek bir ses yankılandı. *O üç Kütüphaneciyi durdurduğuma inanamıyorum. Hem de sadece el konulmuş cam parçaları taşıdıkları için. Bütün ordu ayağa kalktı ve herkes onların ajan olduğunu sandı! Utançtan yerin dibine geçtim. Durumu anlamam gerekirdi. Onları durdurmamalıydım.*

Bekledim ve dinledim ama hiçbir şey olmadı.

"Kubbe çok güçlü!" dedi Kaz. "Geri döneyim mi? Doğruca üzerine gidiyoruz!"

"Devam et!" dedim Merceğe daha çok güç aktararak. Mercek ısınmaya başladı.

Peki ya insanları yağmurdan koruyamamanın utancı! Ben bir kubbeyim. İnsanların ıslanmasını önleyebilmeliyim. En azından gölge sağlamalıyım. Ama hiç kimse beni göremiyor bile! Yaptığım tek şey, buralara hemen hemen hiç gelmeyen cam mercekleri taramak. Ne işe yarıyorum ki? Bir de Kâtip meselesi var...

Ne?

"Alcatraz?" dedi Kaz telaşla.

"Devam et!" diye bağırdım, Merceğe daha da çok enerji aktararak. Mercek, tıpkı erimesine yol açtığım cam gibi gitgide ısınıyordu. Bu çok tehlikeliydi. *Üzerinde mercek var diye onu durdurdum. Herkes gördü. İnanamıyorum...*

Mercek parmaklarımı yaktı. Kubbenin bir kısmı patlarken ve yüzeyinde büyük bir bina büyüklüğünde delik açılırken acıyla bağırdım.

Merceği elimden düşürdüm ve parmaklarımı salladım. Parmaklarımı fena yakmıştım ama neyse ki Mercek erimemişti. Yere

düşen Mercek yuvarlandı. Kaz sevinçle bağırıp bizi delikten geçirdikten sonra düğmeye basarak pencereyi kapattı. Çok sayıda Özgür Krallıklar gemisi de peşimizden geldi.

Parmaklarıma üfledim.

"Bravo," dedi Kaz.

Dalgın bir tavırla başımı salladım. Kubbe Kâtip'ten bahsetmişti. Cansız bir nesnenin kendi kendine konuşurken yalan söylemeyeceğini düşündüm.* Birisi kendini gerçekten Kâtip olarak tanıtıyordu. Hiç şüphe yok ki uğursuz bir unvandı bu.

"Şu dumanlar ne?" diye sordum.

Kaz işaret ettiğim yere baktı. Şehir merkezinin yakınlarında, yani Washington Anıtı'nın ve parkın ilerisinde bir yerlerde, binaların arasından dumanlar yükseliyordu.

"Bir kaza olabilir mi acaba?" dedi Kaz. "Ya da yolundan sapmış bir füze?"

"Olabilir," dedi Shasta. "Ama kubbe füzelerin çoğunu durdururdu."

"Bence çatışan birileri daha var," dedim. "O dumanlar yanan üç veya dört farklı binadan çıkıyor. Ayrıca... bir barikat mı görüyorum?"

Çok hızlı geçip gittiğimiz için başka bir şey göremedim.

"Siz artık atlamaya hazırlanmalısınız," dedi Kaz bizi Washington'ın merkezine getirerek.

"Gemiyi olabildiğince düz tutmaya çalış," dedi Shasta.

"Yüksek bir beklenti," dedi Kaz. "Doğam gereği, yükseklikle aram pek iyi değildir. Elimden geleni yaparım."

Shasta ayağa kalktı ama Kaz uzanıp onun kolunu tuttu. "Onu bulduğunda ne yapacaksın?" diye sordu. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Elbette düşündüm," dedi Shasta. "Onu durduracağım."

---

* Cansız nesnelerin yalan söylemeyeceğini nereden çıkardığımı bilmiyorum. Bu kitap size defalarca yalan söyledi...

"Onu öldürecek misin?" diye sordu Kaz, Shasta'nın gözlerine bakarak.

"Onu seviyorum Kaz," dedi annem.

"Bu benim sorumun cevabı değil."

Shasta kolunu çekti. "Yapmam gerekeni yapacağım Kaz. Eğer bu tetiği çekmek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Annem ağır adımlarla uzaklaştı. Ben dokunulabilecek kadar soğumuş olan Utanç Merceğini yerden alıp onu takip ettim. Konuşmaları kendi kitabımda kendimi yabancı hissetmeme neden olmuştu ve böyle bir şey asla olmamalıydı. O yüzden haydi biraz daha benden bahsedelim.

Alcatraz, anlattığı hikâyeyi aptalca bir yerde durdurup başka hikâyeler anlatmaya meyilli, şapşal bir Optikçiydi. Kitaplarına arada sırada "cockapoo" gibi kelimeler koyardı. Bu kelime onu iki kere rezil etmişti. Ne yazık ki patronu bu kelimenin geçtiği yerleri gözden kaçırmıştı, çünkü iki cockapoo da Alcatraz'ın inanılmaz noktalara parmak bastığı uzun paragraflarda saklıydı ve aklı başında insanlar genellikle bu paragrafları atlardı. Alcatraz sandviç bulmak için sebep sonuç ilişkisini paramparça etmekten, arada sırada balık taklidi yapmaktan ve yavru kedilerden tiksinmekten suçluydu.

"Onu gerçekten öldürebilir misin?" diye sordum cam koridorda yürüyen anneme yetişerek.

"Evet. Ya sen? Dünyanın kaderi vereceğin cevaba bağlı olsaydı, babanı öldürebilir miydin Alcatraz?"

"Ben..." Yutkundum.

"Umarım yapabilirsin," dedi Shasta. "Bütün hayatımı seni sert bir insan hâline getirmeye çalışmakla geçirdim. Eğer iş oraya varırsa, onu durduracaksın çocuğum. Bedeli her ne olursa olsun."

Ne soğuk ve uzak bir yaklaşımdı bu böyle. Shasta'nın söylediklerini düşünmek istemiyordum. Babamı durdurmanın başka bir yolu bulunurdu. Aklını başına getirebilirdik. Öyle değil mi?

Shasta öyle düşünmüyor gibiydi. Hep böyle bir insan olmuştu: kendinden emin, bilgiç ve *ukala*. Kaz Penguenatör'ü döndürürken sendelemedi bile; bir eliyle duvara yaslandı ve yerinden kıpırdamadı.

Bu da rahatını kaçırmak istememe neden oldu.

"Kâtip gerçekten hayatta mı?" diye sordum.

Shasta bana döndü. "Bunu nereden duydun?"

"Kütüphanecilerin dinleme aygıtlarından birini kendilerine karşı kullandım," dedim. "Adı Anılamayan'ın Kâtip'ten bahsettiğini duyduk. Biblioden'den. Hayatta olması mümkün değil."

Shasta beni inceledi. "Bazı... söylentiler var. Ben bunlara hiçbir zaman inanmadım ama son zamanlarda söylentiler arttı. Bazıları onunla konuştuklarını, ondan emirler aldıklarını iddia ediyorlar. Kangchenjunga inananlara katıldıysa... O kolay kandırılacak biri değildir. Ya bir nedenle onlarla iş birliği yapıyor ya da buna gerçekten inanmasına yol açacak bir şey oldu."

Shasta tedirgin görünüyordu. Ukalalığından biraz sıyrıldığını görmek güzeldi ama istediğim tepkiyi alamamıştım. Onu *gerçekten* sinirlendirecek bir şeyler yapmayı düşündüm, mesela hayatımı fantezi romanları yazarak kazanacağımı söyleyebilirdim ama o kadar da ileri gitmeye gerek yoktu. Benim de *bazı* standartlarım olmalıydı.

Çıkış bölmesine ulaştık ve büyükbabamın cam botlarını çıkartıp yerine kaldırdım. Cam zeminden altımızdaki şehri görebiliyordum. Biraz alçalmıştık ama hâlâ bir atlayıştan sağ çıkamayacak kadar yüksekteydik. "Peki..." dedim anneme. "Sence nasıl..."

Kuzen Dif sırt çantasıyla ve tavşanlı terlikleriyle içeri daldı. Bunların ekoseli gömleğiyle ve papyonuyla çok tuhaf durması yetmezmiş gibi, pantolonunun yerine pembe bir de şort giymişti.

"Suskun Diyarlar kılığım hazır!" dedi heyecanla.

"Senin orada yaşadığını söylemişlerdi," dedim.

"Yaşadım! San Francisco'da uzun süre staj yaptım."

"Nerede?" diye sordum şüpheyle.

"Doğal yaşamı koruma alanında," dedi Dif. "Çadırlar, hayvan terbiyecileri ve sıralarda oturan insanlar vardı."

"Sirkte mi yani?"

"Evet! Öyle diyorlardı. Yıllarca Suskun Diyarlılarla birlikte çalışıp giyim tarzlarını ve davranışlarını gözlemleyerek aralarına karışma becerimi geliştirdim." Duraksadı. "Neredeyse unutuyordum! Şüpheye kapılmana şaşmamalı." Sırt çantasından silindir bir şapka çıkartıp taktı. "İşte şimdi oldu. Mükemmel bir Suskun Diyarlar kostümü!"

Nutkum tutuldu. Bazen inanılmaz bir aptallıkla karşı karşıya kaldığımda böyle olur. Kendime gelemeden, Draulin de bize katıldı.

Draulin payetli ve yırtmaçlı mavi bir tuvalet giymiş, saçlarını baloya gidiyormuş gibi topuz yapmış ve dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü. Omuzlarına kadar gelen uzun eldivenler takmıştı.

Gözlerim yuvalarından fırladı.

Draulin *kadın* mıydı?

Tamam, belki de insanların inanılmaz aptallıklarıyla dalga geçmeye hakkım yok. Yani, Draulin'in Nalhalla kralının karısı ve Bastille'in annesi olduğunu biliyordum. Ne var ki... ben hep zırhıyla uyuduğunu düşünmüştüm.

"Harika bir kostüm," dedi Dif.

"Teşekkürler Lord Dif," dedi Draulin el çantasıyla oynayarak. Bu çanta Bastille'inkine benziyorsa, o küçücük alanda kılıcını da barındırıyor olmalıydı. "Lord Kazan, hâlâ hatta mısınız?"

"Evet."

"Bu Suskun Diyarlar aygıtları kubbenin içinde de çalışır mı?"

"Çalışmalı."

"Harika. İletişim hâlinde olacağız öyleyse. Dikkatli olun Lord Kazan. Kızımın gemide olduğunu unutmayın."

---

* Evinizi ziyaret ettiğimde hiçbir şey söylememiş olmamın sebebi de bu herhâlde.

"Havaya uçmamamızı sağlamaya çalışırım," dedi Kaz.

Büyükbabamın bize katılması, kolayca tahmin edebileceğiniz gibi, birkaç dakika daha sürdü. Geç kalmak onun sadece Smedry Yeteneği değil, yaşam tarzıydı. Büyükbabam elinde kumaş parçalarıyla yanımıza geldi ve Draulin'e gülümsedi. "Gerçekten eski zamanlardaki gibi!"

"Bu şehri de batıracak mısın?" diye sordu Draulin.

"O sadece *bir* kere oldu," dedi büyükbabam. "Üstelik herkes kurtulmuştu. Hemen hemen herkes." Büyükbabam kumaş parçalarını dağıtmaya başladı.

Benimkini kaşlarımı çatarak aldım. Havlu büyüklüğündeydi ama ince ve beyazdı. Neydi ki bu?

Büyükbabam Penguenatör'ün yan tarafındaki kapıyı açtı. Yüzümüze rüzgâr çarptı ve gürültüden Kaz'ın söylediklerini zor duydum. "Alcatraz'ın gördüğü dumanların arasından geçiyorum. Burası atlamak için çok iyi bir yer, çünkü hiç kimse sizi göremez."

"Evet," dedim. "Ama..."

"Atlamak için çok iyi bir yer mi?" dedi Dif. "Haydi öyleyse!"

Bunu söyledikten sonra beni kapıdan itti.

Kurbağa

Bu kitaptaki bölüm isimlerinin tuhaflığını fark etmiş olabilirsiniz. Gelgelelim, etmemiş de olabilirsiniz. Yani, tam bir zekâ küpü olmadığınızı biliyoruz. Öyle olsaydınız, bu kitabı okumaktan daha verimli bir şeyler yapıyor olurdunuz. Mesela aç timsahlarla yüzmek ya da soğan yemek gibi.

Biz bölüm isimlerini fark etmişsiniz gibi davranalım. Aferin. Alın size bir kurabiye.

Hayır, köpek bisküvisi değil. Size köpek bisküvisi vermeye kalkışacağımı da nereden çıkardınız? Sırf indirim olduğu için öyle bir şey yapar mıyım?

Yere çakılırken, hiç değilse hayatta başaracağım şeyler listesinden "devasa bir cam penguenden paraşütsüz atlama" maddesini sildiğimi düşündüm.

Evet, "ölmeyi" henüz listemden silmek istemediğim bir gerçekti. Bu da beni bir zor durumdan diğerine sürüklüyordu. (Son hız yere çakılırken zorlukların sonu gelmiyor.)

Neyse ki büyükbabamın verdiği havluya benzer kumaş parçasına sarınacak zamanım oldu. Ardından da yere çarptım.

Ve hopladım.

Camdan dokunan kumaş ölmemek için çok faydalıydı. Bastille'i birkaç kez kurtarmıştı ve bu kez de beni kurtardı. Kumaş cam

* Ne? Sizin listenizde öyle bir şey yok mu?

gibi çatlayıp paramparça oldu ama ben hayatta kaldım. Sırasıyla Dif, büyükbabam, annem ve Draulin de yere indi. Biz Smedry ailesiydik (çoğumuz) ve tehlikeye atılmak bizim hem ilk saldırı yöntemimiz hem de yedek planımızdı.

Penguenatör tepemizden hızla geçip gitti ve Kütüphanecilerin birkaç jetini de peşine taktı. Pilotların indiğimizi görmediğini umuyordum ama pek de iyimser değildim. Dif'in müdahalesi yüzünden çok erken atlamıştık; önceden görmüş olduğum dumanlar birkaç sokak ilerideydi.

"İşte bu çok eğlenceliydi," dedi büyükbabam ayağa kalkarak. "Ölen var mı?"

"Gururum sayılır mı?" diye sordu Draulin üzerini silkeleyerek.

"Sanmıyorum," dedi büyükbabam. "Onu yıllar önce öldürmüştüm. Hevesini takdir ediyorum Dif ama torunumu uçaktan itmek benim görevim. Bir dahaki sefere, ben söylemeden harekete geçme."

"Özür dilerim efendim," dedi Dif mahcubiyetle.

"Pekâlâ," dedi büyükbabam. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Koşmaya ne dersiniz?" diye sordu Shasta.

"Şu anda egzersize pek de ihtiyacım yok aslında, ne de olsa..."

Yanımızdaki bina patladı. Sokağın aşağısındaki köşeden papyonlu, yelekli ve silahlı bir grup asker çıktı.

"Tüh," dedi büyükbabam. "Atladığımızı görmüşler demek ki. Kötü oldu. Bence..."

"*Koşun!*" diye bağırdım büyükbabamı da çekerek. Kütüphanecilerin bir kısmı ateş açtı ama görüş alanlarından çıkmayı başardık.

"Yücehane'ye bu taraftan çıkabiliriz," dedi Shasta bir sokağa dönerek.

"Hayır," dedim ters yöne dönerek. "Bu taraftan." Neyse ki diğerleri de peşimden geldiler ama Shasta söylenmeyi ihmal etmedi.

Eski görünümlü iki büyük binanın arasındaki bahçeden geçtik. Sokaklar geniş ama ıssızdı. Küçük, turistik bir dükkânda toplanmış

dehşet içindeki insanlar gözüme çarpana kadar hiç kimseyi görmedim; görebildiğim yegâne şey peşimizdeki Kütüphanecilerdi.

Normal giysilere bürünmüş insanlar görmek benim için şok oldu. Eski ve yeni hayatımın çarpışması. Gerçekten Suskun Diyarlar'a dönmüştüm. Amerika'ya. Yakınlardaki bir marketin kapısı aralık duruyordu ve insanlar endişeyle tezgâhtaki televizyonu izliyordu. Orada yavaşladım.

Televizyondaki spikerin elinde kâğıtlar, yanındaki ekranda ise Washington'ın bulanık bir görüntüsü vardı. "... İstilacıların nereden geldiği bilinmiyor ama bazı görgü tanıkları tuhaf ve şaşırtıcı teknolojiler gördüklerini iddia ediyorlar..."

Draulin geçerken beni de peşinden sürükleyince yeniden koşmaya başladım. Cam Kırıkları... Bütün bunlar sıradan insanlara nasıl görünüyordu acaba? Nereden çıktığı belli olmayan bir saldırı? Hiç kimsenin bilmediği bir savunma ordusu? Kütüphaneciler gizliden gizliye hüküm sürerlerdi.

Oysa şimdi açığa çıkmışlardı. Bütün bunları unutturmak için *çok* sayıda hafıza kurbağası gerekecekti. Bu düşünce beni gülümsetti ama sokakta Kütüphanecilere ait bir havan topu patlayınca gülümsemem silindi.

Yere savruldum ve peşimizdeki Kütüphaneciler üzerime ateş açtılar ama Draulin onlarla benim arama girip kollarıyla yüzünü örterek, camdan dokunmuş elbisesiyle ve eldivenleriyle mermileri engelledi.

Kristalya Şövalyeleri'nin ilginç bir yanı vardı... Smedry ailesinin tehlikeye atılmasından *devamlı* yakınırlardı ama kötü kelime oyunları yazarları nasıl çekiyorsa, onlar da tehlikeyi öyle çekiyorlardı.

"Koş!" diye bağırdı Draulin.

Koştum.

"Bu gerçekten çok heyecanlı!" dedi Kuzen Dif. Onun yanından koşarak geçtim ve yeniden başı çekmeye başladım. Tespit edilme-

mizin tek sebebi Kuzen Dif'in bizi erken atlamaya zorlamasıydı ama o hiç de pişman görünmüyordu.

Bir köşeden dönüp tişörtlerle ve minyatür bayraklarla dolu terk edilmiş bir tezgâhın yanından geçerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Shasta.

İçgüdülerimin doğru çıkmasını umarak ileriyi işaret ettim. Orada bir şey görmüştüm, öyle değil mi? Karşı koyan birilerini? Çünkü yanılıyorsam ölmüştük.

Ama hayır... Orada gerçekten bir barikat vardı ve barikatın büyük bir kısmı küçük çekmeceleri olan ahşap masalardan oluşuyordu. İnsanlar barikatın arkasına saklanmışlardı ama detayları göremiyordum.

Önemi yoktu. Karşı koymaları, bizim tarafımızda oldukları anlamına geliyordu. Peşimizde Kütüphanecilerle barikata doğru koştuk. Birkaç adım daha atarsak...

Barikatın arkasındaki insanlardan biri ayağa kalktı. Papyonu, yeleği ve kemik çerçeveli bir gözlüğü vardı.

Bir Kütüphaneci.

Tökezleyerek durdum.

Bir *Kütüphaneci*.

Karşı koyanlar her kimse –ki var olduklarından bile emin değildim– Kütüphaneciler onlara bizden önce ulaşmışlardı. Yani ailemi iki düşman birliğinin arasında bırakmıştım. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Yol barikatla son buluyordu ve iki tarafta da yanan binalar vardı.

Herkes etrafıma toplandı ve büyükbabam Merceklerini çıkartırken, Draulin de kılıcını çekti; şık tuvaleti mermilerin oluşturduğu çatlaklarla doluydu.

Arkamızdaki Kütüphaneciler bize neredeyse yetişmişlerdi.

"Yeteneklerin dönmesi için ne *mükemmel* bir zaman bu... Sence de öyle değil mi Alcatraz?" dedi büyükbabam gergin bir sesle. "Çok dramatik olmaz mı sence de?"

"Ben... Bunu nasıl yapabileceğimi..."

"Dene," dedi büyükbabam. "Sen soyumuzun odağısın evlat. Yeteneğin en saf hâline sahipsin. Bu yüzden onu kırmayı başarabildin."

"Ben bir şeyleri onarmam ki büyükbaba," diye fısıldadım. "Kırarım sadece."

"Dene," diye tekrarladı büyükbabam.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Yetenekleri geri getirmek mi? Büyükbabam suyun altında nefes almamı, koca ayağı bulmamı veya hiç kimseyle dalga geçmediğim bir kitap yazmamı isteseydi de olurdu. Yetenekleri *nasıl* yönlendirmiştim?

Önce esnemeyi, sonra da odaklanmayı denedim. Hiçbir şey olmadı tabii ki ama bir an bir şey gördüğümü sandım. Yakınlardaki bir vitrinin camında. Camda kendi yansımamı gördüm ama bu tam olarak ben değildim. Benim şeffaf ve gölgeli bir versiyonumdu.

Birinci Alcatraz'ın mezarında *Incarna Felaketi* yazıyordu. *Çarpıtan, yozlaştıran ve yok eden güç.*

Kara Yetenek.

O yansımaya uzun süre baktım, çünkü arkasında daha derin bir şey görür gibi oldum. Bir şehir mi? Sütunlardan ve mermerden meydana gelen antik bir şehir? Alevler içinde?

Peşimizdeki Kütüphaneciler sokağa girdiler ve silahlarını bize doğrulttular. Ölmüştük.

Barikattaki Kütüphaneciler ansızın peşimizdeki Kütüphanecilere *ateş açtılar.*

Bunu takip eden çatışmada bir kurşun, vitrininin camına isabet etti ve cam kırıldı. Şaşkınlıkla içinde bulunduğumuz ana döndüm. Aslında yazık oldu çünkü o anda vurulsaydım kitap bitmiş olurdu. Yani yazmayı bırakıp pizza yemeye gidebilirdim! Geçmişteki benliğim ölmeyerek bugün beni çalışmaya devam etmek zorunda bıraktı. Pislik.

Büyükbabam beni barikata doğru çekti ve işte o anda barikatın tepesinde tanıdık birinin durduğunu gördüm. Çivili deri bir etek, beyaz bir bluz ve küçük, açık kitaplarla süslenmiş uzun bir pelerin giymiş olan koyu tenli bir kız. Zincirli, kemik çerçeveli bir gözlük takmıştı ve altında bomba atarı bulunan devasa bir makineli tüfeği hazırlıyordu.

Himalaya Smedry; iyi Kütüphaneci.

Kocası, yani kuzenim Folsom, barikatın arkasına geçmemize yardım etti. Folsom koyu renk saçları olan sırık gibi bir tipti ve Yeteneği çok kötü dans etmekti (tabii Yeteneğini hâlâ kullanabiliyorsa).

Himalaya ve birkaç kişi bizi korumak için ateş açtı.* Barikattan geçen son kişi Draulin oldu ve onun da geçmesiyle birlikte sırtımı barikata yasladım. İnanması zor olsa da bütün ekip güvendeydi. En azından Kütüphaneciler tarafından kuşatılmış kişilerin olabileceği kadar güvende.

Bu grubu, bizi takip eden gruptan ayırmak zordu. Üzerlerinde benzer kıyafetler vardı ve hepsi Suskun Diyarlar silahları taşıyorlardı. Tek fark açık duran kitap sembolüydü; bu sembol kimilerinin kol bandında, kimilerininse kafa bandındaydı.

"Bizi kurtardığınız için şikâyet edecek değilim elbette!" dedi büyükbabam. "Ama siz kimsiniz?"

"Kütüphanecilerin Kurtuluş Kuruluşu!" diye bağırdı içlerinden biri.

"... Kuruluşu mu?" diye sordum.

"Aliterasyon!" dedi Folsom.

"Ama ne ilgisi... Neyse, boş ver." Folsom'a sarıldım. "İkinizi de görmek çok güzel. Boş durmamışsınız gördüğüm kadarıyla." Onları son gördüğümde, Suskun Diyarlar'a gitmeye ve Kütüphanecilere kötü olmamakla ilgili broşürler dağıtmaya kararlılardı.

---

* Deli gibi ateş etmek ve düşmanın karşılık vermek yerine korkup saklanmasını ummak için kullanılan süslü bir terim.

Anlaşılan broşürlerle yetinmemişlerdi.

"Sizi bu savaşta yalnız bırakamazdık!" dedi Himalaya barikattan inip silahını omzuna atarak. "Ama gelmeyeceğinizden korktuk açıkçası. Gelmeniz çok uzun sürdü."

"Sana söylemiştim canım," dedi Folsom. "Lord Leavenworth de yanlarındaydı. Geç kalmaları kaçınılmazdı."

"Öyleyse biz de daha geç gelmeliydik."

"Yine de geç kalırlardı."

"Ama..."

Folsom, Himalaya'nın omzunu sıvazladı. Himalaya evlendikten sonra Smedry olmuş ve bunun sonucunda da bir Yeteneğe kavuşmuştu ama aslında hâlâ Kütüphaneciydi. Her şeyde bir mantık arıyordu. Açıkçası onu suçlamıyordum.

"Washington'a geleceğimi nereden bildiniz?" diye sordum. "Kütüphanecilerin arasında casuslarınız mı var?"

"Casuslarımız mı?" diye sordu Folsom. "Alcatraz, sen penceremizde belirdin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Himalaya. "Ülkenin bütün camlarında yüzün göründü; hem büyülü hem de sıradan camlarda."

Büyükbabam burun büktü; silimatik camlara büyülü denmesinden hoşlanmazdı. Bu, Özgür Krallıklar ve Suskun Diyarlar halklarının üzerinde anlaşamadığı bir konuydu. Beni pek ilgilendirmiyordu; ben hâlâ şaşkın durumdaydım.

Konuşmam buralara kadar nasıl ulaşmıştı? *Ülkedeki* bütün camlara?

Kütüphanecilerin korkmalarına şaşmamalıydı. *Bunu* nasıl örtbas edeceklerdi? Ben böyle bir güce nasıl kavuşmuştum? Daha önce hiç bu kadar büyük bir şey yapmamıştım.

"Savaşmaya hazırız," dedi Kütüphanecilerden biri. "615 adımlı bir programdan geçtik. Artık içimizde hiç kötülük yok."

"Frank dışında," dedi bir diğer Kütüphaneci. Bantla yapıştırıl-

mış bir gözlüğü ve sırtında iki büyük kılıcı olan yapılı bir çocuğu işaret etti. "O hâlâ biraz kötü."

"Jelibon ayıcıkların kırmızılarını ve yeşillerini yemeyi seviyorum," dedi Frank ağır bir Alman aksanıyla. "Turuncuları bırakıyorum."

"Seni canavar," dedim dehşet içinde.

"Bu bir dürtü," dedi Frank. "Beni yargılama."

Çatışmanın durmasıyla rahatladım. Barikatın tepesinde çatışmakta olan Kütüphaneciler aşağı indiler. "Geri çekildiler," dedi içlerinden biri. "Ama Smedry ailesi burada olduğuna göre, geri gelecekleri kesin... ya da bulunduğumuz bölgeyi top ateşine tutarlar."

"Öyleyse burada kalamayız," dedi Himalaya. "Planınız nedir Lord Smedry?"

Büyükbabama baktım.

"Bu senin sızma operasyonun evlat," dedi büyükbabam. "Başında sen varsın."

"Yücehane'ye girmemiz ve babamın oradaki gizli arşivlere ulaşmasına engel olmamız gerekiyor," dedim.

"Bu, Bibliodencileri durduracak mı?" diye sordu Himalaya. "Dünyayı kurtaracak mı?"

"Şey..." dedim Shasta'ya ve büyükbabama bakarak. "Kurtaracak mı?"

"Kim bilir!" dedi büyükbabam. "Ama Smedry ailesinin Kütüphanecilerin en büyük kalesine girmesi, onların örgütü için *iyi* olamaz, öyle değil mi?"

Himalaya ile Folsom bakıştıktan sonra omuz silktiler. "Benim için yeterli," dedi Himalaya. "Silahlı ve broşürlü yüz askerim var."

"Broşürlü mü?" diye sordum. "Bunun için artık biraz geç değil mi?"

"Hayır," dedi Folsom. "Karşımızda *Kütüphaneciler* var. Üzerlerine atılan her şeyi okumak zorunda olduklarını hissediyorlar."

"Bu bir dürtü," dedi Alman Kütüphaneci. "Bizi yargılamayın."

"Broşürde yazanlara inanmayabilirler," dedi Folsom. "Ama bu bir dikkat dağıtma taktiği olarak işe yarıyor bazen." Sırıttı. "Ben el bombalarını broşürlerle kaplamayı seviyorum."

"Askerlerim saldırıya geçecek ve Yücehane'ye girecek," dedi Himalaya. "Siz çatışma sırasında gizlice içeri girebilirsiniz."

"Yani içeri girme teşebbüsümüzü saklamak için içeri girme teşebbüsü mü kullanacağız?" diye sordu Draulin. "Geçen sefer *çok* işe yaramıştı."

"Başka şansımız yok," dedim. "Dediğin gibi yapacağız Himalaya. Ama oraya nasıl gireceksiniz?"

"Yücehane'ye daha önce gitmiştim," dedi Himalaya. "İnsanların sandığından daha büyük bir yer. Şehir merkezinin altını tamamen kaplayan mağaralara bağlı." Silahıyla yeri işaret etti. "Yani içeri girmek için aşağı inmek gerekiyor."

"Harika," dedi Shasta. "Ayrıca imkânsız. Mağaralar korunuyordur. Elimizi kolumuzu sallayarak kazı yapmaya başlayamayız, değil mi? Nasıl fırsat yaratacağız?"

"Smedryler en iyi yaptıkları şeyi yaparlar diye düşünmüştüm," dedi Himalaya, Folsom'a bakarak.

"Dikkatleri üzerimize çekmek mi?" diye sordum.

"Dikkatleri üzerimize çekmek mi?" diye sordu büyükbabam.

"Dikkatleri üzerimize çekmek mi?" diye sordu Dif.

"Nereden bildiniz?" dedi Himalaya sırıtarak. "Gidin şuradaki açıklıkta durun lütfen..."

Alice

Sizi hayatın gizemleri konusunda eğitmeyi ve aydınlatmayı görev biliyorum sevgili okurlar. Bu özellikle Kütüphanecilerin baskısı altındaki Suskun Diyarlı okurlarım için çok önemli. Bilmedikleri şeyleri bile bilmiyorlar genellikle!*

Size bazen teknolojiyle, Özgür Krallıklarla ve Kütüphanecilerin sırlarıyla ilgili şeyler öğretiyorum. Ancak bazen de genel hayat dersleri vermek önemli. Size en anlamlı, eğitici ve *önemli* dersleri sunmak için sarf ettiğim emeği ve yaptığım araştırmaları takdir ettiğinizden eminim.

İnsanlar iğrençtir.

Gerçekten. Çok iğrenciz. Devamlı burnumuzu çekiyor, öksürüyor, ayak sürüyor, geğiriyor, ağzımızı şapırdatıyor ve buna benzer başka sesler çıkartıyoruz. Bunu o kadar sık yapıyoruz ki utançtan yerin dibine geçmemek için bu seslere aldırmamaya alışmışız. Kanıt mı istiyorsunuz? Bu bilimsel ve anlamlı deneyi yapın. Uyanık olan ve kitap okumak ya da kıyamet bombası hazırlamak gibi sessiz bir işle uğraşan birine gizlice yaklaşın.**

Ardından, bu kişinin çıkarttığı bütün garip sesleri yazın. Bir liste hazırlayın ve sizi fark ettiğinde listeyi ona verin. Emin olun,

---

* Yeterince dipnot okumuyorlar sanırım.

** Bu kişinin kardeşiniz olması tercih edilir.

çıkarttığı bütün garip sesleri fark etmesini sağladığınız için size müteşekkir kalacak.

Hatta listeyi okurken yeni sesler bile çıkartabilir.

Dif ve büyükbabamla birlikte barikattan uzaklaşarak sokağın ortasına yürüdüm.

Boğuk bir ses çıkarttım.

Dif heyecanla bağırdı ve daireler çizerek koşmaya başladı. Ben Himalaya'nın talimatlarına uyarak kollarımı sallamaya ve zıplamaya başladım.

Büyükbabam homurdanarak yukarı baktı. Tepemizden Kütüphaneci jetleri geçiyordu ve bizi gördüklerinden hiç şüphem yoktu.

Himalaya barikattan bize zafer işareti yaptı.

Bir an şüpheye kapıldığımı itiraf ediyorum. Belki korkaklığım kendini belli etti. Belki de havaya uçma düşüncesi beni şüpheye itti ki bu benim kulağa eğlenceli gelmeyen ölümler listemde yer alıyordu.

Bir an Himalaya'dan şüphe ettim. Ya aslında kötü bir Kütüphaneciyse? Ya bunları Smedry ailesinin icabına bakmak için yapıyorsa?

---

* Listede yer alan diğer maddeler: Boynumun vurulması, boğulmak, uçurumdan düşmek, vurulmak, bıçaklanmak, antilop tarafından yenmek, herhangi bir şey tarafından yenmek, kalp krizi, kanser, gereksiz kâğıt kesiklerinden ölmek, yanmak, suratıma golf topu isabet etmesi, güneşe düşmek, sıtmaya yakalanmak, çok fazla Kore pembe dizisi izlemek zorunda kalmak, araba kazasına karışmak, otobüs altında kalmak, dizanteri, tüberküloz, verem (farklı şeylerse diye), üzerime piyano düşmesi, basmakalıp bir bilimkurgu dizisinde geçmişe gitmek zorunda kalıp yanlışlıkla büyük-büyük-büyükbabamı öldürmek, yabani bir T-rex tarafından parçalanmak, yılan sokması, AAÖS (Ani Alcatraz Ölüm Sendromu), veba, kendiliğinden tutuşma, zombiler, fil tarafından ezilmek, taş yemek, Rock'ın yumruğunu yemek, Moğol istilası, uzaylı istilası, yavru kedi istilası, zehirlenme, ateşte yakılmak, dizime ok yemek, gerdirilmek, asılmak, çarmıha gerilmek, aslanlara yem edilmek, Romalıların insanlara yaptığı diğer şeyler, çok fazla nane şekeri yemek, şişlenmek, asansörde kalmak, gezegenin patlaması, yemişler, elektrik çarpması, makasla koşmak, yanlışlıkla el bombası yutmak, hortuma kapılmak, Avada Kedavra, J.K. Rowling tarafından dava edilmek, arı sokması, yıldırım, radyasyon zehirlenmesi, felç, oyuncak ayının kazara patlaması, canlı bir aşk romanı tarafından yenmek, bataklık, ishalin *her* türlüsü, parazitler, diyabet, hipertansiyon, boya yutmak, beton pabuçlar, karıncalar tarafından öldürülmek, tabancalar tarafından öldürülmek, kızamık, açlıktan ölmek, susuzluktan ölmek, sirk kazası ve mikrodalgaya kazara metal bir şey koymak.

Jetler gürleyerek geri döndü.

Ağzımdan hafif bir inilti çıktı.

Bombalar düşmeye başladı. Bunlar sıradan bombalar da değildi. Çivilerle kaplı bu bombalar simsiyahtı ve paniklemek yerine yakından baksaydım, üzerlerinde 'Smedrysavar 2300' yazdığını görecektim. Himalaya tepedeki uçakların kanatlarının altında onları gördüğünü söylemişti ve bu silahlar özel olarak ailemin fertlerinin işini bitirmek için tasarlanmıştı. Düştükleri noktada güçlü bir patlama meydana getirerek yerden otuz metre yukarı ve aşağı uzanan bir lav sütunu oluşturacaklardı.

Kütüphaneciler ailemle başa çıkmak söz konusu olduğunda aşırı güç kullanmak diye bir şey olmadığını öğrenmişlerdi. Smedry ailesinden birini öldürmek için bir miktar zayiatın* göze alınabileceğini düşünüyorlardı.

Bizim istediğimiz de buydu elbette. Bu bombalar Yücehane'ye uzanan güzel bir tünel açacaktı. Ancak küçük bir sorun vardı: Bombalarla yerin arasında duruyorduk.

Bombalar üzerimize düşerken bir çığlık attım ve Himalaya'nın ekibinin sevinçle bağırdığını duydum. Kuzen Dif sümkürdü. (Konuyla alakasının olmadığını biliyorum ama insan doğru düzgün diyalog barındırmayan bir bölümde yepyeni şeyler fark ediyor.) Ayaklarımı asfaltta sürüyerek uzaklaşmaya başladım ve bu işten nasıl kurtulacağımızı düşündüm.

Himalaya uzaktan el kol işaretleri yapıyordu. "Yetenekler" mi demek istiyordu?

Himalaya Yeteneklerin çalışmadığının farkında değildi.

Bu... biraz sorun olacaktı.

Koşarak uzaklaşırken, büyükbabam sevinçle çığlık atarak rüzgârı kontrol etmek için kullandığı Fırtınakoparan Mercekleri çıkarttı. Sırıtarak Mercekleri tam altımıza doğrulttu.

Mercekler şiddetli bir rüzgâr meydana getirdi. Ç*ok* şiddetli bir

* Mesela şehrin ortasında kazara bir delik açmak gibi.

rüzgâr... Daha önce de belirttiğim gibi, Merceklere aktardığı güç tuhaf bir biçimde artan tek kişi ben değildim. Rüzgâr uğuldayarak hepimizi birer yaprak gibi savurdu.

Bombalar düştü.

"Aman!" dedi Alcatraz.

BUUUM dedi bombalar.

"Hor," dedi Bastille.

"Hey!" dedi büyükbabam.

"Of," dedi annem.

"Gırç,*" dedi zemin.

"Mö," dedi inek.

"Yihuuuu!" dedi Dif.

"Aman," dedi Alcatraz tekrar.

"Vuuu!" dedi rüzgâr.

"Pat," dedi kafam, bir binaya çarpmamla birlikte. Yere düşerken benzersiz bir inilti çıkarttım.

Kısa bir süre sonra Draulin botunun ucuyla beni dürttü. "Hı?" diye sordu.

"Eh," dedim. Midem bulanıyordu. Büyükbabamın meydana getirdiği rüzgâr beni güvenli bir yere savurmuştu ama bu pek de hoş bir deneyim olmamıştı. Sızlanarak ayağa kalktım.

Sokak, üzerinden dumanlar tüten koca bir deliğe dönüşmüştü. Yerin yanan kısımları hafif hafif çıtırdıyordu. Himalaya'nın özgürlük savaşçıları molozların arasından ve yıkıntıların altından çıkmaya başladılar. Çoğu sersemlemiş görünüyordu. Yerde açılan deliği görünce naralar attılar ve bir ellerinde broşürleri, diğer ellerinde makineli tüfekleriyle çukura koştular.

Benim pek de kendinde görünmeyen ekibim çukurun ağzında toplandı. Herkes sağdı ama Draulin söz konusu olduğunda bunu anlamak pek de kolay olmuyordu; numara yapmakta çok başarılı olan bir kütük olduğunu öğrensek şaşırmazdım.

* Bombadan dolayı yarılan betonun sesi elbette.

Çukuru işaret ettim. "Mmm?"

"Mmm!" dedi Dif yıkıntıların arasında bulduğu bir gofreti ısırarak.

Himalaya'nın ekibi iplerle çukura inmeye başladı. Eğilip karanlığa baktım. *Derindi*. Aşağıda alevler gördüm. Bunlar patlamadan geriye kalan alevler miydi?

Bir nefes alıp iplerden birine tutundum... Benim için hazırlanmış ve üzerine düğümler atılmış bir ipti bu... Yücehane'ye doğru inmeye başladım.

Marco

Bir uyarıda bulunma ihtiyacı hissediyorum.

Otobiyografimin bu beş cildi boyunca size hep oyunlar oynadım sevgili okurlarım. Yanıltıcı, yönlendirici ve hatta kötü niyetli davrandım. Bütün bunların bir amacı vardı: Nasıl bir insan olduğumu size kanıtlamak (anlatmak yerine).

Artık sona geldik. Bu sefer saçmalamıyorum. Bu sefer yalan söylemiyorum. Bu kitabın sonuna geldiğinizde, "Ha ha, şaka yaptım!" dediğimi görmeyeceksiniz. Bu gerçekten son.

Başarısızlığıma şahit olacaksınız.

Şu anda kafanızdan geçenleri biliyorum. Kıvıracağımı zannediyorsunuz. "Şimdiye kadar beni defalarca kandırdın Alcatraz! Bu sefer söylediklerini yutmuyorum. Sonunda kazanacağını *biliyorum*," diye düşünüyorsunuz.*

Sizi böyle bir yaklaşım sergilemeye itmek için çok çalıştım. Sizi kandırmanın en iyi yolunun dürüstlük olduğunu en baştan biliyordum. Benden bekleyeceğiniz son şey buydu.

Hissettiklerimi hissetmenizi, acımı tatmanızı istiyorum.

Tek yolu bu.

İpe tutunarak çukura inmeye devam ettim. Washington'ın ortasında açılan otuz metre derinliğindeki bir çukura düşmek, eğ-

* Öyle düşünmeyenler de "Hey, ben öyle düşünmüyorum," diye düşünüyor. Gördünüz mü? Ben gerçek bir medyumum.

lenceli olmayan ölümler listemde yer almıyordu ama ne olur ne olmaz diye hemen ekledim. Kafa derimin yüzülmesini de hemen ekledim çünkü nasıl olduysa bilmiyorum, onu da unutmuştum.

Aşağı indikçe gökyüzü daha uzak görünmeye başladı. Bir diyardan, yani bildiğimiz dünyadan başka bir diyara geçtiğimi hissettim. Daha karanlık ve daha derin bir dünyaya. Bir kez daha bir kütüphaneye giriyordum.

Himalaya ile Folsom'un askerleri benden önce davranmışlardı ve şimdiden silah sesleri duyabiliyordum. Erimiş cam ve çelikten oluşan bir alandan geçtim. Bunun Shasta'nın bahsettiği bariyer olduğunu sanıyordum. En sonunda Yücehane'ye girdim.

Burası çok yüksek tavanlı devasa bir mağaranın içine inşa edilmiş küçük bir şehre benziyordu. Şehri tepeden şaşkınlıkla izledim. Washington'ın bir bataklığın üzerine inşa edildiğini öğrendiğimi hatırlıyordum ama altımdaki muhteşem taş mağaraya bakılırsa, bu da Kütüphanecilerin yalanlarından biriydi. Mağara o kadar genişti ki sonunu göremiyordum ve bir yerden sonrası karanlıkta kayboluyordu.

Aşağıda titreşen binlerce meşale mağarayı aydınlatıyordu ve bu meşalelerin bir kısmını, yukarıdan küçücük silüetler olarak gördüğüm Kütüphaneciler taşıyordu. Mağara binalarla doluydu. Binaların çoğu yüksek yapılar değildi ama oldukça yüksek birkaç bina da görmüştüm. Kasvetli siyah binaların çok eski bir havası vardı ve mağaranın farklı katlarında yer alıyorlardı; bazıları engebeli zeminden yükselen kayalık çıkıntılarda, bazılarıysa daha aşağıdaki çukurluk alandaydı.

Mağara taş kaldırımlarla ve kasvetli siyah binalarla doluydu. Kütüphaneciler "Kötü Tarikat Mensuplarının Giyim ve Bıçak Dükkânı" adlı bir yerden alınmış gibi görünen kırmızı ve siyah cübbeleriyle bu binaların arasında yürüyorlardı.

Mağaranın ortasında bir yerde, yani bulunduğum yerin yakınlarında, diğer binaların hepsinden daha uzun bir kule vardı. Doğal

bir kaya zirvesine benzeyen bu kulenin tepesi düzdü ve etrafında basamaklar vardı.

Üstü eski kitaplarla kaplı gibi görünüyordu.

Kuleye pek dikkat etmeden aşağı inmeye devam ettim. Büyükbabam ve Draulin de kendi iplerinden iniyorlardı. Himalaya'nın askerleri iniş alanımızın güvenliğini sağlamışlardı. Yakınlardaki Kütüphanecilerin çoğu mağaranın küçük binalarına saklanmıştı. Aşağı inmeye devam ederken bu binalardan birinin içini görme fırsatım oldu ve içerinin kitap raflarıyla dolu olduğunu fark ettim.

Arşiv. Buna pek şaşırmadım ve yere yaklaşırken binalardan birkaçına daha göz atacak fırsatım oldu. Bazılarında hiç kitap yoktu ama tuhaf şeylerle dolu raflar vardı. Sikkeler, ambalajlar ve hatta gevrek kutuları. Anlaşılan Kütüphaneciler üzerinde yazı olan her şeyi topluyorlardı. Belki de yeni bir İskenderiye yaratmaya çalışıyorlardı.

Nihayet aşağı ulaştığımda kollarım ağrıyordu. Draulin de yanımda bir yere indi ama zorlu inişten etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gıcık şövalyeler. Büyükbabam yere inip alnını sildikten sonra kendisiyle aynı ipten inen ve ter içinde kalmış olan Kuzen Dif'e yardım etti.

Himalaya'nın özgürlük savaşçılarının Kütüphanecilerin askerlerine ateş açarak güvenliğini sağladığı alana inmiştik. Özgürlük savaşçılarının bir kısmı yakınlardaki binaların içinde saklanan cübbeli Kütüphanecilerin dikkatini dağıtmak için broşürler attı.

Küçük binalardan birinin içinde toplanmış olan Kütüphanecilerin yanından geçerek Himalaya'ya doğru koştum. Kütüphaneciler broşürlere dalmış görünüyorlardı.

"Sence sorun çıkartırlar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Himalaya. "Broşürlerin hepsinde bir kelimeyi değiştirdim; *en az* bir saat boyunca indeksin nasıl hazırlanması gerektiği konusunda tartışmaktan başka bir şey yapamazlar."

"Güzel," dedim cebime birkaç broşür koyarak. Üzerlerinde "Kötü Olmamanın Altı Yüz On Beş Kolay Yolu" yazıyordu.

Kütüphaneciler karşılıklı ateş ediyorlardı ve şiddetli bir çatışma yaşanıyordu. Asilerden biri çukura bir sandık attı ve kırılarak açılan sandıktan rengârenk ayıcıklar döküldü. Koşup üç ayıcık kaptım ve pimlerini çekerek yaklaşan düşman askerlerine attım.

Draulin bana bir ayıcık daha fırlattı ve ikimiz birlikte, bir duvarın yanına çömelmiş olan büyükbabamın yanına saklandık. "Vay vay..." dedi büyükbabam uçsuz bucaksız mağaraya bakarak. "Burası tam hayal ettiğim gibiymiş. Oldum olası buraya girmenin hayalini kurmuşumdur. Oldum olası."

"Neden pek karşılık vermiyorlar?" diye sordum Kütüphanecileri işaret ederek. Kötü Kütüphaneciler tahmin ettiğim kadar güçlü bir saldırı ortaya koymuyorlardı. Tamam, bize ateş ediyorlardı ama patlama yoktu.

"Arşivlere zarar vermek istemiyorlar muhtemelen," dedi Draulin.

"Bu, Himalaya ile ekibinin dayanmasına yardımcı olabilir," dedim.

"Evet, ama ne kadar bir süre?" diye sordu Draulin. "Bu karmaşada tek bir adamı nasıl bulacağımızı hiç düşündünüz mü Lord Smedry?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Burası *büyük* bir yerdi ve babam buralarda bir yerdeydi. Teorik olarak. Elimizde, annemin bu yöndeki iddiasından başka hiçbir şey yoktu. Gerçekbulan Mercek aracılığıyla annemin yalan söylemediğini teyit etmiştim ama ya yanılıyorsa?

"Annenle konuşmalıyız," dedi büyükbabam endişeli bir tavırla. Belki onun aklından da aynı şeyler geçiyordu. "Babanı bulabileceğini iddia etmişti."

"Şu arşiv odalarından birine girelim," dedim elimdeki ayıcığı atarak. "Mermileri dert etmeden konuşmak daha kolay olur." Draulin yere yeni inmiş olan Dif ile Shasta'ya eliyle işaret verdi ve beşimiz birlikte kulübeye benzeyen arşiv odalarından birine

girdik. Dışarıdaki çatışma kitaplarla dolu rafların zangırdamasına yol açıyordu. Köşede korkudan sinmiş birkaç cübbeli Kütüphaneci vardı. Dikkatlerini dağıtmak için onlara birkaç broşür attım.

"Tamam," dedi büyükbabam. "Ne öneriyorsun Shasta?"

"Attica'yı bulacağız," dedi annem. "Burada olduğundan eminim. Burası Unutulmuş Dil'de yazılmış eserlerin en büyük arşivlerinden birini barındırıyor. Kütüphanecilerin bu eserleri tuttuğu yeri bulursak, Attica'yı da bulmuş oluruz."

"O kadar da kolay olamaz," dedim. "Yani, babam buraya nasıl girdi? Kütüphanecilere yakalanmamayı nasıl başarıyor? Eğer *buradaysa*, çok iyi saklanıyordur. Kütüphaneciler onu bulamıyorlarsa, biz nasıl bulacağız?"

Draulin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Ne var?" diye sordum.

"Affedersiniz Lord Smedry," dedi. "Ancak çok sağlam ve güvenilir bir durum değerlendirmesi yaptınız... Yerinde iç görülerle ve sorulması gereken önemli sorularla doluydu."

Bu bir... iltifat mıydı?

"Gerçekten sorumlu bir insan bu soruları bizi dünyadaki en güçlü Kütüphaneci kalesine sürüklemeden *önce* sorardı elbette," diye ekledi Draulin. "Ama olsun. Küçük adımlar da önemlidir."

"Pekâlâ," dedi büyükbabam ellerini çırparak. "Unutulmuş Dil'de yazılan eserler nerede?"

Annem omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Ben buraya daha önce hiç gelmedim hatırlarsanız."

Yer bir patlamayla sarsıldı. Kapıdan dışarı göz attım. Ne yazık ki Kütüphaneciler bizim bulunduğumuz yere saldırması için eski aşk romanlarından oluşan birkaç Canlandırılmış yollamışlardı. Fırlatılan ayıcıklar birkaçını kâğıt yığınına dönüştürmeyi başardı ama devamı da geliyordu ve Canlandırılmışlar şaşırtıcı derecede dayanıklı olurlardı.

"Himalaya!" dedim.

Himalaya bize katılmadan önce bir an peleriniyle ve deri eteğiyle dramatik bir poz verdi. Smedry ailesinin etrafında olmak insanın üzerinde böyle bir etki yaratıyordu.

"Siz gidin işinizi halledin," dedi Himalaya makineli tüfeğini omzuna atarak. "Ben ekibimle birlikte binalardan birine çekileceğim ve Bibliodencileri tutacağım. Orada bir süre dayanırız muhtemelen. Eğer çok uzun sürerse, ekibimi çıkartırım. Kancalı silahlarımız var; çukurdan çıkmamız zor olmaz."

"Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlerin olduğu arşivi bulmamız gerekiyor," dedim. "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Ben oraya hiç gitmedim," dedi Himalaya. "Ama Kütüphanecilerden söz ediyoruz. *Buralarda* bir yerde bir indeks vardır mutlaka. Onu bulursanız, Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlerin olduğu mağarayı da bulmuş olursunuz."

"Tamam," dedim. "Öyleyse... Bir dakika, *mağara* mı dedin? Bu mağaranın içindeki bir binadan söz ediyorsun, değil mi?"

Himalaya güldü. "Yücehane'nin tamamının bu kadar olduğunu mu sanıyorsun? Şehrin altını tamamen kapladığını söylemiştim! Burası sadece merkez. Kayanın koridorlarına dağılmış daha yüzlerce mağara var ama çoğu küçük ve sadece bir alt konu başlığını barındıracak büyüklükte."

Harika. "Büyükbaba?"

"Ayrılacağız öyleyse!" dedi büyükbabam. "İki gruba ayrılırsak iki kat hızlı arama yaparız."

Sonsuzlukta iki kat hızlı arama yapmakla hiçbir yere varamayacağımızı düşünüyordum ama yine de büyükbabam haklıydı muhtemelen. Seçeneklerimi isteksizce gözden geçirdikten sonra, "Ben Dif'i ve Draulin'i alacağım," dedim.

"Ben seninle geliyorum," dedi annem.

"Ama..."

"Buraya *senin* isteğinle geldim, onun isteğiyle değil," dedi Shasta büyükbabama bakarak. "Leavenworth şövalyeyi alabilir; onun

grubunda sadece iki kişi olacak, dolayısıyla şövalyenin onunla gitmesi daha mantıklı olur."

"Tamam," dedim.

"Lord Smedry," dedi Draulin. "Beni tutsaktan ayırmamanızı tavsiye ederim."

"Niye?" diye sordu Shasta. "Yüzüme yeniden yumruk atma fırsatını kaçıracağından mı endişeleniyorsun?"

Yer başka bir patlamayla daha sarsıldı.

"Çabuk karar verin," dedi Himalaya.

Annemin gözlerine baktıktan sonra cebimden bir Mercek çıkarttım. Şimdiye kadar söylediklerinin bir kısmının yalan olmadığını biliyordum ama "olgusal doğrular" ile "gerçekler" arasında büyük bir fark vardı.

Şekillendirme Merceğini yukarı kaldırdım.

Büyükbabam derin bir nefes aldı. Benden Shasta'ya döndü. Shasta hiçbir şey söylemedi ama bu Merceğin ne işe yaradığını bildiğinden emindim. Bildiği çok şey vardı. Biliyormuş gibi davrandığı kadar çok şey değildi belki ama her şeyi biliyormuş gibi davrandığı için, "o kadar çok şey değil" bile yeterli oluyordu.

Merceğe güç aktardım. Tıpkı daha önce bana anlatıldığı gibi parlamaya başlamıştım. İnsanların kılık değiştirerek içeri girmek için Mercek kullanmasını önleyen kubbe yüzünden herkes Mercek kullandığımdan haberdar oldu. Bu Mercek karşımdakinin kalbini, ruhunu ve en derin arzularını görmemi sağlıyordu.

Annemin ruhu gözlerimin önüne serildi.

Havada bir dalgalanma meydana geldi ve annemin huzurlu bir sokağın ortasında duran görüntüsü belirdi. Bir yanında çimleri biçilmiş, ön bahçelerinde oyuncaklar bulunan sıra sıra evler vardı.

Diğer yanındaysa, parlayan kapıları ve güzel tuğlalarıyla Özgür Krallıklar kaleleri. Kısa, taş bir sütunun karşısında duran annemin dışında her şey huzur içinde gibi görünüyordu. Annem beline kadar gelen sütunun tepesine eğildi ve ellerini sütunun

ortasından taşmaya çalışıyormuş gibi görünen siyahlığın üzerine bastırdı.

Annem siyahlığı iterek içeride tutuyordu. Ansızın bir ağlama sesi duydum ve annemin dönüp sokakta duran kollarını uzatmış bir çocuğa baktığını gördüm. Annem çocuğa uzandı ve siyahlık elinin etrafında köpürmeye başladı.

Annem çocuğa sırtını döndü ve çalışmaya, çabalamaya, siyahlığı bastırmaya devam etti. Çocuk ise ağlayarak annesini çağırıyordu...

Titremeye başladığımı fark ettim ve Merceği çıkartarak arkama döndüm. Aptal Mercek çalışmıyordu. Annemin hayatta en çok istediği şeyi göstermesi gerekmiyor muydu? Bana annemin kendini nasıl gördüğünü göstermişti. Ne pahasına olursa olsun huzuru korumaya ve karanlığı uzak tutmaya çalışan yalnız bir insan.

Bu sadece *onun* görüşüydü elbette. Savaşan tek kişi o değildi. Hem de hiç. Hayatında başkalarına da zaman ayırabilirdi. Sana en çok ihtiyacı olan insanlara sırtını döneceksen, dünyayı kurtarmanın ne anlamı vardı?

Shasta beni teselli etmeye çalışmadı. Kollarını bağladı ve rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı.

Merceği kaldırdım. Büyükbabam onun kestirilemez olduğunu *söylemişti*. En azından cevabımı almıştım. Mercek bana Suskun Diyarlar ile Özgür Krallıklar'ın yan yana var olduğu barış içinde bir dünya göstermişti. Annemin istediği buydu: Herkesin hayatını yaşadığı bir dünya. Yine de korkunçtu, çünkü hayalinde dünyanın yarısını hâlâ Kütüphaneciler yönetiyordu.

Ama en azından kalbindekileri biliyordum.

Büyükbabam yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. Ondan daha uzundum. Oysa bir zamanlar o benden daha uzundu, öyle değil mi?

"Güçlü ol evlat," dedi büyükbabam alçak bir sesle.

Bina bir kez daha sarsıldı. Doğru ya. Bir çatışmanın ortasında-

dık. Yücehane'ye sızıyorduk. Kendimi toparladım ve büyükbabama başımı salladıktan sonra diğerlerine döndüm. "Ben annemle ve Kuzen Dif'le gideceğim," dedim. "Büyükbabam Draulin'le gidecek."

"Haydi öyleyse!" dedi büyükbabam. "Zafer bizimdir! Kaz'ın verdiği telefon hâlâ yanında mı evlat?"

Cebimi yoklayarak telefonu çıkarttım. Düşüşlerimden birinde kırılmıştı.

"Hay aksi," dedi büyükbabam. Bana kendi telefonunu verdi.

"Ama sen..."

"Haberleşme Mercekleriyle iletişim kurabiliriz," dedi büyükbabam. "Bunu Kaz'ı ya da buradaki asileri araman gerekirse diye verdim." Draulin'in de telefonunu çıkartıp Himalaya'ya attı.

"Ya senin onlarla konuşman gerekirse?" diye sordum.

"Seni ararım," dedi büyükbabam rahat bir tavırla.

"Beni gelişmelerden haberdar edin," dedi Himalaya telefonu cebine koyarak. "Ben de geri çekilmek zorunda kalırsak sizi uyarırım." Askerlerini de alarak uzaklaştı.

"Biz de gidelim öyleyse!" dedi büyükbabam.

"Siz sağa gidin, biz sola... Olur mu?" diye sordum.

"Olur," dedi büyükbabam. Ardından kolumu tuttu ve gözlerime bakarak başını bir kere salladı. "İyi şanslar evlat."

Bu kitaplarda büyükbabamdan çok söz ettim. Ne kadar atılgan, hatta pervasız bir insan olduğunu açıkladım. Güçlü kişiliğini ve tuhaf hareketlerini anlattım.

Ancak sakın büyükbabamın ahmağın teki olduğunu sanmayın. Bilgeliğini görmek kolay değildi belki ama onun kadar muhteşem bir insan asla tanımadım. Bana iyi şanslar dilerken ve gözlerine bakarken, bir şeyin farkına vardım.

"Korkuyorsun," dedim.

"Ödüm patlıyor," dedi. "Kütüphaneciler Mokia'daki yenilgilerini kabullenmeyecekler; aralarındaki savaş çığırtkanları Özgür

Krallıklar'ın tamamen fethedilmesi için bastıracak ve senin duyurun da onları körükleyecek."

"Öyleyse hata mı yaptık?" diye sordum.

"Hayır," dedi büyükbabam. "Mücadele ettik, savaştık ve yapmamız gerekeni yaptık. Ama..."

"Ne?"

"Ya hep ya hiç diyerek Yücehane'ye sızma planını coşkuyla desteklememin bir sebebi var. Tehlikeli sularda yüzüyoruz evlat. Tehlikeli sularda. Üstelik hayatta kalmamızı sağlayacak Yeteneklerimiz yok." Derin bir nefes aldı. "Ama başını dik tut. Bunun üstesinden gelebiliriz. Babanı bul ve durdur."

Kaşlarımı çattım. "Sanki sen onu aramayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Gözlerimi açık tutacağım elbette," dedi büyükbabam. "Ama yolum beni başka bir yere götürebilir. Yücehane'deyiz! Meleyen Meşeler! Kütüphanecilerin altyapı sistemlerini sabote etmek için daha iyi bir fırsat bulamam. Başarabilirsem burayı yok edeceğim. Haydi canlarına okuyalım!"

"Büyükbaba! Bu bir aile kitabı."

"Tamam, bu kısmı yazarken, konuşmamda dilbilgisine özen gösterdiğimi söylersin." Gözlerinde parıltılarla kolumu sıktı.

Ardından da ayrıldık.

Melissa

Son bölüm biraz egosantrikti, değil mi? Dipnotların azlığından öyle oldu herhâlde.* İyi bir kız/oğlan/robot olup bütün o kargacık burgacık yazıları okuduğunuz için, bölüm isimlerini size açıklayacağım. Size hiçbir şey vermediğimi söylemeyin.**

Bu kitaptaki bölümlerin bu şekilde isimlendirilmiş olmasının sebebi, edebiyatta gitgide artan bir soruna dikkat çekmek: Bölümlere ve onların kişisel arzularına gösterilen saygısızlığa. İsminiz olmasaydı da varoluş sıranıza göre size bir rakam atansaydı hoşunuza gider miydi? Ya size Samantha, Didgeridoo ya da Suskun Diyarlar'da bugünlerde moda olan saçma sapan başka bir isim yerine "Yüz Sekiz Milyar Numaralı İnsan, On Dört Milyon Numaralı İnsan, Dört Yüz Seksen Bin İki Numaralı İnsan" deselerdi?

Bu hiç de hoşunuza gitmezdi sanırım. Bölümlerin de hoşuna gitmiyor. Hiç kendileri gibi olamıyorlar. Hep "Bölüm Bir" veya "Bölüm Yirmi Yedi" veya "Bu gıcık kitap ne zaman bitecek?"

Bu soruna dikkat çekmek için bölümlerin istedikleri isimleri seçmelerine izin verdim. (Bölüm Dört dışında. O isminde fazladan bir 'o' harfi olmasını isteyince, yumruğumu masaya vurdum.)

Peşimde Dif ve Shasta ile birlikte çatışma alanına çıktım. İyi Kütüphaneciler, bir toplantı yapmak için kullandığımız binaya

* İlk kısımda koca bir kitaba yetecek kadar dipnot kullanmanın cezası.

** Bütün bu kitaplar boyunca size çok şey verdim. En çok da baş ağrısı.

kadar çekilmişlerdi neredeyse. Kayıpları da vardı; bu çatışma gerçekti. Ayrıntılara girmeyeceğim ama manzara hoş değildi.

Sinirlenerek Utanç Merceğini çıkarttım ve üzerimize doğru gelen Canlandırılmış canavarlara doğrulttum. Parlamaya başladım ve Mercekten bir güç dalgası çıktı.

Hedefi şaşırdım ve güç dalgası taş mağaranın zeminine isabet etti.

Lanet olsun! Zeminin en kötü kısmı benim! Demin birinin ayağı yamuk taşıma takıldı. Üstelik beni doğru düzgün yıkamıyorlar da! Üzerimde yürürken ayakları kirlenecek ve...

BUUUM.

Güzel, diye düşündüm. Korse betimlemeleri içeren kâğıtlar yanarak yere döküldü. Bir yanım hayretler içindeydi. Bastille bu yaratıkların *tekiyle* dövüşürken zorlanmıştı ama ben aynı anda birkaçını alaşağı etmiştim. Optik güçlerimde çok yanlış bir şeyler vardı. Tamam, bu harika bir yanlışlıktı ama cebime koyduğum Mercek o kadar sıcaktı ki üzerinde yumurta bile pişirilirdi.*

Yol açtığım patlamanın meydana getirdiği kargaşa sayesinde ekibim iki arşiv binasının arasındaki küçük geçide saparak ana çatışma alanından uzaklaşmayı başardı.

"Söyle bakalım kuzen!" dedi Dif. "Bizim için ne gibi gülünç ve abartılı dalavereler planladın?"

"Babamı bulacağız," dedim Shasta'ya bakarak. "Buranın indeksine nasıl ulaşırız?"

"Sadece en önemli Kütüphaneciler bu bilgiye sahiptir," dedi Shasta. "Eğer burası da yüksek seviyeli diğer kütüphaneler gibiyse, özel kimlikler taşıyorlardır. Bu özel kimlikler önemli odalara girmelerini sağladığı gibi harita ve yerel indeksleri incelemelerini de mümkün kılıyordur."

"Yani bu özel kimliklerden çalmamız gerekiyor," dedim çenemi ovuşturarak. "Ya da Kütüphanecilerden birini bizi istediğimiz yere götürmesi için ikna edeceğiz."

* Kötü yumurta! Bir daha yaramazlık yapma.

"Evet, evet!" dedi Dif. "Bu arada da *gerçekten* saçma sapan ve beklenmedik bir şey yapacağız, değil mi? Bu şey sonradan çok anlamlı olacak!"

Dif'i ekibime neden almıştım ki?

"Sıradan Kütüphanecilere de indeks gerekmiyor mu?" diye sordum geçitte yürümeye devam ederken. "Nereye gideceklerini nasıl biliyorlar?"

"Sıradan Kütüphaneciler bu küçük binalardan birine atanıyorlar ve ömürlerinin sonuna kadar orada çalışıyorlar," dedi Shasta. "Yeni gelen eserleri ekliyorlar ve yapacak bir şey bulamadıklarında yeni tasnif yöntemleri geliştiriyorlar. Yücehane'nin tam indeksini hiçbir zaman bilmeyecekler; bu onları aşan bir konu. Kilitli kapıları açmamızı sağlayacak kimlikleri de yoktur."

Güneş görmeyen küçük bir odaya tıkılıp kalmayı ve önemsiz, monoton bir iş yapmayı düşününce ürperdim. Bunun... aslında herhangi bir işten farkı yoktu sanırım.* Gelgelelim, cübbeleri çok havalıydı.

Cübbeler...

Geçidin bitimine ulaştığımızda diğerlerini bir başka arşiv odasına yönlendirdim. Bu oda oyun kâğıtlarıyla birlikte gelen küçük kural eklerini içeren raflarla doluydu. Oyun kâğıtlarının kendisi yoktu. Sadece kural ekleri.

Burası nehir kıyısında yaşayan memeli bir sansargiller familyası türünden bile daha tuhaftı.

İçeride cübbelere bürünmüş birkaç Kütüphaneci vardı. Bu Kütüphaneciler korkup köşeye sinmek yerine, sakin hareketlerle ellerindeki kâğıtları mum ışığına tutup inceliyorlardı.

"Kâğıtları saydamlık seviyesine göre sınıflandırıp kayıt altına alıyorlar," dedi annem. "Seksek Köri Ölçeği."

---

* Aslan terbiyecisi olmak dışında. Ama o işin de çalışma saatleri insanı öldürüyormuş diye duydum.

** Sansargilleri araştırmanızı sağladım, değil mi?

Kütüphanecilere doğru yürüdüm ve Optik Merceklerimi takarak olabildiğince korkutucu görünmeye çalıştım. "Bayanlar ve baylar, bu odadaki herkesin kıyafetlerini çıkarmasını istiyorum."

Kütüphaneciler çalışmaya devam ettiler ama Kuzen Dif omuzlarını silkerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Sen değil," dedim.

"Ama dedin ki..."

"Öhö," dedim daha yüksek bir sesle. Utanç Merceğini çıkartarak Kütüphanecilere doğru yürüdüm. "Bana bunu kullandırtmayın!"

Kafalarını kaldırıp bakmadılar bile.

"Bunlar arşiv görevlileri Alcatraz," dedi annem yanımdan geçip ilerleyerek. "Yanlış tehditler savuruyorsun. Bu tipler kişisel güvenliklerini önemsemezler." Annem masadaki kural kâğıtlarından birini alıp muma tuttu.

"Hayır!" diye bağırdı Kütüphanecilerden biri. "Ondan sadece bir milyon yedi yüz bin altmış üç adet basıldı! Yeri doldurulamaz!"

"Ayrıca sol köşesinde bir leke var," diye ekledi bir diğeri. "Baskı hatası!"

"Cübbelerinizi yere bırakın," dedi annem. "Hemen."

İtaat etmekte gecikmediler. Koyu renkli cübbelerinin altında normal kıyafetler vardı. Pantolonlar, gömlekler, bluzlar. İşyerine uygun rahat kıyafetler. Aslında sıradan Suskun Diyarlar vatandaşları olan bu Kütüphanecilerin hayatlarını düşündüm birdenbire. Sabahları eşlerini öperek işe geliyorlar ve bütün gün yeraltındaki gizli bir sığınakta kötü Kütüphaneciler için oyun kâğıtları tasnif ediyorlardı.

Cübbeleri kıyafetlerimizin üzerine geçirdik.

"Hey," diye seslendi Kütüphanecilerden biri bana. "Çok tanıdık geliyorsun. Yedinci şubedeki Sancak Muhafızları'ndan mısın?" Karşımdaki kızın benden çok da büyük olmaması beni rahatsız etti. Kütüphanecileri kafamda hep çok yaşlı kişiler olarak canlandırmıştım. *Otuzlarında* mesela.

Kız beni incelerken çalışmaya devam ettim. Yüzüm sorun çıkartabilirdi; ne de olsa dünyadaki bütün cam yüzeylerde görünmüştüm.*

"Buldum," dedi Kütüphaneci kız. "Geçen seneki Noel balosunda tanışmıştık. Değil mi?"

Ona baktım ve kızın yüzü birdenbire soldu. "Ha," dedi. Ardından kıyafetleri çalmamızın sebebini idrak etti. "Ha!"

Annem kıza vurdu. Yani, Shasta ona bir tane çaktı ve kız bayıldı. Bunu gören Kütüphaneciler nihayet güvenliklerinden endişe etmeye başladılar ve dağılarak kitap raflarının arkasına saklandılar.

"Anne!" dedim.

Shasta omuzlarını silkti. "Temkinli olmakta fayda var. Haydi gidelim."

Şikâyet etmeye hakkım yoktu, sonuç olarak savaştaydık. Her şeye rağmen, yaptığı şey bana doğru gelmiyordu. Kütüphaneci kız sivildi ne de olsa.

Cübbe üzerime olmadı ama bunun bir önemi yoktu, çünkü Kütüphanecilerin üzerine de olmuyordu. Odadan çıktığımızda tamamen yeni kıyafetlere bürünmüş durumdaydık.**

Yeniden ana mağaraya çıktık ve başlarımızı eğip, çatışmadan korkmuş Kütüphaneciler gibi davranarak ilerledik. Himalaya'nın ekibi binalardan birine çekilmişti ve amansızca çatışıyordu. Orada kapana kısılmışlardı. Nasıl kaçacaklardı? Yoksa Smedry pervasızlığının bir başka kurbanı mı olacaklardı?

Belki de bu sızma operasyonunda yer almaktan dolayı fazlasıyla heyecanlıydı olan Kuzen Dif'in zıplamasıydı sebep ama ansızın kendimizi başkalarının gözlerinden gördüm. Devamlı hata yapan, ortalığı karıştıran, ardından da Yetenekleri sayesinde kurtulan tipler. Draulin'in söylenip durmasına şaşmamalıydı.

---

* Tüh.

** Bunu geçebilecek tek şey ipler, kova ve "Dilek tutmak için para atın" yazan bir tabela olurdu.

Başlarımızı kaldırmadan Yücehane'nin ana mağarasında yürümeye devam ettik. Burası yükselerek küçük arşiv binalarının arasında köprüler meydana getiren taş patikalarıyla çok karmaşık bir yerdi. Her şey doğal görünüyordu ve taşın sanki kendiliğinden o tarafa uzanıyormuş gibi bir hâli vardı ama bütünü rastlantı eseri olamayacak kadar etkileyiciydi. (Egom gibi.)

"Üst düzey bir Kütüphaneci bulmamız gerekiyor, değil mi?" diye sordum anneme. Beni tanıyan başka biri çıkmasın diye kapüşonun yüzümü örtmesine dikkat ettim.

"En iyi seçeneğimiz bu."

"Onları nasıl ayırt edeceğiz?"

"Zor olmaz."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Ben değilim."

"Ben de Dif'im!"

İkimiz de ona baktık.

"Öyleyim," dedi Dif suratını asarak. Taş bir köprüden geçerek mağaranın daha derin kısımlarına ilerledik. Sağımda yer alan ve aşağı inerken gördüğüm ince taş kule, mağaranın tavanına uzanıyordu. O kuleye bakmak tüylerimi ürperttiği için başımı çevirdim.

Mağaranın dış duvarına yaklaştığımızda, annemin bahsettiği tünelleri gördüm. Bunlar ana mağaradan dışarı uzanan, taşın içine oyulmuş kocaman tünellerdi. Kütüphaneciler karınca gibi bu tünellere girip çıkıyorlardı; birçoğu çatışmaya rağmen işine devam ediyormuş gibi görünüyordu.

İçimde ana mağaradan çıkmamız gerektiğine dair bir his vardı. Burada normal işini yapan çok sayıda emir eri dolaşıyordu. Karayanık ya da Adı Anılamayan gibi Kütüphanecileri bulmak istiyorsak, daha özel alanlara bakmalıydık. Önemli insanlar kendilerinden daha düşük mevkideki kişilerle kaynaşmaktan hoşlanmazlardı.*

* Örneğin beni hiç kitap turnesinde gördünüz mü?

Tünellerden birine doğru döndüm. Annem diğer tarafa sapmak istiyormuş gibi ofladı. "Burada kararları bana bırakmalısın," dedi. "Nereye gittiğini bilmiyorsun."

"Sen de bilmiyorsun. Buraya hiç gelmediğini söyledin."

"Kütüphanecilerin genel mimarisini biliyorum."

"Nereye gidelim öyleyse?"

"Burada Kara Optikçiler ya da üst düzey Sancak Muhafızları bulamayız," dedi annem. "Daha tenha, daha yalıtılmış yerlere bakmalıyız."

"İşaret ettiğim tünel gibi mi?"

Annem dişlerini sıktı. "Çekilmez bir insansın."

"Hem de bana mükemmel annelik etmiş olmana rağmen. Ne kadar şaşırtıcı."

"Buna hiç gerek yoktu," dedi Shasta. "Eğer birlikte çalışacaksak, birtakım temel kurallar belirlemeliyiz."

"Unutmayın ki Ulusal Elektrik Yasası'na göre ıslak alanlardaki bütün prizlerde kaçak akım koruma rölesi bulunması gerekir," dedi Dif parmağını kaldırarak.

"O tür temel kurallardan bahsetmiyorum,*" diye çıkıştı annem. Bana baktı. "Birinci Kural: En azından geçinmeye *çalışmamız* gerekiyor."

"Bunu kabul edebilirim," dedim.

"Güzel. İkinci Kural: Senin söylediklerini yapmayacağım."

"Harika," dedim. "Nefes almaya devam etmeni buyuruyorum."

"*Çok* gıcıksın."

"Bu Üçüncü Kural mı?"

"Evren kanunu," dedi annem ellerini havaya savurarak. "Anneliğime istediğin kadar laf edebilirsin ama bunun olmaması için çok uğraştım!"

---

* Bu bölümdeki kelime oyunlarını anlamakta zorlanmıyorsunuz, değil mi? Eğer size fazla entelektüel geliyorsa, merak etmeyin. Birazdan osuruk şakası geliyor.

"Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm!"

"Ama," diye devam etti annem, "babanın kim olduğu düşünülürse, ne bekliyordum ki zaten?"

"Sinir bozucu özelliklerimin tümünü babamdan aldığımı sanmıyorum."

"Kesinlikle ondan almışsın, seni küçük soysuz."

"Soysuz mu? Soyuma mı dil uzatıyorsun?"

Annem duraksadı. "Hım. Evet."

"Üçüncü Kural," dedim. "*Senin* soyundan gelen birinin soyunu karalamak akıllıca değildir."

"Bunu kabul edebilirim," dedi annem. "Dördüncü Kural: Bu konuşmadan hiç kimseye bahsetmeyelim."

"Beşinci Kural," dedi Dif. "Müziğin sesi çok yüksek değilse, kalabalık bir odada gaz çıkarmayın; çaktırmadan yapabileceğinize inansanız bile. Temkinli olmakta fayda var."

İkimiz de ona ateş püsküren gözlerle baktık.

"Ben bunu zor yoldan öğrendim."

"Altıncı Kural," dedim.

"Bir dakika," dedi annem. "Bunun Beşinci Kural olmasına göz yummayacaksın, değil mi?"

"Sence yanlış mı?"

"Hayır. Ama kaba."

"Altıncı Kural," diye devam ettim. "Babam konusunda ne yapacağımıza ben karar vereceğim. Sen değil."

"Bunu kabul edemem," dedi annem.

"Etmek zorundasın. Bu konu tartışmaya açık değil. Eğer kabul etmiyorsan, yollarımızı hemen ayıralım. Ben Dif'i alıp başka tarafa gideyim, sen başka tarafa. Kararı bana bırakmaya istekli değilsen, seni ona götüremem."

"Ben onun karısıyım!"

---

* Sanki bunun daha önce bizi durdurmasına izin verdik de. Domuzun poposunu hatırlıyor musunuz?

"Sen onun düşmanısın."

"Sen de öylesin."

"Hayır," dedim. İki küçük arşiv binasının arasındaki köşeden döndük. "Ben daha kararımı vermedim. En azından, herhangi bir şey yapmadan önce onunla konuşmak istiyorum."

"İnanamıyorum..."

Annem cümlesini yarım bıraktı ve olduğumuz yerde kaldık. Bulunduğumuz alanın yan tarafındaki tünele doğru yürümüş, ama Kütüphanecilerin duvarın yanında toplanan askerlerinin farkına varmamıştık.

Siyah cübbeli, uzun boylu bir Kütüphaneci bize baktı. Simsiyah saçlarında gümüş bir saç filesi vardı ve boynundaki zincirden açık kırmızı bir gözlük sarkıyordu. Optik Mercekler.

Kadın askerlerden en az otuz santim daha uzundu. Açık tenliydi. Siyah bir ruj sürmüştü. Evet, annem haklıydı. Üst düzey bir Kütüphaneciyi tanımak zor değildi. Daha da kötüsü, bu kadının Kara Optikçi olduğu belliydi.

"Siz üçünüz meşgul görünmüyorsunuz," dedi. "Silah toplayın. İşimiz var."

Ona aval aval baktık.

"Hemen!" diye bağırdı duvardaki kılıçları işaret ederek. İsteksizce itaat ettik. O anda emre karşı gelip kaçmaya çalışmak, oradaki elli askeri peşimize takmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

"Yedinci kural," diye mırıldandı Kuzen Dif silahları toplarken. "Bundan böyle, grubun başında kimin olduğunu tartışmayı bırakın da bizi nereye sürüklediğinize bakın!"

On Üç

Geçen bölümdeki kelime oyunlarını fark etmiş olabilirsiniz. Hepsine açık açık dikkat çektim, dolayısıyla fark etmediyseniz, okuduklarınıza dikkat etmiyorsunuz demektir. Bu durumda AAAA

gibi gerçekleşiyordu herhâlde. Bu fikir insanı korkudan tir tir titretmeye yeter.)

Evet. İşte size bir ipucu. Yazarken kelime oyunlarından bol bol faydalanın. Bu sayede, birisi kitabınızın yeterince eğlenceli olmadığından ya da yazma tekniklerine dair çok fazla anlamsız açıklama içerdiğinden şikâyet ederse, o kişinin haddini bilmez bir cahil olduğunu kanıtlamak için muhteşem kelime oyunlarınıza dikkat çekebilirsiniz.

Diğer Kütüphanecilerle birlikte sıraya girdik. Ellerimizde kılıçlar ve kalkanlar, üzerimizdeyse cübbelerimiz vardı. Kara Optikçi'nin işe koştuğu sıradan Kütüphaneciler bizimle sınırlı değildi; grubun yarısı tıpkı bizim gibi üzerine oturmayan cübbelere bürünmüştü. Bunlar, düşman bağırsaklarını deşmektense virgüllerin yerini düzenlemeye yatkın insanlara benziyorlardı.

Kütüphaneciler sıraya girerken benden iki sıra geriye düşmüş olan anneme baktım. Annem gergin bir tavırla cübbesini çekiştirdi; ekibimizde tanınma tehlikesi olan tek kişi ben değildim. Sağımdaki Dif de cübbesini çekiştirdi ama onun için pek endişeli değildim.

Bizi bu durumdan kurtaracak bir Merceğim var mıydı? Mercekleri koyduğum cebimi yokladım. Şekillendirme Merceği, Gerçekbulan Mercek, Haberleşme Mercekleri, Optik Mercekler ve Utanç Merceği. Sonuncusuyla insanları patlatmaya başlamaya niyetim yoktu ve diğerleri de kullanılamayacak kadar yavaştı. Mercek kullandığım anda açığa çıkmış olurdum.

Beni ele verebilecek tek şey bu değil, diye düşündüm tedirginlikle. Kadının boynundaki gözlüğe tekrar baktım. Eğer gözlüğü takarsa, yılbaşı ağacı gibi parlayacaktım; Optikçiler aradıkları zaman diğer Optikçileri kolaylıkla bulabilirlerdi.

Bütün içgüdülerim sıradan çıkmamı ve saklanmamı haykırıyordu. Ancak aynı zamanda, bu kadın tam aradığım kişiydi: Yücehane'nin daha gizli yerlerine erişimi olan üst düzey bir Kü-

tüphaneci. Diğer elli askeri etkisiz hâle getirmenin bir yolunu bulmalı, bu kadını dize getirmeli ve gözünü korkutarak indeksi vermesini sağlamalıydım.

Tabii ya. Çocuk oyuncağı.*

Neyse ki Kara Optikçi gözlüğünü takmadı. Bunun yerine bizi ana mağaranın çevresinde yürüttü. Dif'e, daha doğrusu Dif'in durduğunu sandığım yere baktım. Onun yerinde diş telleri olan, sivilceli bir genç duruyordu. Geçerken binanın kenarına çömelen birinin koyu renkli cübbesini göz ucuyla gördüm.

Cam Kırıkları! Dif bu kadar kolay kaçmayı nasıl başarmıştı? Onun Yeteneği bu muydu? Olabilirdi; gittiğini gördüğümü hatırlamıyordum. Bu konuyu onunla konuşmam gerekiyordu. Onun Yeteneği çalışırken diğerlerinin Yeteneklerinin neden çalışmadığını çözebilirsem, olup bitenleri anlayabilirdim.

Hâlâ sırada olan anneme baktım. Kara Optikçi'yi izliyordu ve muhtemelen, tıpkı benim gibi bunun istediğimiz bilgiye ulaşmak için çok iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Tabii bu arada öldürülmezsek.

Ben çok kötü bir cübbeyim, diye bir ses yankılandı kafamda. *Kenarlarımda hardal lekeleri var. Daha temiz olamaz mıydım sanki?*

Neler oluyordu? Cebimi yoklayarak Utanç Merceğini bulmaya çalıştım.

"Buraya girenlerle dövüşeceğiz," dedi yanımdaki çocuk.

İrkildim. Benimle mi konuşuyordu? Hayır, yanında yürüyen daha yaşlı bir Kütüphaneci ona cevap verdi. "Sanmam," dedi. "Oradaki kutu içecekler arşivinde çalışan bir kuzenim var ve düşük mevkilerdeki kişilerin çatışmadan uzak tutulduğunu söyledi. Tehlikeli ve edebi bir savaş taktiği uygulanıyormuş."

---

* Özgür Krallıklar'daki okurlarım için açıklamak gerekirse, Suskun Diyarlar'da kullanılan bu deyişin anlamı aşağı yukarı şu: "Bu iş çok kolay olacak ama ben bu deyişi muhtemelen kinayeli kullanıyorum, o yüzden hiç de kolay olmayacak." Oyuncağın konuyla ne alakası var bilmiyorum ama oyuncak harika bir şeydir, dolayısıyla neden olmasın? Oyuncak içeren daha çok deyiş olmalı.

Cübbem gitgide daha fazla utanarak konuşmaya devam ederken, telaşla cebimi yokladım. Parmaklarım Merceklerden birine değdi ve Merceğin ısınmış olduğunu fark ettim.

Ben talimat vermeden harekete geçmişti. Neyse ki henüz parlamıyordum ama Merceğin kendi kendine harekete geçmesi *çok* kötü bir haberdi.

"Bizi hayaletler konusunda bir şeyler yapmaya göndereceklerinden eminim," dedi arkamızdaki bir kadın.

"Hayaletler mi?" diye sordu yanımdaki çocuk. "Onlar sadece söylenti."

"Hayır," dedi kadın. Bunu söylemekten zevk alırmış gibiydi. "Duymadın mı? İşe yeni başlayanları İskenderiye Kütüphanesi'ne gönderiyorlar. Onları kitaplar için ruhlarını feda etmeye zorluyorlar ve sonra da buraya getirtip sorguya çekiyorlar."

"Öyle bir şey yok," dedi yaşlı Kütüphaneci. "Kitapları hiç kimse *dokunmadan* İskenderiye Kütüphanesi'nden buraya getirmenin bir yolunu buldular. Eski ruhların anlam veremediği ve kitapları hareket ettirdiği için cezalandıramadığı bir tür robot kullanıyorlar. Dolayısıyla eski ruhlar kitapları korumak için buraya geldi. İnsanlar bu yüzden onları görüp duruyor."

Harika. Ölümsüz Kütüphaneciler mi? Bu operasyon gitgide daha eğlenceli oluyordu. Utanç Merceğini tuttum ve büyük bir çaba sarf ederek kapanmaya zorladım. Soğuyunca rahatlayarak derin bir nefes aldım. Ben içindeyken cübbemin patlaması çok utanç verici bir ölüm olurdu. Onu da listeme ekledim.*

"Ben..." dedi genç Kütüphaneci yutkunarak. "Ben hâlâ hayaletlerin basit bir söylentiden ibaret olduğuna inanıyorum."

"İstediğine inan Kyle," dedi kadın. "Gerçekleri değiştiremezsin." Biri arkamdan beni dürtükledi. "Ya sen? Sen onları gördün mü?"

---

* Ayrıca, kıyafetlerimi buharlaştırmayı alışkanlık hâline getirmek istemiyordum. Bir seride bir kere olması yeterliydi.

"Şey..." dedim. "Hayır. Görmedim."

Genç Kütüphaneci biraz geriye kaymış olan kapüşonumdan yüzüme baktı. "Hey. Sen bizim şubeden değilsin."

"Optikçi onu ve ekibini son anda aldı," dedi yaşlı Kütüphaneci. "Siz kimsiniz? Kâğıt tasnifçileri mi?"

"Evet," dedim. "Ama ben yeniyim."

"Birlikte mi eğitim aldık?" diye sordu genç Kütüphaneci. "Bana tanıdık geliyorsun..."

Hay aksi.

"Evet," dedim. "Ama beni eğitimden hemen aldılar."

"Ben..."

"Siz arkadakiler!" diye bağırdı Optikçi. "Sessiz olun!"

Bir Kütüphanecinin beni susturmasına hiç bu kadar sevinmemiştim. Neyse ki genç Kütüphaneci beni sorgulamayı bıraktı ve geniş bir tünele yaklaşmamızla birlikte gerginliğe kapıldı. Diğerlerinin aksine, bu tünele girip çıkan insan yoktu.

Grubumuz bu tünelin ağzında durdu: Duvarlarında, tepetaklak duran ağızlarından alevler çıkan kafatası şeklinde metal gaz lambaları bulunan derin bir kaya oyuntusu. Kafatasları lanetli ruhlar gibi boş göz çukurlarıyla tavana bakıyordu.*

Tünelin ilerisinden kükreme sesleri geliyordu. Korkunç çığlıklar, gümbürtüler ve kayalara sürtünen pençe sesleri. Etrafımdaki Kütüphaneciler birbirlerine sokuldular ve kılıçlarını çektiler. Kütüphanecilerin gerçek askerleri, yani papyonlu, pantolon askılı ve ekose gömlekli iriyarı tipler, öylece duruyorlardı. Tüneldeki yaratıkla dövüşecekmiş gibi görünmüyorlardı; Kara Optikçi özellikle gözden çıkarılabilir insanlar toplamıştı.

"Tamam," dedi kadın. "Biraz keşif yapmanızı istiyoruz. Tünele girin, bu sesi çıkaran yaratığı bulun ve dönüp rapor verin. Bana yaratığın kellesini getirirseniz, ödüllendirilirsiniz."

---

* Kütüphaneciler dramatik sahnelere düşkünler gerçekten.

Tünelden bir kükreme daha geldi; bir rock konseri sırasında bir ejderha tarafından parçalanan bir aslanın sesine benziyordu. Ne olursa olsun, o yaratıkla dövüşmeye gönderilmeye *göz yumamazdım*. Kara Optikçi'yle konuşmam, ondan bilgi almam ve...

Kadının karanlık koridora bakmak için gözlüğünü taktığını fark edince irkildim. Belli ki ilginç bir şey görmemişti, çünkü bir emir daha vermek üzere bize döndü.

Beni görünce durdu.

Yüzümü saklamak için kapüşonumu çekiştirdikten sonra sıradan çıktım ve elimdeki büyük kılıcı sürükleyerek grubun ön tarafına doğru yürüdüm. Annem koridorun ilerisine bakmak için sıranın ön tarafına ilerlemişti ve ben yanından geçerken, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Açıklayacak vakit yoktu. Kara Optikçi'nin karşısında durdum. "Sanırım ben yanlış yerdeyim," dedim sert bir sesle. "Beni ekibine aldığında, başka bir görev üzerindeydim. Meraktan sizinle birlikte geldim ama artık gitmeliyim."

"Sen kimsin?" diye sordu kadın. "Bu kadar güç... Elinde hangi Mercekler var?" Kapüşonumu indirmek ve yüzümü görmek için elini uzattı.

Eline bir şaplak geçirdim. "Beni Kâtip gönderdi. Hayal edemeyeceğin kadar güçlüyüm. Bütün bilmen gereken bu."

"Kâtip!" dedi kadın. Askerlere göz attıktan sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. "Nihayet! Lord Biblioden nereye gitti? Ne yapıyor? Haftalardır Yücehane'ye gelmedi."

Yutkundum. Demek doğruydu. Biblioden olduğunu iddia eden biri Yücehane'ye gelip Kütüphanecilerin başına geçmişti.

"Seni ilgilendirmez," dedim.

"Sana Mercekler vermiş," dedi kadın. "Planı işe yarıyor mu öyleyse?"

"Şey..." Planı mı? "Elbette. Tabii ki yarıyor. Benim hayranlık uyandıran gücüm senin için yeterli kanıt olmalı."

Kadın gözlerini kısarak beni incelerken, karanlığın kapüşonun altında kalan yüzümü görmesine engel olmasını umdum.

"Hayranlık uyandıran güç," dedi kadın.

"Evet."

"Benden daha mı güçlüsün?"

"Kesinlikle."

"Harika," dedi kadın tüneli işaret ederek. "Öyleyse oradaki yaratıkla *sen* ilgilen."

"Şey... Olmaz, çok meşgulüm. Yapacak çok işim var. Beni Unutulmuş Dil'de..."

"Eğer Kâtip tarafından gönderildiysen, Değişmezlik Kanunu'nu biliyorsundur," dedi kadın.

"Şey..."

"O tarafta değerli metinler olduğu için, gidip onları kurtarman gerektiğini biliyorsundur. Bütün Kütüphanecilerin yemini adına."

Kadın tartışmayı kazanmış gibi kendinden memnun görünüyordu. Muhtemelen öyle de olmuştu, çünkü insan bir kütükle yaptığı her tartışmayı kazanırdı. Az önce konuştuğumuz şeyler konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ancak, pek bir seçeneğim olmadığını görebiliyordum.

Koridorda bir kükreme sesi daha yankılandı.

"Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlere ulaşmalıyım," dedim inatla.

"Seni onlara götürürüm," dedi kadın. "Bu tehlike bertaraf edilir edilmez." Geri çekilip askerlere döndü. "Aramızda tek başına tehlikenin üstesinden gelmeye gönüllü biri var. Ne yazık ki siz iştirak edemeyeceksiniz."

"Tüh," dedi Kütüphanecilerden biri hayal kırıklığıyla. "Emin misiniz? Acaba biz de..."

Etrafındakiler üzerine çullanıp onu yere devirince ciyakladı.

"Söylediklerimi unutun gitsin," dedi hengâmenin içindeki biri onu taklit ederek. "Biz memnuniyetle bekleriz. Başka birinin bu

fırsatı değerlendirmesinden mutluluk duyarız. Bencil insanlar değiliz."

Herkes bana baktı. Annem başını salladı ve elini alnına götürdü.

"Tabii," dedim. "Ben tek başıma o korkunç yaratığın hakkından gelirim. Hemen dönerim."

Kütüphaneciler beklemeye koyuldular. Durumu kabullenip içimi çekerek ve bana büyük gelen kılıcı peşimde sürükleyerek tek başıma koridordan ilerlemeye başladım.

Shu Wei

Artık pek bir şey kalmadı.

Bu işi nasıl yavaşlatabilirim diye düşünüp duruyorum. Fikrimi değiştirdim. Bana sandviç getirmek yerine, kalın bir fantezi romanı bulmanızı istiyorum. Ya da sözlük. Kısacası, okuması asırlar sürecek sıkıcı bir kitap.

Buldunuz mu? Güzel. Şimdi o kitapla kafama vurun. Belki beyin sarsıntısı geçirirsem, birkaç bölüm sonra olacakları unuturum.

Yavaş yavaş yürüyerek o korkunç seslere gitgide yaklaştım. Bu acaba Kütüphanecilerin bahsettiği hayalet miydi? Bir hayalet için fazla gürültülüydü ama nereden bilecektim ki?

Öfkeli bir kükreme sesi daha yankılandı. Zaten yavaş olan adımlarım daha da tereddütlü bir hâl aldı. İşte gerçek "kahramanınız" bu sevgili okurlarım. Benim gerçek yüzüm bu. Bir sürü kuru gürültü, "Smedry" olmakla ve pervasızca ileri atılmakla ilgili bir sürü safsata. Oysa gerçek bir tehlikeyle karşılaştığımda dehşete kapılıyordum.

Korkağın tekiydim.

Arkamda ayak sesleri duydum ve önümdeki karanlığa bakmaktan kurtulmamı sağlayan bir bahane bulduğuma sevinerek dönüp arkama baktım. Yardım mı geliyordu?

Hayır, bu sadece Dif'ti.

Tünelden bana doğru gelen ve boyundan tanıdığım cübbeli, ince bir silüet. Arkasındaki Kütüphanecilerin birkaçı ona "Gitmene gerek yok!" ve "Bırak ilk önce onu parçalasınlar!" diye seslendi. Ne var ki sadık bir Smedry olan Dif onlara aldırmadı ve kapüşonunun altından sırıtarak bana katıldı.

"Bütün eğlencenin sana kalmasına izin veremezdim kuzen!" dedi. "Kıyamet çukuruna iki Smedry atmak dururken, neden bir Smedry atasın?"

Ansızın büyük bir rahatlama hissettim ve kuzenime karşı sevgiyle doldum. Dif abartılı davranışları olan bir insandı ama başka hiç kimse yardıma gelmezken, o gelmişti. Bunun da ötesinde, o benim *ailemdendi*. Benim ait olduğuma karar verdiğim yer buydu: Smedry ailesi. Dif'in varlığı bile bana güç vermeye yetmişti ve dönüp yeniden karanlığa doğru yürümeye başladım.

"Sence karşımızdaki ne?" diye sordu Dif. "Kudurmuş bir süper-vombat mı? Zombiye dönüşmüş bir ejderha mı? Gündüz kuşağı programları izleyen profesyonel güreşçiler mi? Bir gün derimizi kemiğimizden sıyırmak ve kafatasımızı un ufak etmek için eğitilmiş, düzenli olarak Smedry kanıyla beslenmiş ve mutasyon geçirmiş timsahlar mı?"

Duvarlar bir kükremeyle daha sarsıldı.

"İşimizi kolaylaştırmıyorsun Dif," diye mırıldandım.

"Pardon."

Sonunda tünelin girişinden o kadar uzaklaştık ki arkada bekleyen Kütüphanecileri göremez oldum. Ne var ki seslerin kaynağına ulaşamadan, üzerinde uzun bir ip köprü bulunan geniş bir çukurla karşılaştık. Sesler kesinlikle diğer taraftan geliyordu.

"Tünelin ortasında neden bir çukur var ki?" diye sordum.

"Kütüphaneciler hep böyle şeyler inşa ederler," dedi Dif ip köprüye çıkarak. "Dipsiz çukurlar, tüneller ve hiçbir yere açılmayan bacalar. Bunun her şeye daha şeytani bir hava kattığını düşünüyorlar."

Dif'in esintiden hafif hafif sallanan köprüde yürümeye başlamasını izledim. Buradaki duvarlarda Biblioden olduğunu tahmin ettiğim bir kişinin önünde diz çöken Kütüphanecileri betimleyen rölyefler vardı. Tavan da zemin gibi açılıyor ve karanlığa uzanıyordu. Yukarıda Washington'ın olması gerekmiyor muydu? Hiç güneş ışığı görmüyordum.

Köprüye doğru ilerledim. "Dipsiz bir çukurun üzerindeki ip köprüden düşerek ölmek" listemde neden yoktu?

Bu, uygun bir son olmaz mıydı? Bunca çabadan ve bunca kitaptan sonra düşüp ölüverirdim işte.

Son.

Şaşırıp kalırdınız ama öyle bir şey olmadı.*

İçimdeki korkuyu bastırdım ve sallanan köprüde dikkatli adımlarla Dif'i takip ettim. Aşağıdan *vu-vu-vu* diye bir ses geliyordu. Kükremelerin arasında duymak zordu ama dikkat edince gayet belirgindi.

Köprünün üzerinde durup aşağı baktım. Tek ışık kaynağı duvarlardaki küçük gaz lambalarıydı ama yine de aşağıda dönen bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Esinti burada daha güçlüydü ve bir şey havayı aşağı çekiyordu.

"Fanlar mı?" diye sordum Dif'e bakarak.

"Muhtemelen havalandırma sistemi," dedi Dif. "Burası arşiv olarak kullanılıyor! Küflenmeyi önlemek için kuru hava üfleyen müthiş fanlara sahip olmaları lazım."

Başımı sallayarak onayladım ve böyle bir yer inşa etmenin ne kadar büyük bir iş olduğunu düşündüm. Tepemizdeki açık baca hava girişiydi ve altımızdaki fanlar rüzgârı havalandırma sistemine çekiyordu.

Dif birkaç adım geri gelerek yanımda durdu. Eğildi ve çukura baktı. Bana sorarsanız çok fazla eğilmişti.

---

* Söyleyeceğim bir şey yok aslında. Buraya bir dipnot gerektiğini düşündüm sadece. Daha daha nasılsınız bakalım?

Bastille buradan nefret ederdi, diye düşündüm. Bastille'in yükseklerle arası pek iyi değildi. "Pek iyi değildi" derken, ruhunu esir alan bir dehşetten bahsediyorum. Henüz "yüksekleri" bıçaklamanın bir yolunu bulamadığından sanırım.

Bütün köprü bir kükremeyle sarsıldı. "Bizi bekleyen şeyle nasıl baş edeceğiz?" diye sordu Dif.

"Bende bu kılıç var," dedim kılıcı kaldırıp göstererek.

"Hiç kılıç kullandın mı?"

"Hayır."

"Mükemmel. Çok daha dramatik." Dif sırıtarak köprüden iyice eğildi. "Vay canına. Duvardaki kabartmalara bak!"

Dif'in kılıcın iyi bir fikir olduğunu düşünmesi, bunun çok kötü bir fikir olduğunu gösteriyordu. Cebimi karıştırarak Merceklerden birini çıkarttım. Bu, Gerçekbulan Mercekti; Birinci Alcatraz'ın gerçekleri yalanlardan ayırabilmem için arkasında bıraktığı Mercek. "Canavarın hakkından gelmek için Mercekleri kullanacağım," dedim.

Sonra da Mercekleri babamın üzerinde kullanacaktım. Gerçekbulan Mercek babamın neyin peşinde olduğunu anlamamı sağlayabilirdi.

"Vay canına!" dedi Dif diğer duvarı işaret etmek için dönerek. "Burada da duvar resimleri var." Dönerken sağ eli yanlışlıkla benimkine çarptı.

Gerçekbulan Mercek parmaklarımın arasından kaydı.

Bağırarak tehlikeli köprüde dizlerimin üzerine çöktüm. Merceği yakalamaya çalıştım ama Mercek ahşaptan sekerek köprüden yuvarlandı. Merceğin havada dönerek tek bir yağmur damlası gibi karanlığa düşmesini izledim.

Mercek dönmekte olan devasa fanlara çarptığında belli belirsiz bir *tıkırtı* duydum.

Büyük bir kayıp duygusuyla dizlerimin üzerinde kalakaldım. Hayır. O Mercek değil! Ben... Ben...

"Ah!" dedi Dif. "Çok özür dilerim!" Yanıma çömelerek karanlığa baktı. "Merceği alabiliriz kuzen. Köprünün iplerini keser ve tahtalara tutunarak aşağı sarkarız. Olmaz, yeterince uzun değil... Muhtemelen dönen fanlar Merceği çoktan paramparça etmiştir zaten."

Dif'in yüzü asıldı.*

Bir süre Merceğin arkasından bakakaldım ama o anda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyordum. İşimiz bittikten sonra, büyükbabamın Merceği baştan yapması için aşağı inip kırıkları toplamayı deneyebilirdim.

"*Çok* özür dilerim," dedi Dif. "Bu pek de... Smedry tarzı bir hareket olmadı, değil mi? Tamam, doğaçlama bir hareketti ama..." Çok kötü görünüyordu.

İlk başta ona çok sinirlendim. Hatta ondan nefret ettim. Ama sonra hayatım boyunca kırdığım şeyleri ve yaptığım hataları düşündüm. Öfkemi bastırdım ve ayağa kalkıp, onun da ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

"Sorun değil," dedim. "Hepimiz hata yaparız."

Yüzü sevinçle parlayan Dif başını sallayarak onayladı. Dif içten bir insandı. Ayrıca soytarının tekiydi ama Yücehane'ye gireceğini yanlışlıkla bütün dünyaya duyuran o değildi.

"Hadi gel," dedim kılıcı omzuma atıp köprüden yürümeye başlayarak. "Bizi yutmayı bekleyen canavarın nasıl bir şey olduğunu düşünüp durmaktan sıkıldım."

Diğer tarafa ulaşıp da ayağımı yere basınca rahatladım. Daha geniş olan bu tünelin yan taraflarında odalar vardı ve odalardan birine göz atınca, içinin kitap raflarıyla dolu olduğunu gördüm. Mağaranın merkezindeki kulübeler içecek kutusu ve plaka gibi şeyler barındırırken, daha derinlerdeki bu odalarda kitaplar vardı.

Artık seslere çok yaklaşmıştık. Sırtımı duvara yaslayarak yavaş yavaş solumdaki kapıya yaklaştım. Evet. Sesler buradan geliyordu.

---

* Burada kelime oyunu yapmayacağım. Fazla kolay. Kelime oyunları daha gizli olmalı.

Dif'e baktım ve ikimiz de derin bir nefes aldık. Ardından içeri daldık. Ben kılıcımla, Dif ise yumruğuyla. Sanki zombiye dönüşmüş bir ejderhayı yumruklamaya hazırmış gibi bir hâli vardı.

Bunun yerine, dişlerinden kan damlayan devasa bir tiranozor ile karşılaştık.

"Oh," dedim rahatlayarak. "Şükürler olsun."

On Beş

Düşünüyorum da...

Belki benim hayatım gerçekten Ezop'un yazdıklarına benzeyen bir fabldır. Bu fablların amacı insanları uyarmaktı. Ezop sonunda bir mesaj barındıran eğlenceli masallar anlatırdı. Bütün o hayvanlar *bu yüzden* yutulur, ezilir, parçalanır ve pencereden atılırdı.*

Benim hayatım bir masaldan ibaret değil elbette ama bütün bunların gerçekten yaşanmış olması, bir şeyler öğrenemeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Artık anlıyorum. Bütün bunların bir amacı var! Bütün bunlardan öğreneceğiniz bir şey var!

Bölümlerinizin kendi isimlerini seçmelerine izin vermeyin. Çok karmaşa yaratıyor.

Dinozor kafasını geriye atarak bir kere daha kükredi ve öfkesinin şiddetiyle bütün duvarları sarstı.

"Selamlar Alcatraz!" dedi odadaki küçük bir masada oturan bir pterodaktil.** Yelek ve pantolon giymiş olan pterodaktil, küçük bir fincandan çay yudumluyordu.

"Merhaba Charles," dedim. Dif'e içeri gelmesini işaret ettikten sonra yakınlarda Kütüphaneci olmadığından emin olmak için dışarı göz attım. "Douglas'ın nesi var?"

---

* Ne? Pencereden atılan fare fablını hiç duymadınız mı? Kürklü deniz miskinleri arasında çok popülerdir.

** İlk denemede yazdım. Şansa bak.

"Dudağımı ısırdım!" dedi tiranozor.

"Gerçekten mi?" diye sordum kılıcı kapıya yaslayıp cebimden bir mendil çıkartarak. "Bu kadar gürültü bunun için miydi?"

"Sen ona aldırma delikanlı," dedi Charles adındaki pteradaktil.** "Acı eşiği çok düşüktür ve yaygara koparmaya çok meyillidir!"

"Haksızlık ediyorsun," dedi Douglas. "Sen benim dişlerimi *gördün* mü? Dudağımı ısırmam o kadar da önemsiz bir olay değil!" Douglas bir tiranozora göre küçüktü. Yetişkin bir insandan biraz daha uzundu ama yine de dişlerindeki kanı temizleyebilmem için eğilmesi gerekti.

Masada Charles ile birlikte oturan birkaç dinozor daha vardı. Charles ve Douglas'ın yanı sıra, ördek gagalı bir dinozor olan Margaret ile de büyükbabamla birlikte gittiğim ilk kütüphane saldırısında tanışmıştım. Dört boynuzu ve uzun, sivri bir yüzü olan sonuncu dinozoru ise tanımıyordum. Etek ceket takım giymiş olduğuna göre dişiydi ama ders kitaplarında onun türünü hiç görmemiştim.

Dif dinozorları kendisine baktığımda saklamaya çalıştığı bir küçümsemeyle izliyordu. Belli ki o da Bastille gibi dinozorları pek sevmiyordu. Ben şahsen ruhumu emmek isteyen korkunç bir canavar yerine dostlarla karşılaştığım için çok mutluydum ve birer sürüngen olmaları benim için hiç de önemli değildi.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordum. "Geçen sefer dersinizi almadınız mı?" Kütüphaneciler dinozorları öldürüp kemiklerini müzelerde sergilemeyi severlerdi.

"Biz alan araştırmacılarıyız," dedi Charles öfkeyle. "Havasız bir üniversitede önemli işler yapamayız."

"Havasız kütüphaneler çok daha iyi," dedi ördek gagalı dinozor Megan.

---

* Bütün iyi smokinlerde mendil olur.

** İşte şimdi oldu.

"Ayrıca!" dedi tiranozor. "Buraya tek başına gelmene göz yumamazdık delikanlı!"

Homurdandım. "Konuşmamı siz de mi gördünüz?"

"Mızmızlanmayı bırakmanızın zamanı geldi!" dedi Charles fincanını kaldırarak. " 'Ya yardım edin ya da yolumdan çekilin!' Çok dramatik bir konuşmaydı. Kütüphanecilerin telaşa kapılmasına yol açtı."

"Geleceğimi biliyorlardı," dedim içimi çekerek. Dinozorların yanına oturdum ve onların İngiliz tarzı kurabiyelerinden yedim.*

"Evet, evet," dedi triceratops olmayan dinozor. "Ama Kütüphanecileri telaşlandıran şey sadece bu değildi. Gelişinin dışında, konuşman da onları allak bullak etti. Ne dediğinin farkında değil misin? İnanılmaz, olağanüstü, muhteşem bir şey söyledin!"

Dinozorlar beklentiyle bana baktılar. Tünelin başındaki Kütüphanecilerin dövüştüğümü düşündüklerini umdum. Buradaki kitapların başında bir arşiv görevlisi yoktu.

"Konuşmanda, 'Ben Kütüphanecilerin bilmediği bir şey biliyorum' dedin," diye hatırlattı Charles. "Kütüphaneciler bunun ne olduğunu çözmek için deliye döndüler!"

"Ben kararlılığımdan bahsediyordum," dedim. "O bir mecazdı. 'Sandıklarından daha güçlüyüm' anlamına geliyordu. Öyle bir şeyler işte." Omuzlarımı silktim. Neler söylediğimi o kadar da iyi hatırlamıyordum; ağzımdan bir anda çıkıvermişti.**

"Bir şey kastettiğini *düşündükleri* kesin," dedi Douglas yanıma oturarak. "Arkamıza yaslanıp olacaklara seyirci kalamazdık!"

"Fazla asker göz çıkarmaz sanırım," dedim.

---

* Evet, dinozorlar İngiliz'dir. Daha doğrusu, İngilizler dinozor şehirlerinin yer aldığı Kuzey Nalhalla'nın yerlileri gibi konuşurlar. Dolayısıyla onlarla tanışsaydınız, konuşmaları ve davranışları size İngiliz gelirdi. Yaramaz çocuklar gibi konuşan ve davranan Smedrylerin aksine.

** Evet, o konuşmanın tarihteki en etkili konuşmalardan biri olarak kayıtlara geçtiğini biliyorum. Ders kitaplarında yazanların aksine, o konuşmayı hazırlamak için üç hafta uğraşmadım. Hayallerinizi yıktığım için üzgünüm. Ama otobiyografimin bu aşamasına kadar geldiyseniz, o hayalleri çoktan pencereden atmışsınızdır herhâlde.

"Asker mi?" diye sordu pterodaktil Charles.

"Militan," dedi triceratops olmayan dinozor. "Savaşçı. Dövüşçü."

"Anlamını biliyorum Mary," dedi Charles. "Şaşırdım sadece. Biz pek de... savaşçı tipler değiliz Lord Alcatraz."

"Ama dediniz ki..."

"Burada olmamızın sebebi," dedi Margaret fincanını kaldırarak, "Suskun Diyarlılar'ın aşırı stres karşısında verdiği tepkiyi gözlemlemek için harika bir fırsat yakalamış olmamız!"

"Bu konuda kaç makale yazabiliriz biliyor musun?" dedi dört boynuzlu dinozor. "Kaç deneme, tez, bilimsel inceleme!"

"Kütüphanecilerin anayurdu kuşatma altında!" dedi Charles. "Smedryler Yücehane'de cirit atıyorlar ve burayı tamamen çökertmeye çalışıyorlar. Bu, *altın* değerinde bir fırsat."

"Harika," dedi triceratops olmayan dinozor. "Muhteşem, mükemmel, müthiş."

"Yardım etmenizi umuyordum," dedim.

"Douglas kurgusal eserler arşivinin 'M' bölümünü yedi," dedi Charles. "Bu biraz kargaşaya yol açabilir."

"Geri dönmeliyiz Alcatraz," dedi Dif. "Kara Optikçi dışarıdaki o zavallı ahmaklardan birini bizi aramaya gönderebilir." Dif, kendisine gösterdiğim koltuğa oturmayı reddetmiş ve kollarını bağlayarak kapıda durmayı tercih etmişti.

"Evet, tamam," dedim ayağa kalkarak. "Birkaç dakika yaygara koparıp sizinle dövüşüyormuşum gibi sesler çıkarabilir misiniz?"

Dinozorlar sessiz kaldılar.

"Rol yapmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Margaret.

"Performans sergilememizi!" dedi triceratops olmayan dinozor. "Temsil sunmamızı, canlandırma yapmamızı!"

"Bilmem ki," dedi Charles. "Burada tiyatroculuk dersi alan oldu mu?"

---

* Onun ne tür bir dinozor olduğunu çözdünüz mü?

"Ne?" dedi Douglas. "Güzel Sanatlar Fakültesi'ndeki aylaklarla mı kaynaşacaktık yani?"

"Lütfen," dedim. "Kütüphanecilerin buradaki canavarı öldürdüğüme inanmaları gerekiyor. Yoksa buraya gelip sizi bulurlar."

Dinozorlar içlerini çektikten sonra ayağa kalktılar. "Pekâlâ," dedi Margaret. "Ama bu sosyal deneye müdahale etmekten hiç hoşlanmıyorum genç Smedry."

Bir süre birbirlerine baktılar.

Ardından kükremeye başladılar. Çıkardıkları seslerin yüksekliği beni afallattı ve gözlerim fal taşı gibi açılarak sendeledim. Dinozorlar bütün şikâyetlerine rağmen rollerine ısınmakta zorlanmadılar ve öyle bir yaygara kopardılar ki kendimi duymakta bile zorlandım.

Dif'in yanına yürüdüm. "Beklesek iyi olur," dedim. "Bırakalım da dövüştüğümüzü sansınlar."

Dif başını sallayarak onayladıktan sonra kulaklarını tıkadı ve dinozorlara ateş püsküren gözlerle baktı. Cam Kırıkları! Dinozorlardan Bastille kadar bile hoşlanmıyordu. Başımı salladım ve o birkaç dakikayı arşiv odasını inceleyerek geçirmeye karar verdim. Oda kitaplarla doluydu ve bu kitapların hepsi stenografların biyografileri gibi görünüyordu. Stenografların biyografilerinin *yazıldığını* bilmiyordum. Hatta, stenografın ne demek olduğunu bile tam bilmiyordum.

Kütüphaneciler kitapları büyük bir titizlikle korumuşlardı ama bu kitapların hiçbiri *okunmuş* gibi görünmüyordu. Sırtları fazla kusursuz, sayfaları pırıl pırıldı. Bütün bunların amacı neydi? Bilginin kullanılması gerekmez miydi?

Odanın arka tarafında küçük bir masa ve sandalye buldum; sanki bir gün birileri gelip kitapları gerçekten okuyabilir düşüncesiyle, oraya rastgele yerleştirilmişlerdi. Masanın üzerinde bir ayna vardı ve kapüşonumu indirerek aynada kendime baktım.

Son zamanlarda hayatım felaketlerle boğuşmakla geçmişti. Bundan sonra hayatım hep böyle mi olacaktı? Peki ya okul? Oku-

la bayıldığım söylenemezdi ama daha öğrenmem gereken şeyler olduğundan emindim.*

Dinozorlar arkada dövüş sesleri çıkarmaya devam ederken, aynadaki yansımama baktım.

Derken, aynadaki ben yürümeye başladı.

Arkaya sıçradım ve Merceklerden birini elime almak için cebime uzandım. Bu bir Kütüphaneci tuzağı mıydı? Hayır... Aynada ansızın başka bir yer göründü; sokaktaki vitrinde gördüğümü sandığıma benzer bir yer.

Beyaz sütunlar, taş kaldırımlar, heykeller ve çeşmeler...

Incarna, diye düşündüm. Smedry soyunun ve Yeteneklerin başlangıcı olan krallık. Yunanistan'a benziyordu ama giysiler daha havalıydı.**

Aynadaki Incarna yanıyordu.

Aynaya yaklaştım ve parmaklarımla ona dokundum. Ayna serindi ama parmaklarımı yakması gerekirmiş gibi hissediyordum. Aynadaki hayaletim sokaklarda yürümeye başlayınca, mahvolmuş bir cennet gördüm. *Yanmaması* gereken taş binalardan alevler fışkırıyordu.

Her yer sarsıldı ve yakınlardaki bir bina çöktü. Hayalet yıkımın farkında değilmiş gibi geçip gitti.

Incarna'nın yıkıldığı günü izliyorum, diye düşündüm. Kaçabilenler kaçmış ve bir kısmı İskenderiye'ye ulaşmıştı. Büyük-büyük-süper büyükbabamın da gömüldüğü yer burasıydı.

O, Yetenekleri suçlamıştı. İçimde gizlenen şey böyle bir şey miydi? Şehirleri yok edecek bir güç? Kıtaları? *Medeniyetleri?*

O gücü neden geri istediğimi hissediyordum?

Aynadaki Alcatraz artık gölgeler, hatta neredeyse dumanlar içindeydi. Yanan şehirde yürüyerek binaların *eridiği* bir yere yak-

* Bilinmesi gereken her şeyi bilmezsem, ukala dipnotlar yazmaya nasıl devam edecektim?

** Togaları daha şıktı ve güneş gözlükleri takmışlardı.

laştı. Kıpkırmızı bir renge bürünmüş olan binalar parçalara ayrılıyordu. İleride, gökyüzüne uzanan parlak bir ışık vardı.

Kaşlarımı çatarak cama yaslandım. Yoksa... bu ışığı bir yerden *biliyor* muydum?

"Kuzen?"

Sıçrayıp arkama dönünce, Dif'in kafasını eğerek beni izlediğini gördüm. Dinozorlar rol icabı dövüşmeye devam ediyorlar ve acıyla bağırarak *duvarlara mobilyalar* fırlatıyorlardı.

"Vay canına," dedim. "Kendilerini iyice kaptırdılar."

"Hepimizin vahşi bir yanı vardır," dedi Dif. "Bazıları bunu daha derinlere gömer. Neden aynaya bakıyordun?"

Tekrar aynaya döndüm ama normal hâline dönmüş olan aynada artık sadece yüzüm görünüyordu. "Ben..." dedim. Ardından başımı salladım. "Bunun ne tür bir cam olduğunu biliyor musun?"

"Optikçi olan sen değil misin?"

Elbette. Şapşal. Optik Merceklerimi çıkartıp aynaya baktım ama cam parlamadı. Özel bir yanı yoktu.

Mercekleri kaldırdım.

"Sen iyi misin kuzen?" diye sordu Dif. "Yani, tuhaf ve kaçık olmamız gerektiğini biliyorum ama bunun aynalarla oynaşmaya kadar vardığını bilmiyordum..."

"Aynayla 'oynaştığım' falan yoktu."

Douglas arkadan kalelerle ve sessizlikle ilgili bir şeyler bağırdıktan sonra bir erkek grubunun şarkıcısıymış gibi 'O' sesleri çıkarmaya başladı. Ardından da yere yığıldı.

"Dif," dedim. "Yeteneğinin hâlâ çalıştığından *emin* misin?"

"Evet," dedi Dif. "Bizi Kütüphanecilerin arasına aldıklarında kullandım."

Demek *öyle* kaçmıştı. "Ne oldu? Yeteneğin ne yaptı?"

Dif omuzlarını silkti. "Sen söyle. Kullandığımda bana bakıyordun."

"Öyle mi?"

Dif başını sallayarak onayladı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Benim Yeteneğim de böyle bir şey işte," dedi Dif. "Peki... sen seninkini ne zaman kullanacaksın? Dürüst olmak gerekirse, Kırma Yeteneğinin nasıl iş gördüğünü uzun zamandır merak ediyordum."

Bir an şaşırdıktan sonra yaşananları Dif'e hiç doğru düzgün anlatmamış olduğumuzu fark ettim. "Diğer Yetenekleri kırdım," dedim dinozorlara doğru yürüyerek.

"Ne, *ciddi* misin?" diye sordu Dif beni takip ederek.

"Evet," dedim. "Benim Yeteneğim çalışmıyor. Kaz'ın ve büyükbabamınki de. Acaba yaptığım şey sadece belirli bir bölgeyi mi etkiledi? Senin Yeteneğin çalıştığına göre, belki de sadece bana yakın olan kişiler Yeteneklerini kaybetmişlerdir." Başımı salladım. "Buradan çıktığımızda diğer Smedryler ile temas kurmalı ve onların Yeteneklerinin çalışıp çalışmadığını öğrenmeliyiz."

Bu bilgilere çok şaşırmış gibi görünen Dif başını sallayarak onayladı. Dinozorlara yaklaştım. Tiranozor Douglas sırtüstü yatıyordu ve küçük kolları havadaydı. "Nasıldı?" diye sordu.

"Mükemmeldi," dedim getirdiğim kılıcı elime alarak. "Kütüphaneciler dehşete kapılmışlardır eminim. Geri döndüğümüzde, bizi istediğimiz yere götürürler umarım."

"Dönmek zorunda mıyız kuzen?" diye sordu Dif. "Yücehane'nin daha derin kısımlarına ilerleyebiliriz."

"Nereye gideceğimizi bilmemize imkân yok."

"Ben o kadar da emin değilim," dedi Dif. "Sanırım burayı çözmeye başladım. Hem ne kadar karmaşık olabilir ki? Sonuçta burayı Kütüphaneciler inşa etmişler ve çok da zeki insanlar oldukları söylenemez!"

"Kütüphanecileri küçümseme," dedim. "Çılgınlığa kalkışmamız için hiçbir sebep yok."

"Ha?" diye sordu Dif şaşkınlıkla. "Bunun için bir sebep gerektiğini bilmiyordum..."

Douglas'ın ayağa kalkmasına yardım ettim. Bu pek de kolay bir iş değildi, çünkü o küçük bir tiranozor olmasına rağmen çok ağırdı.*

"Arkadan sıvışmak istemediğinden *emin* misin?" diye sordu Dif.

"Eminim," dedim Douglas'a bakarak. "Korkarım dudağını tekrar ısırmanı istemek zorundayım Douglas..."

* Bastille bakmam için ısrar etti. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sadece birkaç ton ağırlığındaymış.

On Altı

Evet, geçen bölümde Bastille'den bahsettim.*

Muhtemelen bu, üzerinizdeki gerilimi biraz azaltmıştır. Ne de olsa Bastille gelecekte, yani bu kitapları yazdığım sırada benimle konuştuğuna göre iyileşecek. Değil mi?

Evet. Bastille iyi.

Bu kitapta ölecek olan kişi o değil.

Douglas'ın kanıyla kaplı kılıçla ip köprüye çıktım. (Evet, Douglas haklıydı. Bir tiranozor dudağını ısırdığında çok fazla kan çıkıyordu.) Dif de bana katıldı ve köprüde sessizce ilerledik.

Kütüphaneciler köprünün sonuna toplanmışlardı. Olup bitenleri görmek için farkına varmadan köprüye yaklaşmışlardı. Kara Optikçi en arkadaydı. Köprünün ortasında durup kanlı kılıcı kaldırdım ve Kütüphaneciler mırıldanmaya başladılar.

Altımdaki fanlardan *vu, vu, vu* diye sesler geliyordu.

Derken, *vuvuvuvu* diye sesler gelmeye başladı.

Sonunda da şöyle bir şeye dönüştü:

VUVUVUVUVUVAYCANINANEKADARHIZLANDIK!

Her nedense fanlar hızlanmak için o anı seçmişti. Fanlar havayı alıyor ve bütün Yücehane'ye dağıtıyordu. Ansızın beni köprü-

* Dipnotta bahsettim. Dolayısıyla, eğer dipnotlara bakmıyorsanız, kaçırmışsınızdır. Şu andakini de kaçırdığınız gibi. Bu durumda, hakkınızda ne istersem söyleyebilirim ve görmezsiniz. Ama o zaman ne eğlencesi kalır?

den fanlara atmaya çalışan bir rüzgâr anaforunun ortasında kalmıştım.

Korkuyla bağırdım ve kılıcı bırakarak köprünün kenarlarına sıkı sıkı tutundum. Dif de aynısını yaptı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Bir dakika. Dif'in yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. Rüzgâr kapüşonunu düşürmüştü. Demek ki... evet, benimkini de düşürmüştü.

Kütüphanecilere baktım. Onlar da bana baktılar.

Derken Kara Optikçi korkuyla çığlık attı ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Diğer Kütüphaneciler de onu takip ettiler ve geride bir tek ellerini beline koymuş bir silüet kaldı.

Dif ile birlikte, tehlikeli bir şekilde sallanan köprüde yürümeye başladık. Neyse ki köprüden geçmeyi başardık ama biz geçer geçmez köprü bir taraftan diğer tarafa savruldu ve sonunda da koptu.

Anaforun tahtaları yutmasını izlerken yutkundum. Şaşkın görünen Dif'e baktım. Bu fanlarda *kesinlikle* bir terslik vardı.

Fanların hemen üzerindeki rüzgâr tünelinden kurtulmuş olduğumuz için, hava akımı bizi artık o kadar etkilemiyordu. Yine de fanların sesinden kurtulmak için oradan uzaklaştık.

"Bu büyük bir haksızlık," dedi annem, Kütüphanecilerin kaçtığı yöne bakarak.

"Ha?"

"Neden *senden* korkuyorlar?" diye sordu annem kollarını bağlayıp ayağını yere vurarak. "Korku saçmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Beni umursamıyorlar ama kötü bir saç modeli olan ergenlik çağındaki bir çocuktan kaçıyorlar. İşe bak."

"Sen çok kötü bir annesin. Biliyorsun, değil mi?"

"Telafi etmek için kurabiye falan yaparım istersen," dedi Shasta. Duraksadı. "Anneler öyle şeyler yapar, değil mi?"

"Bilmiyor musun?"

"Bu iş için çalışma fırsatım olmadı," dedi Shasta. "Bize bir kullanım kılavuzu veremezler miydi sanki?"

Planımız işe yaramamıştı. Kanlı kılıcımı kaybettiğim yetmezmiş gibi, Kütüphaneciler de kaçmışlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Hım?" dedi Shasta.

"Kara Optikçi bizi Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlerin bulunduğu yere götürecekti."

"Neden öyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Dif.

"Benim Kâtip için çalıştığımı sanıyordu. Ona öyle söyledim."

Dif irkildi. "Ne?"

"Evet," dedim. "İddia ettiğim kadar güçlü olup olmadığımı sınamak için beni canavarı öldürmeye gönderdi."

"Dinozorlar," dedi Shasta umursamaz bir tavırla. "Hiç kimsenin fark etmediğine inanamıyorum. Buradaki hiç kimse yaygara koparan bir tiranozor görmemiş mi?"

Hay aksi. İnanılmaz bir şey başardığımı sanmasını istemiştim. "Kara Optikçi gittiğine göre, bizi Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlerin bulunduğu arşive götüremez. Baştan başlamak zorundayız."

"Evet," dedi Shasta. "Baştan başlayabiliriz. Ya da bunu kullanırız." Cep telefonuna benzeyen küçük bir aygıt çıkarttı.

"Bu..."

"Kara Optikçi'nin kimliği mi?" dedi Shasta. "Evet."

"Sen onu..."

"Çaldım," dedi Shasta. "Ne var? Burada epik bir balat bestelediğimi mi sanıyordun? Dikkat dağıttığın için teşekkürler."

"Harika. Haydi, aygıtı açalım."

Annem aygıtı cebine koydu.

"Dur! Ne yapıyorsun?"

"Kuralları bir daha gözden geçirelim," dedi Shasta gözlerime bakarak.

"Kurallar tartışmaya açık değil."

"Gerçekten mi? Çok yazık." Uzaklaşmaya başladı.

Kolunu tuttum. "Aygıtı aç."

"Yoksa ne olur Alcatraz? İstediğini elde etmek için bana zarar vermeye hazır mısın? Denemeye karar versen bile başarabilir misin sence?"

Dif'e baktığımda, "Kendi başımıza devam etmemiz gerektiğini söylemiştim," dercesine omuzlarını silkti.

Dişlerimi sıkarak anneme döndüm. "Ne istiyorsun?"

"Onu bulduğumuz zaman babanla konuşabilirsin," dedi. "Aklını başına getirmeye çalışabilirsin. Ama seni dinlemezse, onunla *ben* ilgileneceğim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Hayır. Biz..."

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun çocuk?" diye çıkıştı annem. "Oyun oynadığımızı mı? O kaçık büyükbabanla çok fazla zaman geçirdiğin için, dünyayı gerçek hâliyle görmeyi unuttun mu?"

Patlamasına şaşırarak bir adım geri çekildim.

"Babanı durduracağız," diye bağırdı Shasta. "Buraya bunun için geldik. İçimiz paramparça olsa bile onu *durduracağız*. ANLADIN MI?"

"Ben..."

Anlamış mıydım?

Başka ne için gelmiştik? Hangi adımları atmaya hazırdım?

"Önce onunla konuştuğum sürece..." dedim isteksizce. "Ben işimi bitirip sana işaret vermeden hiçbir adım atmayacaksın."

"Tamam," dedi annem. "Ama sana bu hakkı vermemin tek sebebi, yanıldığımı bilmeme rağmen, sana kulak vereceğini umuyor olmam."

Annem aygıttaki bir düğmeye basınca, aygıttan havaya üç boyutlu kırmızı çizgiler yansıdı. Yücehane'nin bütün tünelleri, arşivleri ve odaları görünüyordu. Bu şekilde bakıldığında, binlerce tünel ve oyuk barındıran bir karınca yuvasına benziyordu.

Girdiğimiz yeri buldum; tepesinde bir sunak* bulunan yüksek kule sayesinde kolaylıkla tanıdığım, ana mağaranın ortasına yakın bir yer.

Gittiğimiz yolu haritadan takip ederek fanların olduğu odayı buldum. Haritada böyle birkaç oda görünüyordu; acaba fanların hepsi bu kadar kuvvetli miydi? Uzakta durmama rağmen hava akımının ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum.

Burası çok büyük bir yerdi. Gözlerimi kısarak haritadaki simgeleri inceledim. Burada uzun süre durmak güvenli miydi? Ya...

"İşte," dedi Dif simgelerden birini göstererek. "Unutulmuş Dil'de yazılmış metinler. Leylak rengi seviyesinde kimlik gerektiriyormuş."

"Peki... bizde ne var?" diye sordum.

"Safran rengi," dedi annem.

"Yani..."

"Bizi içeri sokmaya yeter," dedi annem.

Rahatlayarak başımı salladım ve bulunduğumuz yerle arşiv arasındaki yolu ezberledim. Ana odaya dönmemiz, ardından da farklı tünellerden geçmemiz gerekiyordu. Bu tüneller de başka bir rüzgâr tünelinin *üzerindeydi*.

"Gidelim," dedi annem aygıtı kapatmaya yeltenerek.

Elimi kaldırarak onu durdurdum ve yolu tekrar gözden geçirdim. Haritada farklı bir şey dikkatimi çekmişti. Yolumuzun üzerinde sayılırdı...

Aygıt birdenbire parladı ve yansıttığı harita çok daha fazla ışık saçmaya başladı. Geri çekildim. Bunu ben mi yapmıştım? Ben ona *dokunmamıştım* bile.

Annem öfkeli bir tavırla aygıtı kapattı. "Isınmış," dedi aygıtı cebine koyarak. "Ne yaptın?"

---

* Evet, sunak dedim. Tepesindeki o kitap yığınının ne olduğunu zannediyordunuz? Eski ansiklopedilerden yapılmış bir sunak. Şaka yapmıyorum. Bu paragrafı yazmak benim için çok zor oldu; bir mola vereceğim ve ağzımdaki kötü tattan kurtulmak için balık kroket yiyeceğim.

"Hiçbir şey!" dedim. Ne var ki itiraz etmeye vakit yoktu; bir plan yapmıştım. İlkine benzeyen bir plan.

Küçük bir farkla.

Koşmaya başladım. Shasta homurdanarak beni takip etti ve Dif de peşinden geldi. Taş köprülerin ve yüzlerce arşiv kulübesinin bulunduğu ana mağaraya çıktık. Tavandaki açıklık, merkezin yakınlarında altın bir ışık sütunu oluşturmuştu. Uzaktan silah sesleri geliyordu... Himalaya'nın ekibi savaşmaya devam ediyordu.

Sağa döndük. Ana mağaradaki Kütüphaneciler bağırarak koşuşuyorlardı. Belli ki paniğe kapılmalarına yol açan bir şey olmuştu. Birçoğu tavanın patlamasını ve peşinden gelen istilayı geçici bir ilgiyle izlemişti. Birdenbire neden korkuya kapılmışlardı?

En azından koşmamız göze batmıyordu. Hatta belki bu sayede işimiz varmış gibi görünürdük de hiç kimse bizi canavar avlama ekibine katmazdı.*

Koşmaya devam ederken, annem yanıma geldi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Cebimden telefonu çıkarttım. Bu kadar sıradan bir şey kullanmak bana tuhaf geliyordu ama durum buydu. Telefonda sadece üç numara kayıtlıydı; sonuncuyu aradım.

Himalaya telefonu açtı. "Evet?" dedi nefes nefese.

"Bir şey mi yaptınız?" diye sordum.

"Binanın ikinci katına çekilmek zorunda kalmak dışında mı?" diye sordu Himalaya. Telefondan silah sesleri geliyordu. "Durum iyi değil Alcatraz. Yakında etrafımızı saracaklar."

"Anlaşıldı," dedim. "Siz artık çekilebilirsiniz. Dikkat dağıtmanıza gerek kaldığını sanmıyorum."

"Evet," dedi Himalaya. "O konuya gelecek olursak..."

İçimin ürperdiğini hissettim.

"Bulunduğumuz binanın tepesine özel bir tim konuşlandırdılar," dedi Himalaya. "Yan binaya da *keskin nişancılar* yerleştirdiler. Kancaları kullanıp, tırmanarak çıkmamız imkânsız. Buradan

* Bunu kötü bir şey gibi göreceğimi hiç düşünmezdim.

kurtulmamızı sağlayacak bir planın vardır diye umuyordum... Kapana kısıldık."

Cam Kırıkları.

"Rüzgârın dikkat dağıtması iyi oldu gerçi," diye ekledi Himalaya.

"Rüzgâr mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Himalaya. "Havalandırma sistemi çok güçlü çalışıyor. Bizim binada, hava kanalının yakınındaki raflar devrildi. Özenle düzenlenmiş belgeler dört bir yana savruldu..."

Himalaya'nın gözünün seğirdiğini görür gibi oldum.

"Şu anda onları düzenlemen gerekmiyor Himalaya," dedim. Havada kâğıtların uçuştuğu bir arşive doğru telaşla koşan Kütüphanecilerin yanından geçtim. En azından, deli gibi koşuşturmalarının sebebini biliyordum artık.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Himalaya. "Ama ortalık *darmadağın* oldu. Her neyse, bu durum sadece benim ekibimdekileri değil, dışarıdaki Kütüphanecileri de kötü etkiliyor. Hâlâ hayatta olmamızın tek sebebi, düşman kuvvetlerinin bir kısmının devamlı o veya bu arşivin temizlenmesine yardım etmeye gitmesi."

"Hiç yoktan iyidir," dedim.

"Alcatraz," dedi Himalaya alçak bir sesle. "Bir şey daha var. Burada bir parça Kalkan Cam'a dokundum. Onu korunmak için yanımızda getirmiştik ama ışıltılı kumu hemen tükendi. Alcatraz... ona dokunduğumda... parlamaya başladı."

Donakaldım.

"Sen Optikçi değilsin."

"Değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Folsom da değil. Ama o da camın parlamasına yol açabiliyor. Bunun anlamı ne?"

Bunun anlamı, olup bitenler konusunda hiçbir fikrimin olmadığıydı. Anlaşılan camın tuhaf tepkiler vermesine yol açan sadece büyükbabam ve ben değildik; bizde etkisi daha güçlüydü ama Himalaya ile Folsom'un da başına geliyorsa...

"Lütfen Alcatraz," dedi Himalaya. "Savaşmaya dönmek zorundayım. Ama bize yardım edebilirsen çok iyi olur."

Bana bel bağlayan daha çok sayıda insan. Himalaya telefonu kapatırken, midemin düğümlendiğini hissettim. Özgür Krallıklar hava kuvvetleri, direnişçi Kütüphaneciler ve hatta Charles ile dostları bile buradaydı, çünkü konuşmama inanmışlardı. Kendiliğinden gelişmiş olsa da, bu başkaldırının lideri bendim.

Onları nasıl kurtaracaktım? Çoğu zaman kendimi bile zor kurtarıyordum.

Unutulmuş Dil'de yazılmış metinlerin bulunduğu arşive çıkan tünele döndük. Işık yine sadece duvarlarda bulunan kafatası şeklindeki lambalardan geliyordu. Dışarıdaki kargaşayla kıyaslandığında bu tünel çok sessiz ve sakindi.

"Kâtip," dedim telefonu cebime koyup anneme bakarak. "Kara Optikçi, birinin bu unvanı kullandığını teyit etti. Kâtip'in nasıl göründüğünü biliyor musun? Belki, Biblioden gerçekten döndü mü yoksa sadece bu unvanı kullanan biri mi var belirleyebiliriz."

"Çok zor," dedi annem. "Elimizde bir resmi bile yok, olsaydı da Kütüphanecilerin önde gelenleri bizimle paylaşmazlardı zaten. Ama... Bir Kütüphanecinin bu unvanı kullanmaya kalkışacağını zannetmiyorum Alcatraz. Biblioden'in yeniden canlanmanın bir yolunu bulduğu olasılığıyla yüzleşmeliyiz. Ya da aslında hiç ölmediği olasılığıyla."

Burada durup akıllıca bir şey söylemek istiyorum.

İstiyorum ama söyleyemem, çünkü şu anda kendimi hiç de akıllı hissetmiyorum. Dolayısıyla, buraya bunun yerine kürklü deniz miskinlerinin çiftleşme çağrısını koyacağım:

"Hey, pizza yemeye gidelim mi?"

Gerçekten muhteşem hayvanlar.

Tünelde bir yol ayrımına geldik. Rüzgâr sol tarafta daha şiddetli esiyordu ve annem o tarafa döndü. Ulaşmak istediğimiz arşiv o taraftaydı.

Ne var ki ben sağa döndüm.

"Alcatraz?" diye seslendi annem yol ayrımında durarak. Dif hemen beni takip etti. Sonunda annemin ayak seslerinin de arkamdan geldiğini duydum.

Haritayı ezberlemiştim ve istediğim yere ulaşmak için bu tünelde dört oda saymam gerektiğini biliyordum. Karşımda kilitli çelik bir kapı bulunca, hayal kırıklığına uğradım. Neyse ki annem yaklaşınca, kapının yanındaki ışık yeşile döndü. Kimliğin erişim yetkisi bizi kapıdan geçirmeye yetiyordu.

"Burası neresi?" diye sordu Dif.

"Kimya laboratuvarı ve tıbbi malzemeler deposu," dedi annem girişin üzerindeki yazıyı okuyarak. Taştaki yazı benim bilmediğim bir dildeydi. "Neden buraya geldik?"

Elimi kapıya koydum. "Çünkü," dedim, "Kütüphanecilerin komaya soktuğu bir arkadaşım var ve panzehiri *burada* tuttuklarından eminim."

On Yedi

Araba kullanmayı bilmiyorum. Ne var ki biliyor olsaydım ve bu kitap bir araba olsaydı, ayağım gaz pedalında olurdu ve saatte 320 kilometre hızla gidiyor olurduk.

Biyografimin bu son bölümlerini çok düşündüm. Artık *beşinci* ve son kitabın bitimine yaklaşıyorsunuz. Maceralarımı okumak için saatler harcadınız. Hepsi buraya varmak içindi.

Bu anın önemini anlamanızı istiyorum; bütün bunların ne kadar ciddi olduğunun farkına varmanız gerekiyor. Dolayısıyla, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacağım. İnanılmaz, tehlikeli ve hiç beklenmedik bir şey.

İleri atlamanıza izin vereceğim.

Evet, biliyorum. Şimdiye kadar bütün kitaplarda sonraki sayfalara bakmanızı yasakladım. Bunu yapanlarla dalga geçtim. Kitap okurken asla ve *asla* sonraki sayfalara bakmamanızı söyledim.

Oysa şimdi bunu yapmanıza izin veriyorum. Bu son işte bu kadar önemli. Bütün bunlar işte bu kadar tehlikeli.

Ancak bunu kontrollü bir şekilde yapmalıyız. Bu girişin sonunda yirminci bölüme bakmanıza ve ilk iki paragrafı okumanıza izin veriyorum.

Sadece o bölümün *sadece* ilk iki paragrafını okuyun. Diğer kısımlara göz atmak yok. Sadece o iki paragraf.

Onları yüksek sesle okuyun.

Tıbbi malzemeler deposunun kapısını araladım ve yüzüme şiddetli bir rüzgâr çarptı; içerideki havalandırmalar tam güç çalışıyordu. Pürüzsüz metal yüzeylerle dolu olan bu odanın, Yücehane'nin diğer kısımlarındaki organik "kayalık mağara" havasından çok farklı bir havası vardı. İçeride iki Kütüphaneci raflara cam tüpler yerleştiriyordu. Siyah yerine beyaz cübbeler giymişlerdi ve fısıltılarla konuşuyorlardı.

"Sana *gördüm* diyorum," dedi içlerinden biri. "İskenderiye'ye düzenlenen seferdeydim; neye benzediklerini biliyorum. Ruhların buraya neden geldiğini bilmiyorum ama geliyorlar."

Geri çekilip Dif'in ve annemin kapı aralığından içeri bakmasına fırsat tanıdım. "Kütüphanecilerin gitmesini beklememiz gerekiyor," dedim.

"Zamanımız yok," dedi annem.

Ayağa kalktı ve bizi iterek odaya girdi. Sinirden bağırmamak için kendimi zor tuttum ve Utanç Merceğini bulmaya çalıştım. Ne var ki onu insanların üzerinde kullanamazdım. Kütüphanecilerin bile. Ben...

"Siz ikiniz!" diye bağırdı annem. "Ana mağarada yaralılar var."

İki Kütüphaneci dönüp annemin siyah cübbesine baktı ve ardından da içeri girmeye izni olduğunu gösteren yeşil ışığa göz attı.

"Yaralılar mı?" diye sordu içlerinden biri. "Neden yaralılar var?"

"Olup bitenlerin farkında değil misiniz?" diye çıkıştı annem. "İşe yaramaz ahmaklar! Asiler Yücehane'ye girdi."

"Rüzgârın sebebi onlar mı?" diye sordu içlerinden biri. Üzerine su dolu deney şişeleri koymak zorunda kaldıkları kâğıtları işaret etti.

"Elbette," dedi annem. "Mokia'da savaş meydanından çaldıkları bize ait silahlardan da getirmişler ve onları kullanarak askerlerimizi bayıltıyorlar. Panzehir lazım. Derhâl."

"Derhâl mi?" diye sordu içlerinden biri.

"Derhâl," dedi annem. "Şu anlama geliyor; HEMEN ŞİMDİ dediğimi yapmazsanız, dilinizi kopartırım."

Kütüphaneciler koşarak bir dolabın kilidini açmaya gittiler. Annem kollarını bağladı ve kaşını kaldırarak bana baktı. Annelik becerilerini pek beğenmiyordum belki, ama istediğini yaptırmakta çok başarılı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. İnsanlar bir an önce ondan kurtulmak istedikleri için bile olsa dediğini yapıyorlardı.

Kadın Kütüphaneci parfüm numunesinden daha küçük bir şişeyle döndü. Annem şişeyi şüpheyle süzdü.

"Bir şişeden çok daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi.

"Hayır, yok," dedi kadın şişenin kapağını açarak. "Bu karışım çok yoğundur. Birkaç damlanın yapabileceklerine şaşarsınız. Şişeyi yaralının burnuna tutmanız yeterli. Kokuyu aldığı anda uyanır."

Şişeden belirgin bir tarçın kokusu geliyordu. Koklaması zararsızmış gibi görünüyordu. Annem bana baktı ve başımı sallayarak onayladım. En azından Bastille'e yeterdi.

"Alalım," dedi annem şişeye uzanarak.

"Sekizinci seviye kimyasalları gözümüzün önünden ayırmamız yasak," dedi kadın şişenin kapağını kapatarak.

Annem ona ateş püsküren gözlerle baktı ama kadın kararından caymadı.

"Pekâlâ," dedi annem. "Şişeyi merkeze, sunağın yakınlarına götür. Yaralılara koklat."

"Şey..." dedi kadın kıpırdanarak. "Orası çatışmanın olduğu yer değil mi...?"

"Evet. Ben ne dedim?"

"Ama ben bir bilim uzmanıyım."

"Merak etme," dedi annem. "Meslektaşını da yanına alabilirsin. İkiniz birlikte güvende olursunuz eminim."

Kısa bir bakışma yarışından sonra kadın cesaretini kaybetti ve başını sallayarak onayladı. İki bilim uzmanı sanki cennette elma yerken yakalanmış gibi hızlı adımlarla uzaklaştı.

Arkalarından kapıyı kapattıktan sonra şişeyi çıkarttıkları dolaba koştum. Dolap kilitliydi. Alçak bir sesle söverek metal dolabın kapağını zorladım. Açmak için levye gerekiyordu.

"Zaman kaybediyoruz," dedi annem kollarını bağlayarak.

"Dostlarım bana güveniyor," diye mırıldandım.

"Dostların dünyanın kaderi kadar önemli değil."

"Katılmak zorundayım," dedi Dif. "Bu hareket ne kadar muhteşem, sorumsuz ve fevri olsa da, burada fazla oyalanamayız kuzen."

"Bir dakika," dedim. Yakınlardaki bir masada duran tornavidayı aldım ve dolabı zorlayarak açmaya çalıştım.

Bu çok saçmaydı. Bir şeyi kırmaya çalışıyor ve beceremiyordum. *Bu* kaç kere başıma gelmişti? Tamam, Yeteneğimin istediğim şeyin dışındaki şeyleri kırdığı olmuştu ama ailemin yanında geçirdiğim şu son birkaç ayda onu kontrol etmeyi öğrenmiştim. Kazara bir şeyleri kırmaktan kurtulmuştum. Gücümü büyükbabamın öğrettiği gibi kullanabiliyordum.

Oysa şimdi... hepsi gitmişti. O küçük metal parçasını ve kilidini aşamamanın içimde yarattığı güçsüzlük duygusu korkutucuydu. Birkaç dakika boyunca annemin ve Dif'in gözlerini üzerimde hissederek boşu boşuna çırpındıktan sonra tornavidayı çarparak yanımdaki metal masaya koydum.

Yapabildiğim tek bir şey varsa, o da bir şeyleri kırmaktı! Sanki temel bir parçamdan yoksun kalmıştım. Acaba büyükbabam ve diğerleri böyle mi hissediyorlardı? Ben başta Yeteneğimden kurtulduğuma sevinmiştim; onu bir süper güç olarak değil de, bir lanet olarak görmemin üzerinden fazla zaman geçmemişti.

Diğerlerine bakmak ve yardım istemek için döndüm ama yakınlardaki bir camda yansımamı gördüm. Yansıma beni izliyordu ve ben hareket ettiğimde etmiyordu.

"Sen osun, değil mi?" diye sordum yansımaya. "Yetenek?"

"Alcatraz?" dedi annem.

Ona aldırmadım ve camda kendi gözlerime baktım. Silüet başını olumsuz anlamda salladı.

Yerimden zıpladım. Bunu bekliyordum ama yine de zıpladım.

"Nesin öyleyse?" diye sordum.

Silüet dudaklarını kıpırdattı. *Senim.*

"Sen bir şeyleri kırıyordun," dedim. "*Her şeyi* kırıyordun. O ben değildim. Ben bunu *istemiyordum.*"

İstemiyor muydun? diye sordu silüet. *İnsanları uzaklaştırmak istemiyor muydun? Yalnız kalmak istemiyor muydun?*

"Ben..."

Ben senin için neyim? diye sordu silüet. Onu neredeyse duyabiliyordum. *Kontrol edilecek, bastırılacak, kullanılacak sonra da göz ardı edilecek bir şey mi?*

"Bunu neden yaptın?" diye sordum cama yaklaşarak. "Neden Mokia'yı kurtarmamı sağladıktan sonra *gittin?*"

Belki de benim suçum olmayan şeyler için suçlanmaktan bıkmışımdır, dedi silüet.

Cama baktım ve gözlerimden yaşlar aktığını fark ettim. Annem sanki vahşi bir hayvana yaklaşırmış gibi tereddütle yanıma geldi. Koluma dokundu. "Alcatraz? İyi misin?"

"Hayır," dedim dolaba dönerek. Ellerimi metale koydum ve Yeteneğimi kullanmaya çalıştım. Ona ulaşmak için büyük bir çaba sarf ettim.

Çok yaklaştım. Biraz daha...

Olmadı.

Ne var ki cübbem tekrar konuşmaya başladı.

"Kapüşonumun yanlış anda düşmesine göz yumduğuma inanamıyorum!" diye bağırdı. "Her şeyi mahvettim!"

Konuşan çok fazla cansız nesne olduğunu düşünüyorsanız, bir kitapla konuştuğunuzu hatırlatırım.*

* Kitabı yüksek sesle okuyorsunuz, değil mi? Bir aşamada bunu yapmanızı istediğimden eminim.

Utanç Merceği. Söverek onu cebimden çıkarttım ama çok ısınmıştı. Parmaklarımı yakınca, onu yere düşürdüm. Mercek yerde sektikten sonra durdu ve yukarı doğru ışık yaymaya başladı.

"Ben korkunç bir tavanım..."

Bastille'e söylediğim son şeyin, beni koruması gerektiğiyle ilgili bir şikâyet olduğuna inanamıyorum, diye düşündü bir parçam. *Çok utanıyorum...*

Eyvah.

"Dışarı!" diye bağırdım herkese. Tornavidayı alıp çömeldim ve Merceği tornavidayla dolaba doğru döndürdüm.

"Vay canına," dedi dolap. "O tatlı bilim uzmanının parmaklarını sıkıştırdığıma inanamıyorum. Hem de çok yanlış bir anda. İkimiz baş başaydık ve... Artık katlanamıyorum!"

Hayır. Dolabı patlatamazdım. O zaman şişeler kırılırdı. Merceği yakındaki duvara doğru döndürdüm. Bunun da işe yaraması zordu ama yine de daha iyi bir seçenekti.

"Ben dünyanın en kötü duvarıyım," dedi duvar. "Tek yaptığım, diğer duvarlara bakmak. Köşelerimdeki lekeleri görüyorlar mı acaba? Benimle bu yüzden mi konuşmuyorlar? Ah!"

Onu hayal kırıklığına uğrattım... diye düşündüm. *Herkesi hayal kırıklığına uğrattım...*

Duvarın bir bölümü patladı ve tornavidanın tepesi eridi. Duvar patlayınca, metal dolap umduğum gibi serbest kaldı. Dolabı düşmeden yakalamayı başardım; arkası açıktı. Bilim uzmanının bize gösterdiği küçük şişedeki sıvıyla aynı renkte bir sıvı barındıran büyük şişeyi aldım.

"Ben dünyanın en kötü zeminiyim."

"Ben ne berbat bir masayım!"

Her şeyi mahvettim, diye düşündüm. *O kadar beceriksizim ki patlayabilirim...*

Odanın içindeki nesneler patlamaya başlarken, elimde şişeyle kapıya atladım. Tavan, masalar, duvarlar. Hepsi korkunç bir sesle patladı.

Ne var ki ben canlı kurtuldum.

İçimde hâlâ bir parça utanç olsa da, yeterince uzaklaşmayı başarmıştım. Büyük bir ışık sütunu odadaki her şeyi yuttu.

"*Bu* da neydi?" diye sordu annem.

"Mercekler benim etrafımda bir tuhaf hareket ediyor," dedim güçlükle ayağa kalkarak.

"*Tuhaf* dediğin bu mu?" diye sordu annem oda tamamen çökerken.

Sersemlemiş bir hâlde cebimi yokladım. Gerçekbulan Merceği fanlara düşürmüştüm, dolayısıyla geriye sadece Optik Mercekle-rim ve Haberleşme Merceklerim kalmıştı. Bir de büyükbabamın verdiği Şekillendirme Merceği.

"Hadi gelin," dedim elimde büyük panzehir şişesiyle. "Hare-kete geçelim."

Buna itiraz eden olmadı. Dif bana zafer işareti yaptı. Belli ki az önce yaptıklarımın yeterince "kaçık" ve "beklenmedik" oldu-ğunu düşünüyordu. Koridorda koşarken, Haberleşme Mercekle-rini taktım. "Büyükbaba?" dedim Mercekleri çalıştırarak. O anda bunun parlamama yol açmasından endişelenemezdim; herkesin Kara Optikçi olduğumu sanmasını umdum.

BAĞIRMANA GEREK YOK EVLAT! dedi büyükbabam yük-sek bir sesle.

"Ben bağırmıyorum, sen bağırıyorsun."

MERCEKLERE BİRDENBİRE AŞIRI GÜÇ AKTARMAYA BAŞLAMAMIZDAN KAYNAKLANIYOR HERHÂLDE.

"Herhâlde," dedim Shasta ile Dif'in arkasında kalarak. O utanç patlaması beni gerçekten yıpratmıştı. "Unutulmuş Dil'de yazıl-mış metinleri sakladıkları yeri bulduk ve şu anda oraya gidiyoruz."

KIPIRDANAN KIKIRDAKLAR! BEN DE ORAYA GELİYO-RUM! KİMLİK BULDUNUZ MU?

"Bulduk. Mokialılar için panzehir de bulduk. Ben kimliği bir Kara Optikçi'den aldım. Ya sen?"

HAVALANDIRMA SİSTEMİNİ ÇALIŞTIRAN KÜTÜPHANECİLERDEN BİRİNİ KANDIRDIM. HAVALANDIRMALARIN AYARLARIYLA OYNAYIP TAM GÜÇ ÇALIŞMAYA BAŞLAMALARINA YOL AÇMADAN HEMEN ÖNCE.

"O *sen* miydin?" diye sordum.

ORTALIĞI KARIŞTIRIR DİYE DÜŞÜNDÜM. KÜTÜPHANECİLER KİTAPLARIN DÜZENİ BOZULDUĞUNDA DÜZGÜN DÜŞÜNEMEZLER.

Fanların az kalsın *benim de* sonumu getireceğinden bahsetmemeye karar verdim. "Burayı yok etmek için planın bu mu? Rüzgâr tünelleri mi?"

BU, dedi büyükbabam. *BİR DE YÜCEHANE'NİN KENDİ KENDİNİ YOK ETME MEKANİZMASI.*

Olduğum yerde durdum. "Ne?"

LÜTFEN BAĞIRMA EVLAT, dedi büyükbabam kıkırdayarak. *KENDİ KENDİNİ YOK ETME MEKANİZMASI. KÖTÜ ÖRGÜTLER KARARGÂHLARINA BU SAÇMA SAPAN MEKANİZMALARDAN KOYMADAN DURAMAZLAR.*

"Ama..." dedim.

MERAK ETME, dedi büyükbabam. *MEKANİZMAYI DEVREYE GİRMEDEN KAPATIRLAR. ŞİMDİYE KADAR BU LANET OLASICA ŞEYLERİ PATLATMAYI HİÇ BAŞARAMADIM AMA BU ÜST DÜZEY KÜTÜPHANECİLERİN PANİĞE KAPILMASINI SAĞLAR VE BELKİ BU SAYEDE YAKAMIZDAN DÜŞERLER. ARŞİVDE BULUŞURUZ.*

Başımı sallayarak onayladım. Annem geniş tünelin ilerisinde durmuştu ve ısrarcı gözlerle bana bakıyordu. Rüzgâr burada çok şiddetliydi. "Sizi yıkacak" kadar şiddetli değil belki, ama "küçük kardeşinizi yıkacak" kadar şiddetli.

Kendimi çok bitkin hissederek ilerlemeye devam ettim. Belki de bu Utanç Merceğinin etkisiydi ama içime birdenbire burada yaşananların da Mokia'da yaşananlar gibi sonlanacağına dair bir

his doğmuştu. Babamı durduracaktık belki, ama arkadaşlarıma ne olacaktı? Ya Himalaya ile Folsom'a? Şehrin tepesindeki gemilerde savaşan insanlara? Sevdiğim herkes kazanmak için can verecekse, "zaferin" ne anlamı vardı?

Telefonu çıkartıp Kaz'ı aradım.

"Al!" dedi telefonu açarak. Hattın diğer ucundaki patlama seslerini duyabiliyordum. "Lütfen işinizi bitirmek üzere olduğunuzu söyle."

"Savaş iyi gitmiyor mu?"

"Öyle de denebilir," dedi Kaz. Ardından sövdü. Birkaç saniye konuşmadı. "Ucuz atlattık. Yakında çekilmemiz gerekecek. Ha bir de, garip bir şeyler oluyor Al."

"Camlar senin etrafında bir tuhaf mı hareket ediyor?"

"Evet! Nereden bildin? Cam kontrol panelindeki düğmelere bastığımda, *hepsi* yanıyor. Neredeyse ölüyordum. Çok dikkatli davranmam gerekiyor. Bir terslik olmadan daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

"Tamam," dedim. "Çekilmeni istiyorum. Ama önce çılgınca bir şey yapman gerekiyor."

"Ne kadar çılgınca?"

"Çok çılgınca."

"Tamam. Ne yapacağım?"

"Açtığımız delikten Yücehane'ye girmen gerekiyor," dedim. "Himalaya ile Folsom burada askerleriyle birlikte kapana kısıldı. Penguenatör'ü indirip onları almanı, sonra da kaçmanı istiyorum."

"Haklısın," dedi Kaz. "Bu gerçekten çılgınca. Yapacağım."

"Onları aldıktan sonra geri çekil."

"Peki ya sen?"

"Benim başka bir çıkış yolum var," dedim yalan söyleyerek.

Hükümdarlara söylediğim saçma sapan şeyler yüzünden başka insanların da ölmesini istemiyordum. Büyükbabam, Dif ve ben buradan kurtulmanın bir yolunu bulacaktık. Smedryler bu tür zorluklardan hep kurtulurlardı, değil mi?

"Yeteneklerin geri gelmesiyle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Kaz.

"Henüz yok."

"Tüh. Yeteneğimi *neredeyse* çalıştıracakmışım gibi hissediyorum..." Kaz telefonu kapattı ve Himalaya'nın numarasını ona mesajla gönderdim. Himalaya'ya da bir mesaj atarak Kaz'ın gelişine hazır olmalarını bildirdim. Yeniden teknoloji kullanmak çok garipti; telefonun parmaklarımın arasında erimesini ya da bana karşılık vermesini bekleyip duruyordum.

Annem ve Dif yavaşladılar. Onlar da cama güç aktarabilirler miydi? Bu teoriyi test etmek istedim ama anneme bu bilgiyi verirsem olabilecekleri düşünüp tereddüt ettim.

Kimlik, diye düşündüm. *Ben dokunmadan annemin elinde kontrolden çıktı. Annem onu çalıştıran camı etkilemiş olabilir.*

Soruların arkası kesilmiyordu. Kendimi yorgun ve şaşkın hissederek metal kapıların önünde bekleyen anneme ve Dif'e katıldım. Kapıların yanındaki ışıklar yeşil yanıyordu. İçeri girebilirdik.

Eğer bunu gerçekten istiyorsak. İsteyeceğimiz şüpheliydi, çünkü kapıların açılmasıyla birlikte, içerideki zeminin büyük bir bölümünün eksik olduğunu gördüm.

Evet, *eksik*. Zemine benzeyen tek şey, kapıdan odanın ortasındaki platforma uzanan bir yoldu. Platformda ana mağaradaki arşivlere benzeyen bir kulübe vardı. İçinde kitap rafları olduğunu görebiliyordum.

O platform dışında, oda bir çukurdan ibaretti. Aşağıdan tanıdık *vu-vu-vu* sesleri geliyordu. Tıpkı diğer rüzgâr tünelindeki gibi, burada da tavan yoktu. Sadece uzun ve karanlık bir boşluk. Fanlar tepedeki açık tünelden gelen rüzgârı alıp bütün Yücehane'ye yayıyordu.

"Fanlar," dedim. "Unutulmuş Dil arşivini bir kıyamet çukurunun üzerine mi inşa etmişler?"

"Kütüphanecilerin ve Smedrylerin, kabul etmek istediklerin-

den daha çok ortak yanları vardır," dedi annem. "İki taraf da dramatik bir etki yaratmak için her yolu dener."

Ürperdim ama o yoldan gitmekten başka çaremiz yoktu. En azından ip köprüden daha sağlam görünüyordu. Annem öndeydi, ben ortadaydım, Dif ise arkadan geliyordu. Yanlarda parmaklıklar yoktu ve yolun genişliği en az bir buçuk metre olsa da, kendimi cambaz ipinde yürüyormuş gibi hissediyordum; rüzgâr saçlarımı ve giysilerimi uçuşturuyor, her adımda aşağı yuvarlanma tehlikesi geçiriyordum.

Rüzgârın çok daha hafif estiği kulübeye ulaştığımızda, bir kütüphaneye girmekten ilk kez bu kadar mutluluk duyduğumu düşündüm. İçeride kimsecikler yoktu. Elektrik lambalarıyla aydınlatılmış oda, Unutulmuş Dil'de yazılmış yüzlerce metinle doluydu.

"Burası boş," dedi Dif ellerini beline koyarak. "Babanı burada bulmamız gerekmiyor muydu?"

"O burada," dedim.

"Nerede?" diye sordu annem.

"Kılık Değiştirme Mercekleri kullanıyor."

"Söylediklerimi dinlemedin mi?" diye sordu annem. "Yücehane'de bu tür şeylere karşı önlemler vardır. Mercek kullanan kişi parlamaya başlar."

"Biliyorum," dedim. "Attica da buna güveniyor zaten, çünkü bu da kılığının bir parçası. Öyle değil mi baba?"

Kitap raflarının birinin arkasından bir silüet çıktı. Yırtık pırtık giysilere bürünmüş, parlayan, hayaletimsi bir silüet. Monokl takmıştı.

İskenderiye Kütüphanesi'ndeki ölümsüz Küratörlerden biri. Daha doğrusu, o kılığa bürünmüş biri.

"Nereden bildin?" diye sordu hayalet, babamın sesiyle.

On Sekiz

"Kütüphaneciler hayaletlerden korkarlar," dedim. "Özellikle de İskenderiye'de görülen hayaletlerden. Kim onları bir süre aralarında yaşadıktan sonra kaçmayı başaran birinden daha iyi taklit edebilir ki? Hem, Kütüphanecilerin savunma önlemleri parlamana yol açacaksa, neden bunu da kılığının bir parçası hâline getirmeyesin?" Omuzlarımı silktim. Bence çok mantıklıydı.

"Aferin," dedi babam. Hayalet formundan çıkıp normal hâline döndü. Attica Smedry devamlı gülümseyen uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Gözlüğü vardı ve pijamaya benzeyen bir Özgür Krallıklar kıyafetine bürünmüştü. Babamla birlikte Nalhalla'da olduğum sırada, önemli bulduğu insanlara kendini sevdirmekte hiç zorlanmadığını görmüştüm.

Ben o insanlardan biri değildim.

Belki de bu kitapların özü budur. Ebeveynlerinizle sorunlarınız olabilir sevgili okurlarım ama bu sorunlar muhtemelen benimkiler *kadar* kötü değildir. En azından anneniz dünyanın yarısını yöneten kötü bir tarikatın üyesi değil ve babanız dünyanın diğer yarısını istemeden de olsa yok etmeye çalışmıyor.

"Bu... çok iyi bir hamle Attica," dedi annem. "Bu kılığı gören Kütüphaneciler casus olup olmadığını düşünmek yerine, 'Bir İskenderiye Küratörü burada ne arıyor?' diye düşüneceklerdi. Za-

manlarını yanlış soruyu sorarak geçirdiler. Göze batarak gerçek amacını sakladın. Her zamanki gibi dâhiyane bir plan."

"Teşekkürler," dedi babam.

Annem ceketinin cebine uzanıp bir tabanca çıkarttı.

"Anne!" diye bağırdım. "Kurallar! Söz vermiştin!"

"Bir gezegenin kaderi tehlikedeyken sözlerin anlamı yoktur," dedi annem.

"Hep aynı hikâye Shasta," dedi babam ellerini kaldırarak. "Bu hikâyeden usandım artık. Bu, gezegeni yok etmeyecek; sadece Kütüphanecileri yok edecek."

"Smedry Yetenekleri mi?" diye sordu annem. "Herkesin eline geçtiğinde mi?"

"Eşitlik," dedi babam.

"Sana büyük bir şöhret getirecek."

"Saçmalama," diye çıkıştı babam. "Bu, Biblioden'in hâkimiyetinin sarsılmasına yol açacak. Kütüphaneciler dünya 'normal' ve 'basit' bir yermiş gibi mi davranmak istiyorlar? Özgür Krallıklar'ı görmezden gelmek mi istiyorlar? Bırakalım da *bunu* görmezden gelsinler bakalım! Herkese bir Yetenek!"

"Delilik."

"Bu kaçınılmaz bir şey," dedi babam. "Beni öldürsen bile buna engel olamazsın. Birisi eninde sonunda çözer. Öyleyse bu kişi neden ben olmayayım?"

"Her şey dönüp dolaşıp egona geliyor," dedi annem silahı çekerek. Telaşa kapıldım. "*Hep* egona geliyor."

Babam onun gözlerine baktı. "Biliyorsun ki döndü."

Annem hiçbir şey söylemedi.

"Biblioden," dedi babam. "Döndü. Ektiği tohumların büyümesi için yıllar geçmesi gerektiğini biliyordu, dolayısıyla uyuyup beklemenin bir yolunu buldu ve krallığına genişlemesi için zaman tanıdı. Artık zafer, yani Özgür Krallıklar'ın sonu, avucunun içinde olduğu için son darbeyi vurmaya döndü. *Ben* insanlara ona karşı

koyabilecekleri bir silah vereceğim. Üzerinde hâkimiyet kurmaya çalıştıkları her insanda Kırma Yeteneği olunca Kütüphaneciler ne yapacaklar bakalım!"

"Sen delisin," dedi annem fısıldayarak. Silahı sağlam tutuyordu ama yanağında bir damla gözyaşı olduğunu görebiliyordum.

"Anne!" dedim. "*Anne!*"

Bana baktı.

"Söz verdin," dedim. "Önce onunla konuşacağım."

"O değişmeyecek Alcatraz. *Asla* değişmeyecek."

"Ama bundan emin olmadan tetiği çekmek istiyor musun gerçekten?" diye sordum. "Ona bir şans daha vermeden?"

Annem bir an tereddüt ettikten sonra iç çekip silahı indirdi.

Babamın sağ gözünden bir ışık çıktı ve annemi geriye fırlattı. Annem baygın bir hâlde yere yığıldı ve silah parmaklarının arasından kaydı.

"Anne!" diye bağırdım yanına koşarak.

"Merak etme," dedi babam kıkırdayarak. "Sadece Sarsıntı Merceği. Birkaç saat sonra baş ağrısıyla uyanır ve onu bir kere daha alt ettiğimi fark eder. Artık buna alışmıştır herhâlde."

Annemi sırtüstü çevirdim. Gerçekten de nefes alıyordu ama yüzünün yan tarafı çok sert bir darbe almış gibi kıpkırmızıydı.

"Hım," dedi babam. "Mercek yine garip tepki veriyor. Ona bu kadar güç aktardığımı fark etmemiştim. Her neyse, silahı indirmesini sağladığın için teşekkür ederim oğlum! Çok iyi bir takım çalışması oldu."

Şimdi "oğlum" mu olmuştum?

"Dif," dedim. "Kulübenin önüne git ve büyükbabamı bekle. Geleceğini söyledi. Onun yerine Kütüphaneciler gelirse, bana haber ver."

"Elbette," dedi Dif kulübenin önüne giderek.

Babam bir kitap rafının arkasından birtakım gizli defterler çıkartırken, kendi kendine kıkırdamaya devam etti. "Shasta iki

farklı Mercek takmış olduğumu tahmin etmeliydi," dedi. "Bir gözümde Kılık Değiştirme Merceği, diğer gözümde Sarsıntı Merceği vardı. Aynı anda iki farklı Mercek takmak *zordur* ama en eski numaralardan biridir."

Shasta'yı gönülsüzce yerde bıraktım. Kötü bir anneydi ama kötü bir insan değildi; en azından, doğru şeyi yapmaya çalışıyordu. Babamın bunu yapmaya çalışıp çalışmadığından emin değildim.

"Gel de sana bulduklarımı göstereyim oğlum!" Attica bir masaya oturup gözlüğünü değiştirdi. Bu Mercekleri biliyordum. Çevirmen Mercekleri. Bunlar benim sahip olduğum ilk Merceklerdi ve doğum günümde gelen kumlarla yapılmışlardı.

"Bunu gerçekten yapabiliriz," dedi babam Unutulmuş Dil'de yazılmış metinleri kenara itip notlarına göz atarak. Gördüklerim bana karalama gibi geldi; üstelik "bu benim bilmediğim bir dil" türünde bir karalama da değildi. Küçük bir çocuğun eğri büğrü karalamaları gibiydi daha çok.

"Herkese Yetenek vermek istediğimden emin değilim baba," dedim notlarına bakarak. "Ya annem haklıysa? Ya bu bir felakete yol açarsa?"

"Saçmalık," dedi babam. "Annenin bir *Kütüphaneci* olduğunu anlamalısın oğlum. İçten içe değişimden korkuyor. Sıradan insanların kontrolünden çıkması fikrinden de. Çocukluğunda sana yaptıklarına baksana."

Sen daha mı iyiydin sanki? diye düşündüm. En azından annem bana göz kulak olmuştu. Kim bilir o sırada Attica neredeydi?

"Burada *devrim* niteliğinde keşifler yaptım," dedi babam. "Bu keşifler her şeyi değiştirecek."

"Ne demek istiyorsun?" Babamı konuşturmalı ve büyükbabam gelene kadar oyalamalıydım. Babamla başa çıkmak konusunda kendimi çok beceriksiz hissediyordum ama büyükbabam yapılması gerekeni bilirdi.

"Hepsi burada," dedi babam ellerini açarak. "Incarna tarihi. Smedry Yeteneklerini dünyaya nasıl getirdikleri."

"Bu Yetenekler onları mahvetti," dedim ürpererek.

"Hayır, etmedi." Attica parlayan gözlerle bana baktı. O anda tıpkı babasına benziyordu. "Asıl sır bu oğlum. Herkesin yanıldığı konu bu. Incarna yıkımının sorumlusu Yetenekler *değildi*."

"Birinci Alcatraz öyle olduğunu düşünüyordu," dedim. "Kırma Yeteneği konusunda bir uyarı bırakmıştı. Ona... ne diyordu? 'Incarna Felaketi.'"

"Birinci Alcatraz ahmağın tekiydi," dedi babam elini umursamaz bir tavırla sallayarak. "Yeteneğinden nefret ediyordu. Onun kendisine ihanet ettiğini söylemişti. Bu kayıtlar, Yeteneği halkını mahvettiği için değil, halkını *kurtarmayı* başaramadığı için öfkelendiğini belirtiyor."

"Kurtarmayı başaramadığı mı... Ne?"

"Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi babam yumuşamaya başlayan bir sesle. "Ama bu kitaplar çok açık. Yetenekler Incarna'nın yıkımını *durdurmak* için yaratılmış; Incarna zaten tehlike altındaymış. Yeteneklerin ne gibi bir faydası olacağını düşündüklerini bilmiyorum. Ama Yeteneklerin Incarna'nın sonunu getirmediğini biliyorum. Medeniyetin çöküşüne yol açan şey güçtü. Enerjiydi."

Babam bir sayfayı açtı ve konuşmaya devam etmeden önce parmaklarıyla sayfaya vurdu. "Dünyayı döndüren şey enerjidir oğlum. Petrol, kömür, ışıltılı kum. Incarna halkı birçok cam türü keşfetti ama bu keşiflerine aktarabilecekleri güç sınırlıydı. Işıltılı kumu kazıp çıkarmak çok zordu. Optikçiler çok azdı ve sadece belirli mercekleri kullanabiliyorlardı. Incarna halkı daha fazlasını istedi. Buldu da. Bütün camları çalıştıran muazzam bir güç kaynağı."

"Bu güç kaynağı neydi?" diye sordum gerçek bir ilgiyle.

"Tehlikeli bir şey," diye fısıldadı babam. "Ne olduğunu henüz bilmiyorum. Ama bunu kullanmaya kararlıydılar. Optikçilerin sa-

yısının az olmasını haksızlık gibi görüyorlardı. Hepsi Optikçi olmak ve camı dilediğince kullanmak istiyordu. Ama keşfettikleri gücü kontrol altında tutamadılar. Bu güç onlara fazla geldi."

Birdenbire anladım.

Incarna'nın yıkımı.

Işık sütunu.

Cama bir dokunuşla güç aktarabilmemin sebebi.

Yeteneklerin arkasındaki gerçek. İstememize rağmen harekete geçmeleri.

"Biziz," diye fısıldadım. "Güç kaynağı biziz."

"Ne dedin?" diye sordu babam.

"Bizim soyumuza bir şey yaptılar," dedim.

Gördüğüm o ışık sütunu, Ateşsalan Merceğin yarattığı yıkım sütununa benziyordu.

"Bizi camlara güç vermek ve toplumlarına enerji sağlamak için yarattılar," dedim. "Ama bizi çok güçlü yarattılar ve camlar etrafımızda kontrolden çıkmaya başladı. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Hepimizi Optikçi yaptılar... Hayır, sadece Optikçi değil, bütün cam türlerine güç aktarabilen bir tür Süper Optikçi."

"İlginç," dedi babam.

"Yeteneklerin çoğu merceklerin güçlerini taklit ediyor," dedim. "Ya Yetenekler Incarna bizi yaratırken yaşananların doğal bir sonucuysa? Ama... hayır... Sen onların faydası olsun diye yaratıldıklarını söylemiştin baba. Belki de yıkımı durdurmak için yaratıldılar. Enerjiyi kontrol altına almak için...

"Evet, bu çok mantıklı... Kaz'a ve Himalaya'ya da olmaya başladı. Büyükbabamda, sende ve bende daha güçlü, çünkü biz gerçekten Optikçiyiz. Optikçi olarak doğmuş olmamız Incarna'nın bize verdiği gücü daha da arttırıyor. Birinci Alcatraz da öyleydi. Şimdiyse Yetenekler kaybolduğu için, güç kaynağının gidebileceği bir yer yok. Güç birikiyor ve cama dokunduğumuzda serbest kalıyor. Ama Yetenekleri bize nasıl verdiler?"

"İlginç," dedi babam.

Ona baktım. Beni dinlemiyordu bile! Başka bir sayfayı okuyor ve dalgın bir tavırla başını sallayarak onaylıyordu ama dediklerimi duymuyordu.

"Incarna bize Yetenekleri nasıl verdi baba?"

"Hım?"

"*Yetenekler*," dedim. "Incarna onları bize nasıl verdi?"

"Sanırım bu 'kara güçler' diye adlandırdıkları bir şeyle alakalı. Yaptıklarını taklit edebileceğime inanıyorum ama Dünya Kulesi'ne gitmem gerekiyor. Dünya Kulesi yaşayan bütün varlıklarla bağlantılı olduğu için, töreni doğru gerçekleştirirsem, bu bağlantıdan faydalanarak Yetenekleri bütün dünyaya dağıtabilirim. Mükemmel olur. Harika."

"Kara güçler... Bu terim seni rahatsız etmiyor mu?"

"Etmeli mi?" diye sordu babam dalgın bir tavırla.

Geri çekildim. Her zamanki gibi beni görmezden geliyordu. İçimi çekerek gidip büyükbabamı beklemeye karar verdim ama sonra durdum.

Bilmem gereken bir şey vardı. Cebimi yoklayıp Şekillendirme Merceğini çıkarttım. Mercek ısınmıştı. İstemeden ona güç aktarıyordum. Incarna'nın yarattığı güç kaynağı *bizdik*. Eskiden Yetenekler fazla enerjiyi alıp götürüyordu, tıpkı drenaj borusu gibi.

Merceği kaldırıp babama baktım. Büyükbabam beni bu konuda uyarmış, Merceğin çok fazla bilgi vereceğini söylemişti. Haksız bir şekilde elde edilen bilgi.

Yine de Merceği kullandım ve parlamaya başladım.

Babamın hayatta en çok istediği şeyi gördüm. Bir sütunun tepesindeydi ve etrafı ona hayran gözlerle bakan insanlarla çevriliydi. Bazıları heyecanla bağırıyor, bazılarıysa ona hediyeler atıyordu. Herkes ona hayrandı ve onu seviyordu.

Tam beklediğim gibiydi. Ne var ki görüntüde *ben* sağında duruyordum, Shasta da solunda. Tamam, bunlar bizim idealleştiril-

miş hâllerimizdi. Ben, tulumumla ve çillerimle 50'lerin televizyon dizilerinden fırlamış gibiydim. Annem güzel bir elbise giymişti ve gülümsüyordu. Ancak yine de oradaydık.

Merceği indirdim. Eğer hayalindeki mükemmel dünya bizi içermeseydi, her şey daha kolay olurdu. Babam bir aile *istiyordu.* Beni istiyordu; en azından bir nevi.

"Gel de şuna bak Alcatraz," dedi babam. "Platon'un Incarna ziyareti hakkında yazdıklarını okumalısın. Çok etkileyici."

Yerimde kaldım. Ansızın Şekillendirme Merceğinin bana hiç verilmemiş olmasını diledim. Bana ne faydası olmuştu? Merceği cebime koydum. "Yeteneklerin sıradan insanlar üzerinde ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyoruz baba," dedim.

"Ne dedin?"

"Bir kez olsun beni *dinle,*" dedim kolunu tutarak. "Güç kaynağı bizim soyumuz. *Bizi* Incarna yarattı. Yetenekler biz onlara güç aktardığımız için çalışıyor. Öyleyse bu Yetenekler sıradan insanları nasıl etkiler?"

"Güç kaynağı... biziz..." Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ya, *elbette.*"

"Yeteneklerin sıradan insanlara nasıl etki edeceğini bilmeden ilerleyemeyiz," dedim. "Atalarımızdan ders almalıyız. Araştırma yapabiliriz ama düşünmeden harekete geçemeyiz! Tıpkı... tıpkı..."

Tıpkı bir Smedry gibi mi?

Babamın yüzü asıldı. Kolunu çekti. "*Annen* gibi konuşuyorsun. Her neyse, işim bittiğinde ikiniz de bana hak vereceksiniz. Bunun inanılmaz bir keşif olduğunu kabul edeceksiniz."

Babamı değiştirmek gerçekten imkânsızdı, değil mi?

"Evlat?" dedi biri.

Nihayet. Büyükbaba Smedry ve Draulin, yanlarında Dif'le birlikte içeri girince rahatladım.

"Beklediğimiz herkes burada mı?" diye sordu kuzen Dif.

"Evet," dedim.

Ardından Dif annemin tabancasıyla büyükbabamı kafasından vurdu.

On Dokuz

Ben
Olmaz
Hayır
Yapamam
O
...

Tamam. Evet. Büyükbabamı vurdu. Gerçek bir tabancayla kafasından. Büyükbabam ses çıkartmadan yere yığıldı.

Burada bir bityeniği olduğunu düşünüyorsunuz muhtemelen. Keşke sizi mutlu edecek bir şeyler söyleyebilseydim.

Açık konuşayım: O kurşun gerçekti. Büyükbabam, Leavenworth Smedry, bütün cambazlıklarından ve kıl payı kurtuluşlarından sonra kaçamayacağı bir sonla karşılaşmıştı.

İlk tepki veren Draulin oldu. Dif'e doğru atıldı ama dışarıdan gelen parlak ışınların en az on tanesi üzerine isabet etti. Bunların Tuki Tuki savaşında kullanılan koma silahları olduğunu fark ettim.

Daha doğrusu, bir parçam fark etti. Geri kalanım bu ani ihanetten dolayı afallamıştı ve orada aval aval duruyordu.

Babam çok daha atikti. Çevirmen Merceklerini çıkartıp diğer gözlüğü eline aldı.

Dif babamın elindeki gözlüğü rahatlıkla vurarak Sarsıntı Merceğinin patlamasına yol açtı ve babamın tenine kırık cam parçaları saplandı.

"Bu tabancalar çok ilkel," dedi Dif elinde tabancayla ilerleyerek. Sesi değişmişti. Daha sakin, anlaşılır ve sessizdi. "Ama insan ne bulursa onu kullanır."

Yanımda durdu ve tabancayı kafama dayadı. Titremeye başladım ve korkaklığım tamamen su yüzüne çıktı. Draulin onu durdurmaya çalışmıştı; babam onu durdurmaya çalışmıştı. Ben aval aval bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Büyükbaba...

Silahın soğuk namlusunu alnımda hissettim.

"Babanı kaybettiğin gibi oğlunu da kaybetmek istemiyorsan kıpırdama Attica," dedi Dif.

"Seni *canavar*," dedi babam. Kanlı eli önündeydi ama diğer elini cebine götürüyordu; hiç kuşkusuz, başka bir Mercek çıkartmak için. Dif tabancanın horozunu çekince, durdu.

Kütüphanecilerin askerleri içeri doluştu. Bunlar her yerde gördüğüm 'papyonlu ve gözlüklü' askerler değillerdi. Filmlerdeki gibi kasklar takmış ve siyah üniformalara bürünmüş modern görünümlü askerlerdi.

"Sen onlardan birisin," dedim Dif'e fısıldayarak.

"Yıllarca Smedry ailesiyle savaşmak bana bazı şeyler öğretti," dedi Dif benden uzaklaşarak. Askerler babamın kollarını tutup üzerini aradılar ve Merceklerini aldılar. "Bunlardan biri de düşmanın içine sızmanın önemiydi. Siz hep benim ajanlarımın ve ekiplerimin arasına karışıyorsunuz. Düşündüm de... Ben neden aynısını yapmayayım?" Bana bakıp gülümsedi.

Gözlerinde derin bir boşluk gördüm. Bilgi, tehlike ve daha önce hiç görmediğim bir *derinlik*.

"Hayır," dedim fısıldayarak. "Sen herhangi bir Kütüphaneci değilsin. Sen *o* Kütüphanecisin."

Kâtip Biblioden baştan beri aramızdaydı.

Askerlerden biri yanına yaklaşıp onu selamladı. "Bölgeyi kontrol altına aldık efendim." Babamdan aldığı Merceklerle dolu çantayı ona uzattı.

"Demek o sensin," dedi Attica dudak bükerek. "Ya da o olduğunu *iddia ediyorsun* ve diğerleri de sana inanıyor."

"Büyük-büyük-büyükbabanla savaşmıştım," dedi Biblioden, Merceklerle dolu çantayı kaldırarak. "O da neredeyse senin kadar büyük bir baş belasıydı. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum Attica. Ama nerede? Nasıl? Dünya Kulesi'ndeki işimle çok meşgul olduğum için, seni bulma görevini adamlarıma bırakacaktım. Ama sonra karşıma böyle bir fırsat çıktı! Karşı koyamadım."

Babama baktı. "Smedrylerin yokluğumda daha da *kötüye* gittiğini görmek inanılmaz. Durmadan çoğalan fareler gibi."

"Uydurduğun Yetenek," dedim. "Onu özellikle seçtin, çünkü hiç kimsenin ona sahip olmadığını kanıtlayamayacağını biliyor-

dun. Dinozorlarla karşılaşmamızdan sonra köprüde Kara Optikçi beni gördüğü için değil, *seni* gördüğü için kaçtı. Ona senin için çalıştığımı söylemiştim ve bana inanmamıştı, dolayısıyla seni görünce büyük bir kabahat işlediğini düşünerek dehşete kapıldı."

Dif gülümsedi.

"Gerçekbulan Merceğimi kırdın," diye fısıldadım. "Ama nasıl... Bizi nasıl ikna..."

"Büyükbabanı ikna etmem yeterliydi," dedi Dif. "Yıllar önce. Suskun Diyarlar'da yaşayan bir çocuğu ailesiyle birlikte öldürdüm ve yıllar geçtikten sonra ihtiyar Smedry'yi o çocuğun ben olduğuma ve Suskun Diyarlar'da tek başıma hayatta kaldığıma inandırdım! Amacım aslen Dünya Kulesi'ne yaklaşmaktı. Tanınan bir Smedry'yi kim geri çevirirdi? Şimdiyse... Çalışmalarımın vereceği meyveleri kim tahmin ederdi!"

Dif babamın masasına gidip elini kaldırdı ve askerlerden biri koşup defterleri toplayarak ona teslim etti.

"Rashid'in Kumları'nı topladığınız için teşekkürler," dedi Dif. "Incarna şifrelerini çözmek çok yorucu. Burada yaptığınız çalışmaları... takdir ediyorum minik fareler. *Çok* yardımcı oldunuz."

Biblioden babamın ilk defterini alıp sayfaları büyük bir hızla çevirdi. "Hım. Anlıyorum."

Bize katılmayı o teklif etti, diye düşündüm. Büyükbabam Dif'in onunla iletişime geçtiğini söylemişti. *Beni annemden ayırmaya çalışıp durdu. Baştan beri bizi kandırıyordu.*

Dif bir defteri daha hızla gözden geçirip bir diğerine geçti. "Evet..."

Bu kadar hızlı okuyor olamaz, değil mi?

Vın. Bir defter daha.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Benim üzerimi aramamışlardı ama birkaç asker silahını bana doğrultmuş durumdaydı. Elimde ne vardı? Şekillendirme Merceği. Onu kullanabilir miydim? Büyükbabamın bana verdiği bilgiye dayalı tuhaf Merceklerin zor

durumlarda hiç beklenmedik şekillerde işe yaradığına birkaç kere şahit olmuştum.

Büyükbabam...

Bunu düşünme, dedim kendime. *O hâlâ hayatta olabilir.* Kafasından vurulan insanların kurtulduğu oluyordu, değil mi?

Biblioden büyük bir hızla babamın notlarını okumaya devam ederken, gözlerimi yumarak cebime uzandım ve Şekillendirme Merceğini çıkarttım. Cam Kırıkları! Mercek çok ısınmıştı!

Merceği dikkatle kaldırdım ve en derin arzularını görmek için Kâtip Biblioden'e baktım.

Gördüğüm şey şuydu:

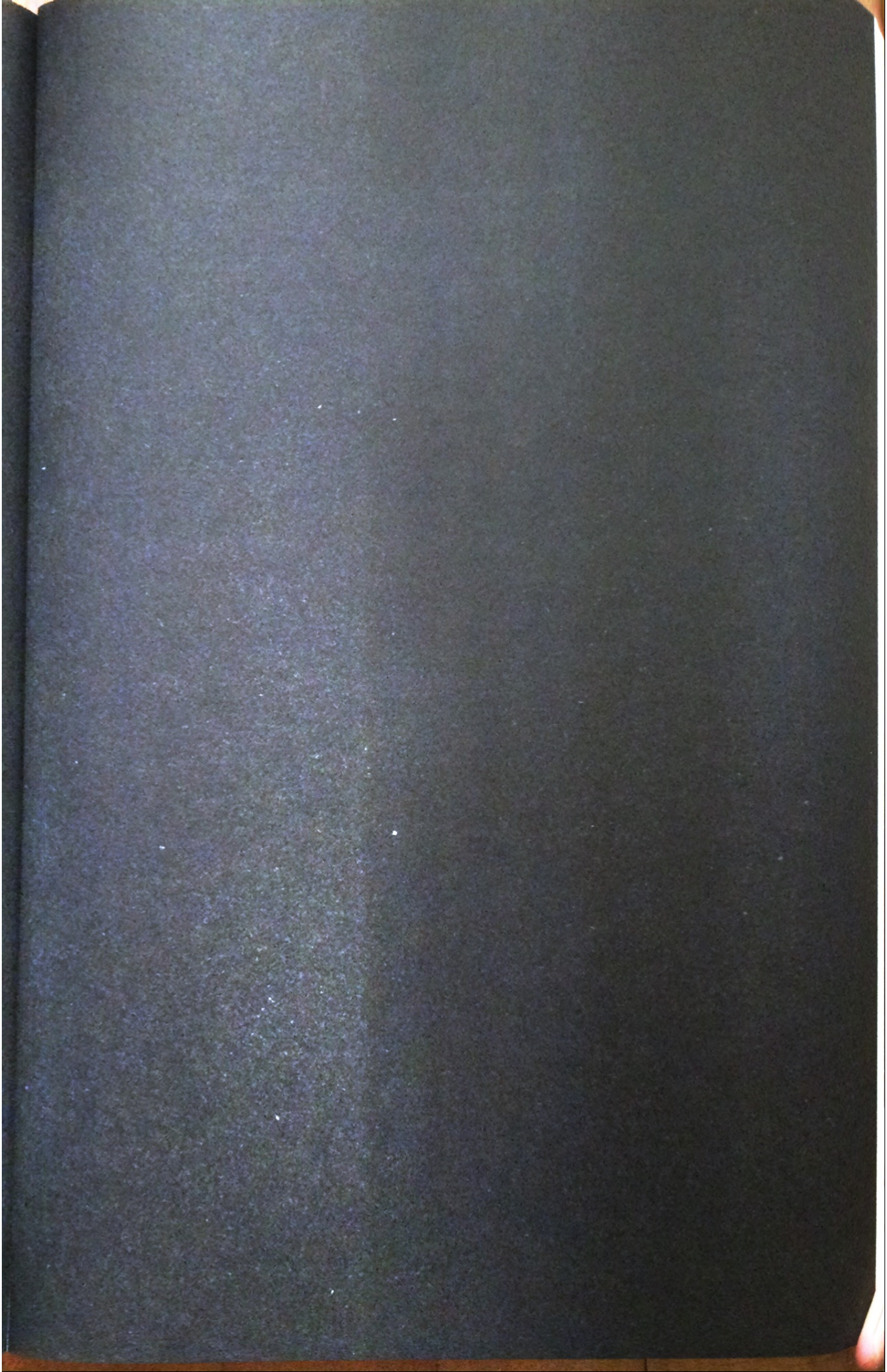

Karanlık.

Derin, ürkütücü bir karanlık. Gece yarısında bir okyanus gibi. Ya da yıldızların olmadığı bir uzay boşluğu gibi. Bu görüntüde tarif edemeyeceğim ve etmeye de çalışmayacağım yabancı, boş ve korkunç bir şey vardı.

Nefesim kesildi ve Merceği düşürdüm.

"Evet," dedi Biblioden son defteri de elinden bırakarak. "Bunu denemeni *umuyordum*." Gülümsedi.

Gülümsemesinde en *ufak* bir insanlık kırıntısı yoktu. Geri çekildim ama silahını kürek kemiklerimin arasına dayayan bir askere çarptım.

"Yeteneklerin çalışmadığını açıkladığın için teşekkürler," dedi Biblioden. Arkamdaki askere başıyla işaret verdi ve asker cebimi karıştırmaya başladı. Haberleşme Merceklerini çıkartıp fırlattıktan sonra cep telefonunu alıp Biblioden'e attı.

Kâtip telefonu tuşladı. "Kuzen Kaz? Ben Dif!"

Sesi eskisi gibi neşeli ve enerjikti. Midem bulandı. Onun uyum sağlamak için fazla çaba harcayan bir Smedry olduğunu sanmıştım ama artık gerçekleri anlıyordum. Biblioden bizi böyle görüyordu ve çizdiği abartılı portre aslında onun bizi taklit etmeye çalışma yoluydu.

Hattın diğer ucundaki Kaz'ın sesini belli belirsiz duyabiliyordum. "Dif?" dedi. "Neler oluyor? Himalaya'nın ekibiyle birlikteyim."

"Burada işimiz bitti!" dedi Biblioden. "*Muhteşemdi*. Alcatraz bir ampul ve iki yak kılı kullanarak bulmacayı çözdü!"

"Ondan beklenir," dedi Kaz. "Ağabeyim sizinle mi?"

"Evet. Unutulmuş Dil'de yazılmış metinler de. Bizi bekleyebilir misin?"

"Zor olacak..."

"Ama Smedry tarzı budur!" dedi Biblioden.

"Tamam. Bekleyeceğiz. Ben..." Hattan bir patlama sesi geldi. "Cam Kırıkları! Penguenatör isabet aldı! Elinizi çabuk tutun Dif."

"Kaz?" dedi Biblioden. "İyi misin?"

"Bu gemi artık havalanamaz," dedi Kaz. "Yeniden arşive sığınıyoruz! Babamı hemen buraya getirin. Yeni bir plan yapmalıyız."

"Elbette. Bunu yapabilirim," dedi Biblioden. Ardından gülümseyerek telefonu kapattı. "Uğraşmama gerek yokmuş anlaşılan. Füze ekipleri işlerini yapmışlar." Telefonu askerlerden birine attı ve o da telefonu kapının dışındaki uçurumdan aşağı fırlattı. Telefon aşağıdaki fanlara düştü.

Sesini duymadım bile.

"Hadi gidelim," dedi Kâtip Biblioden. "Daha yapacak çok işimiz var."

"Ne planlıyorsun seni zorba?" diye sordu babam bağlarla boğuşarak.

"Böyle bir dil kullanmaya hiç gerek yok!" dedi Biblioden. "Sana *yardım* edeceğim Attica. Araştırmanı hayata geçireceğim! Çok *ilginç* olacak."

Babam boşuna çırpınıyordu; askerler onu odadan çıkarttılar. Annemi de aldılar ve iki kişi Draulin'i kollarından tutarak sürükledi. Büyükbabamın cesedini orada öylece bıraktılar.

Draulin.

Panzehir!

Panzehir hâlâ *bendeydi*; diğer cebimde duruyordu. Ama onlar görmeden panzehri Draulin'e nasıl koklatabilirdim ki? Beni silah zoruyla platforma çıkarttıklarında, kafamda düşünceler birbirini kovalıyordu. Draulin'e ulaşmam mümkün değildi. Aramızda çok fazla asker vardı.

Ama belki...

Bu pervasızlık.

Elimdeki tek plan buydu. İşte o anda Smedry tarzının arkasında bir sebep olduğunu anladım. Biz Biblioden'in sandığı gibi pervasız davranmak adına pervasız davranmıyorduk. Başka hiçbir seçeneğimiz olmadığı için öyle davranıyorduk.

Risk almaya hazırdık.

Rüzgâr cübbemi uçuştururken, panzehir şişesini çıkartıp büyükbabamın cesedinin olduğu odaya doğru koşmaya başladım. Askerlerin beni öldürmek istemeyeceklerini tahmin etmiştim ve haklı da çıktım, çünkü biri beni vurmak yerine tüfeğinin dipçiğini böğrüme geçirdi.

Acıdan nefesim kesildi ve dizlerimin üzerine çökerek panzehir şişesini düşürdüm. Şişe bir kere sektikten sonra uçurumdan aşağı yuvarlandı.

"Hayır!" diye bağırdım şişeyi yakalamaya çalışarak.

Askerlerden biri beni ayağa kaldırırken, Biblioden yanıma geldi. "Onu büyükbabanın üzerinde kullanabileceğini mi sanıyordun? Panzehir *ölüme* çare olmaz çocuğum." Gülümsedi.

Onu yumruklamaya çalıştım ama askerlerden biri kolumu tuttu. Biblioden başını salladı ve bir diğer asker cübbemi çekip çıkartarak aşağıdaki fanlara fırlattı. Üzerimde artık sadece smokinim vardı.

"Bunu bir Smedry gibi göğüsle," dedi Biblioden omzumu sıvazlayarak. "Bu size uygun bir son."

"Bize..." Böğrümü tutarak güçlükle nefes aldım. "Bize ne yapacaksın?"

"Anlamışsındır mutlaka," dedi Biblioden yürümeye başlayarak. Askerler de onunla birlikte yürümeye başladılar ve biraz ileride olan babam sonunda bağlara teslim oldu. "O kadar güç... Babanın ne gibi keşifler yapacağını *merak ediyordum* ama defterleri okumadan bile sizin soyunuzda özel bir şey olduğunu biliyordum. İstediğim bir şey." Bana baktı. "Hiç kandan dövülen bir Merceğin yapılışını izlemiş miydin?"

Ürperdiğimi hissettim. *Hayır...*

"O kadar da kötü değildir," dedi Biblioden yürümeye devam ederken. "Babanın araştırmalarından gördüğüm kadarıyla bu, Incarna Çarkı'na yaklaşmak ve onun kutsamasını almak için *mükem-*

mel bir yol. Bunun da ötesinde... Evet, içinizdeki güç kaynağını alıp kendi istediğim gibi kullanmamın gayet mümkün olduğunu düşünüyorum. Babanın Dünya Kulesi konusundaki araştırmaları, insanları çok uzak bir mesafeden dönüştürebileceğimi gösteriyor. Ya Özgür Krallıklar'daki herkesi Smedryler gibi güç kaynakları hâline getirirsem? O durumda toplumlarına ne olur?"

Korkunç bir tebessümle bana baktı. "Ne olacak... Savaşmaya gerek kalmaz. Çünkü Özgür Krallıklılar Incarna'nın yolundan gider. Varlıkları son bulur."

Karanlığın anlamı buydu. Biblioden'in tuhaf, anlaşılmaz ya da dizginlenemez bulduğu her şeyin sonu. Bağırarak çırpındım ve kaçmaya çalıştım ama askerler beni tutup tekrar koridora getirdiler.

Ana mağaraya çıktık. Açık tavandan sızan ışıkta, taş zirvenin üzerindeki sunağı gördüm.

Yirmi

İşte böyle; kendimi eski ansiklopedilerden oluşan bir sunağa bağlı bulmam bu şekilde gerçekleşti. Evet, ateş, magma ve köpekbalıklarıyla ilgili kısmı biraz abartmış olabilirim ama bu kısım gerçekten oldu. Kötü Kütüphaneciler tarafından karanlık güçlere kurban edilmek üzereydim.

Büyükbabam da işte böyle vuruldu.

Biblioden ve Kırık Mercek Cemiyeti'nden birkaç Kütüphaneci törene hazırlık yaparken, yerimden kıpırdayamadan yatıyordum. Annemi ve babamı düşünmeden edemedim.

Yanlış giden neydi? Tek bir olay mı? Annemi ve babamı birbirinden uzaklaştıran bir an? İkisi de içten içe birbiriyle birlikte olmak istiyordu. Bunu *görmüştüm*. Ne var ki ikisi de öyle davranmıyordu.

Şekillendirme Merceğini kendi üzerime tutsaydım, neler görürdüm acaba? *Ben* ne istiyordum? En çok istediğim şey neydi?

Kafamı çevirdim; bedenimin kıpırdatabildiğim tek kısmı buydu. Sunağın bulunduğu tepe birkaç düzine insanı alabilecek kadar genişti ama ben kenarına yakın bir yerde olduğum için, etrafını askerler sarmış olan Kaz ile Himalaya'nın son bir savunma yaptığı alanı görebiliyordum; yaklaşık on beş metre aşağıdaydı. Yakınlarda duran Penguenatör enkaz hâline gelmişti ve yan tarafında büyük bir delik vardı.

Biblioden bana doğru yürürken, gözlerimi tekrar açık tavana çevirdim.

Biblioden'e gülümsedim.

"Gülümsemeni beklemiyordum," dedi. "İnsanlar genellikle kurban edilmekten mutlu olmazlar."

"Seni yeneceğim," diye fısıldadım.

"Smedry küstahlığı," dedi Biblioden.

"Bundan daha kötü durumlara da düştüm," dedim. "Ben hep kurtulurum. Yine öyle olacak. Göreceksin."

"O durumlarda karşında *ben* yoktum," dedi Biblioden eğilerek. "Ailenin ne olduğunu biliyor musun çocuk? Siz bu dünyada tiksindiğim her şeyin *simgesisiniz*. Sizden biri gibi davranmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Kardeşimi öldürmekten daha kötüydü. Sadık yandaşlarımla dolu bir kıtayı yozlaşma yüzünden batırmaktan daha kötüydü. *Her şeyden* daha kötüydü."

Eğilip çenemi tutarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Sizde özel, ilginç ya da karakteristik ne varsa söküp almanın *tadını çıkaracağım*. İşimi bitirdiğimde ölmüş olacaksınız ve ailenizin geri kalanı da *normal* olacak. Size uygun bir son, değil mi?"

Beni bırakıp doğruldu ve sunağın bulunduğu platformun kenarında iki asker tarafından tutulan babama baktı.

"Bu tören *gönüllü* bir kurbanla gerçekleştirildiğinde daha güçlü olur," dedi Biblioden. "Dolayısıyla size bir şans vereceğim. İşimi bitirdiğimde, içinizden birini serbest bırakacağıma şerefim üzerine yemin ediyorum. Zaten hayatta kalıp başınıza gelenleri hatırlamanızı tercih ederim."

Havadaki koku neydi?

"Hangisi olacak?" diye sordu Biblioden. "Hanginiz ölecek, hanginiz yaşayacak? Sizin seçmenize izin vereceğim."

"Efendim," dedi askerlerden biri. "Kokuyu alıyor musunuz? Tarçın kokuyor."

Biblioden duraksadı.

Penguentör'ün kapısı sarsıldı. Ardından da sonuna kadar açıldı.

Kapıda gümüş rengi saçları olan ufak tefek bir silüet duruyordu. Elinde kristal bir kılıç olan on üç yaşında bir kız.

Çok ama çok öfkeli görünüyordu.

"Panzehri özellikle havalandırma sistemine düşürdün," dedi Biblioden inleyerek. "Bunu fark etmeliydim. Olsun... ne önemi var? Altı üstü bir kişi."

"Kötü bir ruh hâlindeyken Bastille ile karşı karşıya kalmadığın belli."

Askerler ateş etmeye başladılar. Onlara neredeyse acıyacaktım.

Biblioden bir süre olup bitenleri izledi ama ben ne yazık ki bulunduğum açıdan başka bir şey göremedim. Gözleri fal taşı gibi açılan Biblioden geri çekildi.

"Pekâlâ," dedi diğerlerine bakarak. "Bu işi hızlandırmanın zamanı geldi. Roger, basamakları yık. Geri kalanlarınız o tarafa ateş etmeye başlasın. Smedryler, seçiminizi *derhâl* yapın."

"Hım," dedim sırıtarak ve ağırdan almaya çalışarak. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var..."

Biblioden annemin tabancasını alıp şakağıma dayadı. "Seçiminizi yapın!"

Kekeleyerek zaman kaybettirmeye çalıştım. Ancak bunu yaparken, endişelenmeye de başlamıştım. Bastille çok uzaktaydı. Buraya varsa bile, bize nasıl ulaşacaktı? Bastille olağanüstü bir dövüşçüydü ama gücü her şeye yetmezdi.

"Üçe kadar sayacağım," dedi Biblioden. "Bir."

Onu oyalamak zorundaydım. "Hayır, beni dinle. Daha da çok güç bulabileceğin bir yer biliyorum..."

"İki."

Bundan kurtulmanın bir yolu *olmalıydı*. Paniğe kapıldığımı hissettim. Ani ve *boğucu* bir panik. "Bunu yapma. Senin bilmediğin bir şey biliyorum. Sırlarım var!"

"Üç."

"Beni al!" diye bağırdı babam. Aynı anda ben de bir şey söyledim.

"Onu al."

Gerilim yüklü o anda, ölmek istemedim. Kendi kendime, beni sunaktan alıp babamı oraya yerleştirmelerinin daha çok zaman kaybettireceğini düşündüğüm için öyle yaptığımı söyleyebilirim.

Ama sonuçta, ölmek istemedim.

Yirmi Bir

Beni platformda dertop olmuş hâlde buldular; arkamda kitaplardan oluşan kanlı bir sunak vardı.

Babama yaptıklarını anlatmayacağım. Ne var ki cesedi o sunaktaydı.

"Alcatraz?" dedi Bastille.

Gördüklerimi aklımdan silmeye çalışarak boş boş baktım.

"Olamaz, hayır!" dedi Kaz. "Attica..."

Biri yanımdan geçip sunağa doğru ilerledi. Ben bakmadım.

Gördüklerim bana yetmişti.

"*Gitmeliyiz* Kaz." Draulin mi? Elbette. Onu baygın hâlde sütunun dibinde bırakmışlardı ama o da ayılmıştı. Panzehir...

"Alcatraz." Bastille'in sesi çok yorgun çıkıyordu. "Burada kimler vardı? Bir gemi gelip hepsini götürdü. Seni neden bıraktılar? Beni duyabiliyor musun?"

Hayır.

Duymak istemiyordum.

"Alcatraz'ı kaldır Bastille," dedi Draulin sert bir sesle. "Leavenworth öldüğüne göre, Alcatraz doğrudan Smedry soyundan gelen son kişi. Onu güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Hızla kaçışıyorlar," dedi Kaz kederli bir sesle. "Kütüphanecilerin liderleri babamın ayarladığı patlamayı durdurmadılar sa-

nırım. Bütün bunları neden feda etsinler? Yücehane'yi? Ağabeyim... Burada neler oluyor?"

Burada çok fazla insan tuhaf olaylara şahit oldu, demek istedim. *Dolayısıyla Biblioden onları gözden çıkardı.*

Konuşamadım. Babamın çığlıkları hâlâ kulaklarımdaydı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Beni taşıyarak oradan götürdüler.

Yazarın Sonsözü

Evet, işte böyle.

Sizi hazırlamaya çalıştım. Bunun son olduğunu ve hoşunuza gitmeyeceğini söyledim.

Biz kaçtıktan yaklaşık bir saat sonra kendi kendini yok etme mekanizması büyük bir patlama meydana getirdi. Yücehane yerle bir oldu ama yıkımın büyük bir kısmı yeraltında gerçekleştiği için, deprem diyerek geçiştirmeyi başardılar. Bu, gökyüzündeki çatışmalardan dolayı zaten hasar görmüş olan Washington'da kargaşaya yol açtı.

Ne var ki Kütüphaneciler Yücehane'yi baştan inşa ettiler. Renovasyon projesi adı altında gizlediler. Insanlarla dikkatli görüşmeler yaparak konuşmamı görüp görmediklerini öğrendiler. Ardından da bu olaya dair anılarını sildiler. Çok uzun sürdü ama başardılar.

Her şey normale döndü.

Ben başarısız oldum.

Daha fazlasını istediğinizi sezebiliyorum. Hikâyenin devam etmesini beklediğinizi sezebiliyorum. Devam etmeyecek.

bitti. Ben kahraman değilim ve gerçek artık açığa çıktı. Bu kitapları bunun için yazdım.

Kendimi feda edebileceğim o anda, benim yerime babamı almalarını söyledim. Babamı; Biblioden'i durdurabilecek olan adamı. Mercekleri, Incarna'yı ve düşmanımızı her şeyden daha iyi bilen adamı.

Babamın ölmesine göz yumdum, çünkü onun yerini alamayacak kadar korkaktım.

Otobiyografime bununla son veriyorum. Okuduğunuz için teşekkür etmeyeceğim. Okumanız gerekiyordu. Benim de anlatmam gerekiyordu.

Nihayet bitti.

Üzgünüm.

SON

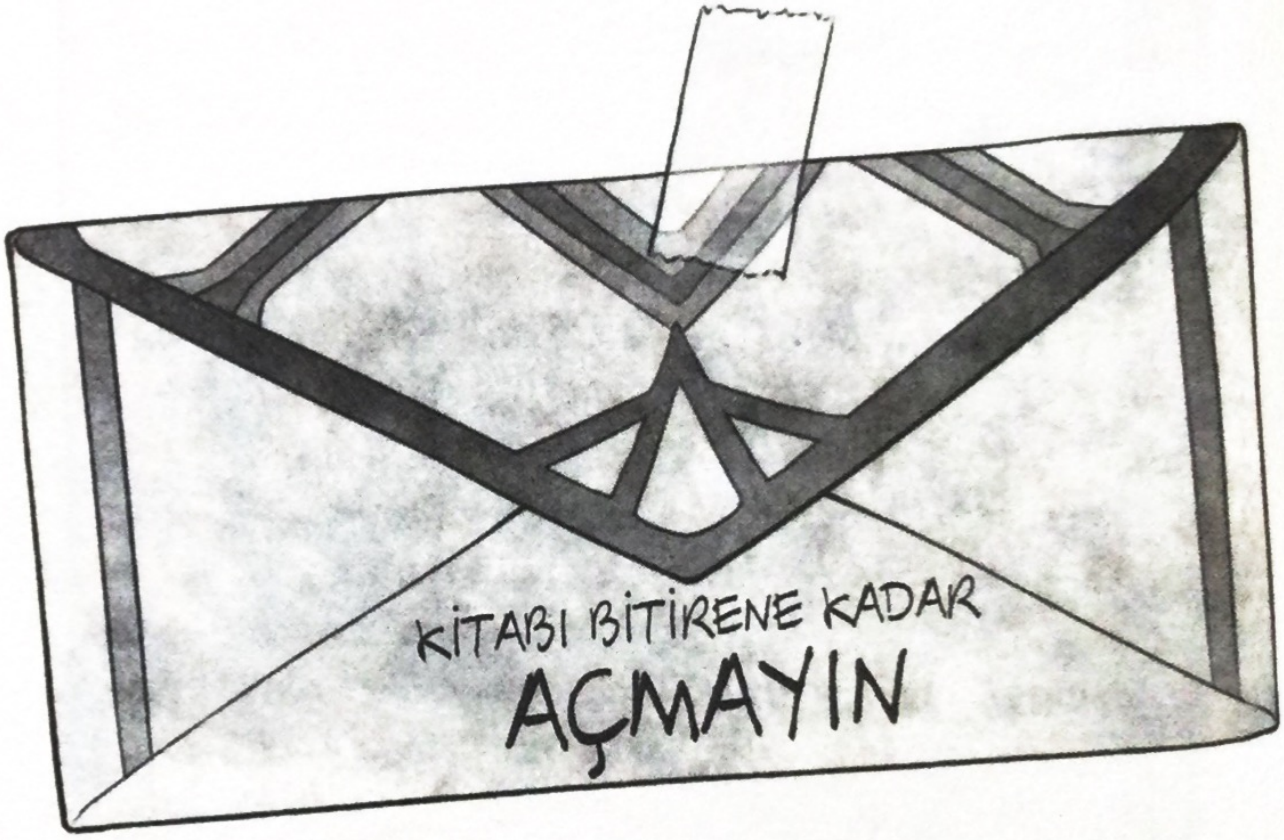
KİTABI BİTİRENE KADAR
AÇMAYIN

Soğuk bir zeminde.

Hiç kimsenin okuyamadığı metinlerle dolu bir odada.

Yaşlı bir adam inledi ve kendine geldi.

Zorlanarak ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu.

Vurulmuştu. Kurşun onu bir gün öldürecekti.

Yaşlı adam bunun kaçınılmaz olduğunu söylüyor. O kurşundan gerçekten kaçış yok.

Ne var ki yaşlı adam bunu erteleyebilir ve yıllardır da öyle yapıyor. Çünkü o panik anında, yani sonun yaklaştığı o anda, çaresizlikle Yeteneğine uzandı.

Yeteneği karşılık verdi.

Ve yaşlı adam kendi ölümüne geç kaldı.

Alcatraz yazmayı reddediyor. Aylarca onu yazmaya ikna etmeye çalıştım ama olmadı. Alcatraz inatçı bir ahmak gibi davranıyor, dolayısıyla görünen o ki idareyi ele almak zorunda kalacağım her zamanki gibi.

Gerçek son kitabı ben yazacağım. Bu hikâye, ben bitti diyene kadar bitmeyecek.

Bastille Smedry